

Джеймс Хадли Чейс

Дванайсет жълти и една
жена

ЕДНО

Фенър отвори едното си око, когато Пола Доулън показа най-напред една елегантна къдрица, а после цялата си пухкава глава иззад вратата на кабинета му. Той я изгледа вяло, после се намести по-удобно. Големите му крака се подпряха на бялата попивателна върху писалището, а въртящият се стол се наклони опасно назад под ъгъл от 45 градуса.

– Бягай, омайнице, ще си поиграя с теб по-късно. Сега точно мисля – каза той сънливо.

Няколкото останали къдрици се промушиха през полуотворената врата и Пола дойде до бюрото.

– Събуди се, Морфей – каза тя, – имаш клиент.

Фенър простена.

– Каж ми да си върви. Каж ми, че вече не работя. От време на време трябва и да подремвам, нали?

– А леглото за какво ти служи? – попита Пола нетърпеливо.

– Не задавай такива въпроси – промърмори Фенър и се намести още по-удобно в стола.

– Съвземи се, Дейв! – Тя го умоляваше. – Навън чака истинско цвете на страстта и изглежда е насъбрало цял товар мъка, която иска да сподели с теб.

Фенър отново отвори окото си.

– Как изглежда? – попита той. – Може би събира помощи за някоя благотворителна организация. Пола седна на ръба на бюрото.

– Понякога се чудя защо държиш тази фирма на вратата си. Не искаш ли да работиш?

Фенър поклати глава.

– Не, ако може. Сега имаме мангизи, нали? Хайде да си почиваме.

– Отминаваш нещо наистина добро. Но щом така си решил... – Пола се смъкна от бюрото.

– Ей, чакай малко – Фенър се изправи и дръпна шапката от очите си. – Наистина ли е цвете на страстта? Пола кимна.

– Според мен има сериозни неприятности, Дейв.

– Добре, добре, нека влезе.

Пола отвори вратата и каза:

– Заповядайте, моля.

– Благодаря ви – чу се глас и в кабинета му влезе млада жена.

Тя мина бавно покрай Пола и изгледа Фенър с големи, синкави като дим, очи.

Беше една идея по-висока от средното, гъвкава и стройна. Краката ѝ бяха дълги, дланите и стъпалата – тесни, а тялото – много изправено. Косата, навита под спретнатата шапчица, беше гарвановочерна. Носеше строг костюм, състоящ се от сако и пола, и изглеждаше много млада и много уплашена.

Пола ѝ се усмихна окуражително, излезе навън и затвори вратата след себе си.

Фенър свали крака от писалището и се изправи.

– Седнете и ми кажете какво мога да направя за вас. – Той посочи креслото до бюрото.

Тя поклати глава.

– Предпочитам да остана права. Предполагам, че няма да остана тук дълго. – Каза го на един дъх. Фенър отново седна.

– Можете да правите каквото си пожелаете – каза ѝ той успокояващо. – Тук всеки се чувства като у дома си.

Гледаха се изпитателно в продължение на една дълга минута и после Фенър каза:

– Все пак по-добре е да седнете. Имате да ми кажете доста неща, а изглеждате уморена.

Той забеляза, че не е уплашена от него. Беше уплашена от нещо, което той още не знаеше. Очите ѝ бяха неспокойни и едрогърдото ѝ тяло беше напрегнато – сякаш всеки момент тя щеше да се втурне към вратата.

Дамата поклати глава още веднъж.

– Искам да намерите сестра ми – каза все така бързо тя. – Толкова се тревожа за нея. Колко ще струва? Искам да кажа, какъв е хонорарът ви?

Фенър присви очи към масилницата до ръката си.

– Хайде, не се тревожете толкова за хонорара ми. Просто се успокойте и ми разкажете всичко. Най-напред ми обяснете коя сте?

Телефонът до лакътя му издрънча. Момичето се стресна. Направи две крачки встрани от апарата. Очите му станаха облачни и големи.

Фенър се ухили.

– И аз съм така – каза той тихо и придърпа телефона към себе си. Стръскам се като заек, когато заспя и звънецът зазвъни.

Тя стоеше много напрегната до вратата и го наблюдаваше.

Фенър каза:

– Извинете ме за момент – и вдигна слушалката. – Да?

Линията прашеше силно. После се чу много напевен мъжки глас:

– Фенър?

– Да.

– Фенър, всеки момент при теб ще се появи едно момиче. Искам да го задържиш докато дойда. Тръгвам веднага. Разбираш ли ме?

Погледът на Фенър се спря върху момичето и той се усмихна окуражително.

– Не разбирам – каза в слушалката.

– Добре, разбери само това. Ще дойде едно момиче и ще ти разкаже някаква история за изчезналата си сестра. Задърж я докато дойда. Тя страда от мании. Вчера излезе от лудницата и знам, че се е запътила към кантората ти. Само я задърж докато дойда.

Фенър смъкна шапката до върха на носа си.

– Кой, по дяволите, си ти?

Линията отново запраща.

– Ще ти обясня, когато се видим. Тръгвам веднага. Ако направиш това, ще получиш шедър хонорар.

– Добре, идвай – каза Фенър.

– Каза ли че съм луда? – попита младата дама.

Ръката, която не държеше чантата, трескаво опипваше страничния шев на полата.

Фенър постави слушалката на вилката и кимна отсечено.

Тя затвори очи, после клепачите ѝ отскочиха назад като на рязко изправена кукла.

– Толкова е трудно да не му повярваш – гласът ѝ беше отчаян.

Тя остави чантата на бюрото, махна ръкавиците си и бързо съблече самото. Фенър остана напълно неподвижен, с ръка върху телефона и я наблюдаваше. Тя изхлипа и с треперещи пръсти започна да разкопчава блузата си.

Фенър се раздвижи.

– Не е необходимо да правите това – каза той притеснено. – Вашият случай ме заинтригува и така.

Още веднъж хлипането секна дъха ѝ и тя се обърна с гръб към него. Съблече блузата. Ръката на Фенър се насочи към звънеца. Може би дамата наистина беше ку-ку и искаше да го забаламоса, за да се нахвърли върху него. После се вдърви и прибра ръката си. По гърба ѝ имаше отчетливи синини, които изглеждаха удивително истински на фона на бялата кожа. Някои от тях бяха с формата на пръсти. Тя облече отново

блузата си, закопча я, след това и самото. После се обърна към него и го изгледа с очи, по-големи от всякога.

– Сега вярвате ли, че наистина имам неприятности? – попита тя.

Фенър поклати глава.

– Не беше необходимо да правите това – каза й. – Дойдохте при мен, за да ви помогна. Защо да отиваме по-далеч. Не трябва да се боите.

Тя стоеше пред него и малтретираше долната си устна с блестящи-те си зъби. След това отвори чантата си и извади пачка банкноти. Оста-ви ги на писалището.

– Това достатъчно ли е? – попита го.

Фенър докосна пачката с дебелия си пръст. Без да преброи парите не беше сигурен, но би могъл да се обзаложил, че са поне шест бона. Ста-на бързо, взе пачката и тръгна към вратата.

– Стойте тук – каза той и излезе в приемната.

Пола седеше зад пишещата машина с ръце на скута и го гледаше в очакване. Фенър й каза:

– Вземи си шапката много бързо и заведи куклата в хотел „Балти-мор“. Ангажирай й стая и й кажи да се заключи вътре. След това вземи тази пачка и я занеси в банката. Научи колкото можеш повече. Кажи й, че ще се погрижи за нея. Успокой я, залъжи я, че е в добри ръце, нещо такова. Хубаво да й го подсладиш; тя има неприятности, нервите я тре-сат и е толкова малка, че й трябва майка.

После се върна в кабинета си.

– Как се казвате? – попита я.

Жената стисна ръцете си.

– Изведете ме от тук – каза тя.

Фенър сложи длан върху рамото й.

– Изпращам ви навън със секретарката си. Тя ще се погрижи за вас. Всеки момент ще дойде някакъв човек, който се интересува от вас. За него ще се погрижи аз. Как се казвате?

– Мериан Дейли – отговори тя. – Къде ще отида?

Влезе Пола, като си слагаше ръкавиците. Фенър кимна.

– Вървете с мис Доулън. Слезте по задното стълбище. Всичко ще бъде наред. Не се страхувайте повече.

Мериан Дейли му се усмихна боязливо.

– Радвам се, че дойдох при вас – каза тя. – Виждате ли, имам голе-ми неприятности. Също и със сестра си. Какво общо може да има тя с дванадесет китайци?

Фенър изду бузи и тръгна към вратата.

– Кажете ми, за да ви кажа. Може би харесва китайците. Някои хора ги харесват, нали знаете. Само се успокойте, докато се видим довечера.

Той излезе в коридора и изчака докато влязат в асансьора. Когато кабината се скри от погледа му, влезе бавно в кабинета си. Затвори вратата внимателно и отиде до бюрото си. Отвори горното чекмедже и извади оттам пистолета си, тридесет и осми калибър. Започна да премисля различни възможности. Мушна пистолета в джоба на самото си и седна на стола зад бюрото. Вдигна отново крака на писалището и затвори очи.

Остана в това положение към десетина минути. Умът му беше пълен с догадки. Три неща го бяха заинтригували – шестте хиляди долара, синините по гърба на жената и дванадесетте китайци. Защо толкова мангизи за хонорар? Защо просто не му каза, че някой я е насинил, вместо да се разсъблича? Защо му каза дванайсет китайци? Защо не каза просто: „Какво общо може да има тя с китайци?“ Защо дванайсет? Той се размърда на стола. И после този тип по телефона. Наистина ли е излязла от лудницата? Съмняваше се. Наистина беше много уплашена, но иначе беше съвсем нормална. Той отвори очи и погледна малкия никелиран часовник пред себе си. Тя беше тръгнала преди дванадесет минути. Колко време щеше да му е необходимо на този тип, за да дойде?

Докато разсъждаваше, усети че не се съсредоточава както трябва. Половината му ум слушаше нечие подсвиркване в коридора. Той се размърда раздражено и насочи мислите си към непосредствения проблем. Коя беше Мериан Дейли? Очевидно богато момиче от каймака. Дрехите ѝ трябва да струват хубава купчинка пари. Щеше му се онзи отвън да спре да подсвирква. И какво всъщност подсвиркваше? Тогава много тихо започна да тананика тъжните звуци на „Хлоу“ задно с онзи отвън.

Пленителната мелодия го завладя, той спря да тананика и се заслуша в трептящия звук, като отмерваше такта с показалец върху opakото на ръката си. След това изведнъж го обля студена пот. Този, който свирише, стоеше на едно място. Ниският пронизващ звук не променяше силата си. Сякаш някой стоеше пред вратата и тананикаше на него.

Фенър свали много внимателно краката си от бюрото и леко дръпна стола назад. Тъжната мелодия продължаваше. Мушна ръка в самото и усети дръжката на пистолета. Макар че в кабинета му можеше да се влезе само през приемната на секретарката, имаше и още един резервен директен изход, който държеше заключен. Той водеше към задния вход на сградата. Именно оттам се чуваше подсвиркването.

Той отиде предпазливо до вратата и колкото се може по-тихо

превъртя ключа, като внимаваше сянката му да не попадне върху матовото стъкло в горния ѝ край. Когато натисна дръжката и много бавно започна да отваря вратата, свиркането внезапно спря. Той излезе в коридора и се огледа нагоре и надолу. Нямаше никой. Бързо отиде до стълбището и погледна надолу. Мястото беше пусто. Обърна се, премина по коридора и погледна другото стълбище. Пак нищо интересно.

Нахлупи шапката си до носа и се заслуша. Чу едва долитация шум от улицата долу, воя на асансьорите, плуващи между етажите, и безспирното тиктакане на часовника над главата си. Бавно се върна до вратата на кабинета си и застана на прага с леко изопнати нерви.

Когато влезе и затвори вратата, свиркането започна отново.

Очите му станаха много безизразни и той тръгна към приемната с пистолет в ръка. Спря на прага и изсумтя. На един от тапицираните столове за посетители седеше отпуснат дребен мъж с овехтял черен костюм. Шапката му беше нахлупена толкова ниско, че Фенър не можа да види лицето му. Още като го зърна, разбра, че е мъртъв. Прибра пистолета в джоба си и се приближи. Видя малките кокалести жълти ръце, отпуснати безжизнено в скута му. След това се наведе и вдигна шапката от лицето.

Гледката не беше приятна. Наистина беше китаец. Някой беше презял гърлото му в полукръг, започвайки от лявото ухо чак до дясното. Раната беше зашита старателно, но въпреки това външният вид на китаеца беше истински кошмар.

Фенър попи потта от лицето си с носна кърпа.

– Ама че ден – каза тихо.

Докато седеше и се чудеше какво да прави, телефонът зазвъня. Отиде до деривата, включи клемата и вдигна слушалката.

Гласът на Пола звучеше възбудено:

– Тя изчезна, Дейв! Стигнахме до „Балтимор“ и тя изчезна!

Фенър изду бузи.

– Искаш да кажеш, че някой я е отвлякъл?

– Не. Просто духна. Уреждах стаята ѝ на рецепцията, обърнах се и видях как изчезва през изхода. Докато стигнах до там, нея вече я нямаше.

– Ами мангизите? И те ли изчезнаха? – попита Фенър.

– Те са на сигурно място. В банката. Но аз какво да правя сега? Да се връщам ли в кантората?

Фенър погледна китаеца.

– Помотай се в „Балтимор“, вземи си нещо за обяд. Ще дойда,

когато свърша. Сега точно имам клиент.

– Но, Дейв, ами момичето? Не е ли по-добре да дойдеш веднага?

Фенър се чувстваше предразположен да проявява нетърпение.

– Аз държа тази кантора – каза той троснато. – Колкото повече камам този тип тук да чака, толкова повече се вледенява. И повярвай ми, не от гняв! – Той затвори телефона и се изправи.

Погледна безчувствено китаеца.

– Е, драги, ще трябва да се поразходим.

Пола седя във фойето на „Балтимор“ докъм три и нещо. Беше вече доста напрегната, когато в три и петнайсет видя Фенър да прекосява залата с почти допрени една до друга вежди, тежка замислена гримаса и втречени, ледени очи. Той спря само колкото да вдигне шлифера ѝ от съседния свободен стол и каза:

– Хайде, мила, искам да поприказвам с теб.

Пола го последва в барчето, което беше почти празно. Фенър я заведе в дъното на залата, срещу входа. Положи известно усилие, за да дръпне масата настрани от стената, за да може да седне с лице към вратата.

– С одеколон ли се опиваш напоследък или ще можем да глътнем по едно истинско питие в тази дупка?

– Хитра шегичка – отговори Пола. – Какво друго може да прави едно момиче на място като това? Изпила съм само три мартинита. Какво ти е дошло на ум? Три часа вече си седя на задника.

Фенър махна на един келнер.

– Не казвай „задник“. Вулгарно е.

Поръча два пъти двоен скоч и бира. Застана с гръб към нея и не свали поглед от келнера, докато той не взе питиетата и не ги донесе при тях. Когато ги остави на масата, Фенър се протегна, изля едното двойно уиски при другото, наля бира в изпразнената чаша и я бутна към Пола.

– Трябва да внимаваш за тена си, омайнице.

После изля половината уиски в гърлото си. Пола въздъхна.

– Добре, няма да споря – каза тя нетърпеливо. – Въведи ме в картинката. От три часа съм извън играта.

Фенър запали цигара и се облегна назад.

– Сигурна ли си, че мис Дейли си тръгна от теб без допълнителни причини?

Пола кимна.

– Стана както ти казах. Отидох на рецепцията и започнах да уговарям за стаята ѝ. Тя стоеше зад мен. Свалих ръкавицата си, за да

подпиша формуляра, и се почувствах някак самотна. Погледнах отзад и я видях да излиза на улицата. Беше сама и бързаше. Докато се измъкнах през въртящата се врата, тя беше изчезнала. Казвам ти, Дейв, останах лошо изненадана. Най-много се тревожех, че всичките тези пари са у мен. Мисля си, че трябва да си беше изгубила разсъдъка, когато ми ги даде.

Фенър се ухили неприятно.

– Нямах представа колко умно постъпих, мила – каза той. – Мисля, че си направих много добра услуга, като те изпратих с всичките тези мангизи. Както и да е. Продължавай.

– Върнах се в хотела, поисках плик, сложих ги вътре и ги оставих на касиера да ги пази. После излязох пак на улицата и се огледах, но без никаква полза, така че ти се обадох.

Фенър кимна.

– О'кей, щом си сигурна, че е побягнала, без някой тип да я е подтикнал към това, ще я оставим на автопилот за известно време.

Пола каза:

– Сигурна съм.

– Сега ти ме изслушай. Има нещо много вонящо в цялата тази работа. След като ти тръгна, някой ми остави умрял китаец в приемната и се обади на ченгетата.

Пола се изопна на стола:

– Умрял китаец?

Фенър се засмя безрадостно.

– Аха. Гърлото му беше прерязано и беше умрял известно време преди това. Ще трябва да му се намери някакво обяснение. Веднага щом го видях, се запитах защо. Или са ми го оставили като предупреждение, или, за да ме натопят. Никак не исках да рискувам, така че веднага го преместих в празния офис в края на коридора. Е, оказах се прав. Искали са да ме натопят. Само няколко минути след като се върнах, нахълтаха три яки бика. Търсеха този китаец и, повярвай ми, вложих цялата си енергия, за да не им се изсмея в лицата.

– Но защо? – попита Пола.

– Ами ако го бяха намерили при мен? Щяха да ме закарат в участъка и да ме задържат. Точно това е била целта. Да ме извадят от играта достатъчно дълго, за да настигнат дамата, Дейли. Биковете доста поомекнаха, като видяха, че няма за какво да вдигат патардия, но претършуваха цялата кантора. Стисках палци през цялото време. Ако бяха намерили тези шест бона, щеше да се наложи да им давам обяснения.

– Но какво значи всичко това? – попита Пола.

– Кажи ми, за да ти кажа. Засега само ми е забавно, но това още нищо не означава. Какво научи от мис Дейли?

Пола поклати глава.

– Тя просто мълчеше. Попитах я обикновените неща, за наше сведение, но каза, че ще говори само с теб.

Фенър довърши скоча и изгаси цигарата си.

– Разследването изглежда замира – каза той. – Отгоре сме с шест бона и не се налага да вършим никаква работа срещу тях.

– Но ти не можеш да зарежеш всичко и да скръстиш ръце!

– Защо не? Тя ми даде мангизите, нали? Когато се мъча да й създам условия, за да й е приятно да разговаря, тя духва. Защо да се тревожа? Когато иска да се посъветва с мен, ще ми се обади.

Един възрастен човек със слабо лице – само нос и брада – влезе в бара и седна през няколко маси от тях. Пола го изгледа с любопитство. Когато се вгледа в очите му, й се стори, че е плакал. Зачуди се защо ли. Фенър се набърка в мислите й.

– Как ти се стори тази Дейли? – попита той неочаквано.

Пола знаеше какво го интересува.

– Беше образована. Дрехите й бяха от класа и струват много. Страхуваше се от нещо. Бих могла да позная възрастта й, но най-вероятно е да сгреша. Може би двадесет и четири. Може би шест години повече или по-малко. Ако не е наистина добро момиче, значи е много добра актриса. Гримът й беше лек и явно е живяла дълго време на слънце. Беше скромна...

Фенър кимна.

– Това искаха да чуя. Наистина. Беше от скромния тип. Но тогава защо ще си съблича дрехите пред мен, за да ми покаже синините?

Пола остави чашата и се втренчи в него.

– Това е нещо ново – каза тя.

– О, ще ти кажа всичко, като му дойде времето – Фенър махна на келнера с чашата си. – Ти не знаеш за този, който ми се обади докато говорех с нея и ми каза, че е куку. Преди да започне стриптийзът. Ето това ме притеснява. Не се връзва с нейния тип. Взе, че си свали сакото и блузата и се заразхожда из кабинета по сутиен. Не се връзва.

– Някой я е насинил?

– Така бих казал. Белезите по гърба й бяха като изрисувани. Толкова впечатляващи.

Пола се замисли за момент.

– Може би се е уплашила да не я вземеш за луда и е искала да ти ги покаже, за да се убедиш, че е закъсала.

Фенър кимна.

– Може и това да е, но все пак не ми харесва.

Докато келнерът чакаше новото уиски, Пола погледна пак към възрастния човек.

– Не се обръщай веднага – каза тя, – но там седи един човек, който силно се интересува от теб.

– И какво от това? – отговори той нетърпеливо. – Може би харесва лицето ми.

– Не може да е това. Според мен си мисли, че си гримиран, за да се снимаш във филм.

Възрастният човек изведнъж стана и се приближи. Застана до тях смутено. Видът му беше толкова тъжен, че Пола трябваше да му се усмихне окуражаващо. Той се обърна към Фенър:

– Извинете ме, вие ли сте мистър Фенър?

– Така е – отговори му той без никакъв ентузиазъм.

– Името ми е Линдзи. Андрю Линдзи. Имам нужда от вашата помощ.

Фенър се размърда неспокойно.

– Радвам се да се запозная с вас, мистър Линдзи, но не бих могъл да ви помогна по никакъв начин.

Възрастният изглеждаше обезкуражен. Погледът му се премести към Пола, после отново се върна на Фенър.

– Няма ли да седнете, мистър Линдзи? – попита го Пола.

Фенър ѝ хвърли смразяващ поглед, но тя не го забеляза.

Линдзи се поколеба и седна.

Пола продължи да демонстрира маниери, които едва не накараха Фенър да се чувства неудобно.

– Мистър Фенър е много зает, но досега не знам да е имало случай, да не помогне на човек, изпаднал в беда.

Фенър си помисли: „Тази малка шегобийка ще получи каквото заслужава, когато останем сами“. Той кимна на Линдзи, защото нямаше как.

– Така е. Какво те измъчва?

– Мистър Фенър, четох как сте открили онова момиче, Бландиш, когато са я отвлекли. Същото се случи и с дъщеря ми. Тя изчезна вчера. – Две сълзи се спуснаха по лицето му. Фенър отместил поглед. – Мистър Фенър, моля ви, помогнете ми да я открия. Тя е всичко за мен и само

Бог знае какво ѝ се е случило.

Фенър допи уискито и сложи чашата на масата така, че тя издрънча.

– Съобщихте ли в полицията? – попита той рязко.

Линдзи кимна.

– Отвличането на деца е федерално престъпление. Не бих се справил по-добре от ФБР. Трябва да имате търпение. Ще я намерят.

– Но, мистър Фенър...

Фенър поклати глава и стана.

– Съжалявам, но нямам време за това.

Лицето на Линдзи се събърчи като лице на сърдито дете. Той протегна ръка и улови Фенър за ръкава.

– Мистър Фенър, помогнете ми. Няма да съжалявате. Ще ви дам колкото поискате. Вие можете да намерите дъщеря ми по-бързо, от който и да било друг. Знаем че можете. Мистър Фенър, моля ви, помогнете ми.

Очите на Фенър бяха като бучки лед. Той махна ръката на Линдзи от ръкава си внимателно, но твърдо.

– Слушайте. Аз сам съм си шеф. Не работя за никого. Ако искам да поема ангажимент, поемам го. Ако не искам, отказвам и толкова. Точно сега ме сърби заради нещо друго. Съжалявам, че дъщеря ви е загазила, но нищо не мога да направя. ФБР е достатъчно голямо, за да се погрижи за нея и за дъщерите на още стотици други. Съжалявам, но сега не мога да се заема с това.

Той кимна на Пола и се запъти към изхода. Линдзи отпусна безпомощно ръце и започна тихо да плаче. Пола го потупа по ръката. След това стана и излезе от бара. Фенър я чакаше отвън. Когато се приближи, той ѝ каза свирепо:

– Какво мислиш, че държим? Приют за кученца? Защо не вземеш да им връзваш панделки?

Пола го изгледа лошо.

– Този старец е изгубил дъщеря си, това нищо ли не означава за теб?

– Означава. Главоболие и нищо повече – отвърна Фенър троснато.

– Понякога те мисля за много готин – каза Пола горчиво и тръгна към файето. – Но днес пред теб бих предпочела дори оловен долар и гадна воня.

Висок млад мъж се разгъна от едно голямо кресло и пристъпи към Фенър.

– Аз съм Гросет – каза той, – от кабинета на областния прокурор. Искам да говоря с вас.

Фенър изсумтя.

– Точно сега съм зает, приятел – отговори той. – Намини в кантората ми по някое време утре. Когато ме няма.

Гросет посочи със съжаление двете големи цивилни ченгета, застанали вдясно, до изхода.

– Можем да разговаряме тук. Или в кабинета ми – добави той с официален тон.

Фенър се ухили.

– Отвлечане? О'кей, да говорим тук и по-бързо.

Пола каза:

– Забравих нещо. Веднага се връщам.

Остави го и се върна в бара. Линдзи още беше там. Тя седна до него.

– Не бива да смятате, че мистър Фенър умишлено се държи нелюбезно – каза тя тихо. – Занимава се с един случай, който го безпокои. Понякога става такъв, но това не означава нищо.

Линдзи изправи главата си и я погледна.

– Предполагам, не трябваше да го моля. Но дъщеря ми означава твърде много за мен. – В гласа му имаше отчаяние.

Пола отвори чантата си и извади отвътре плосък бележник.

– Дайте ми фактите – каза тя. – Не мога да ви обещаю нищо, но може би ще успее да го убеди. В натъжените очи просветна лъч надежда.

– Това мога да направя. Какви факти искате?

Навън във файето, Фенър последва Гросет до един тих ъгъл и двамата седнаха. Беше нащрек и изпълнен с недоверие.

Гросет беше загладен, дори малко прекалено загладен. Той отвори с щракване тънка златна табакера и я поднесе към Фенър. След това запали цигарите със златна запалка.

– Добре си живеят тези като вас – отбеляза Фенър сухо.

– Не мисля, че сме се срещали досега – отвърна Гросет и кръстоса крака, показвайки чорапите си на бели и черни квадратчета. – Проверих разрешителното ви. Вие сте този, който спечели толкова много пари от аферата с отвлечането на Бландиш. Тогава сте били полугладен детектив, нов в занаята. Имали сте късмет да пробиете, махнали сте се от Канзас и сте дошли тук. Така е, нали?

Фенър издуха тънка струйка дим през ноздрите си.

– Историята, която разказваш – каза той – дотук е вярна.

Гросет доби мъдро изражение.

– Шест месеца сте били в Ню Йорк. Изглежда не сте имали много работа през това време.

Фенър изпусна една прозявка.

– Мога да си позволя да избирам – каза той с безразличие.

– Тази сутрин получихме доста остър сигнал за вас.

Фенър се усмихна подигравателно и доволно.

– Така ли? И изпратихте две добичета да ме довлекат в кошарата, но само ги налазиха нови блъхи, така че си тръгнаха.

Гросет се усмихна.

– След това огледахме наоколо – каза той. – Намерихме един убит китаец в празната кантора, която се намира до вашата.

Фенър повдигна вежди.

– И за какво сте се разпищели? Искате да намеря убиеца вместо вас?

– Според сигнала, който получихме тази сутрин, умрелият китаец трябваше да бъде във вашата кантора.

– Не е ли жалко? И какво се е случило? Объркали са канторите?

Гросет пусна фаса си в пепелника.

– Слушайте, Фенър. Няма нужда да влизаме в конфликт. Ще открия картите си. Китаецът е бил мъртъв от тридесет и шест часа. Обаждането беше недоизпипано и предполагахме, че цялата работа е нагласена, но все пак трябваше да хвърлим едно око. Да, този китаец ни интересува. Искаме да имаме някакво обяснение. Бихме искали да чуем и вашата версия за всичко това.

Фенър почеса носа си.

– Братко – каза той, – след тази реч вече ми се ще да бия барабана в Армията на спасението. Ако знаех нещо, щях да ти го кажа. Ако този китаец означаваше нещо за мен, щях да ти го съобщя, при това много бързо. Но не е така. В кантората си никога не съм имал китаец. Никога не съм виждал умрелия ти китаец и се моля на Бога да не го виждам.

Гросет го изгледа замислено.

– Бях дочул, че сте такъв – каза той мрачно. – Обичате да работите сам и да ни прехвърляте топката, когато всичко е в кърпа вързано. Добре, щом така предпочитате да играете играта, играйте я. Ако можем да ви помогнем, ще ви помогнем, но ако сгазите лука, така ще ви настъпим, че ще си мислите, че Емпайър Стейт Билдинг е на гърба ви.

Фенър се ухили и стана на крака.

– Всичко наред ли е? Ако си свършил, трябва да вървя, защото

имам малко работа.

Гросет кимна.

– Не се отдалечавайте, Фенър. Съвсем скоро ще трябва пак да се видим. – Той тръсна глава към двамата си копои и тримата излязоха от фоайето.

Пола го настигна, когато той крачеше към изхода. Попита я:

– Къде беше?

– Слушай, Дейв – отвърна тя. – Говорих с мистър Линдзи. Записах какво се е случило с дъщеря му. Защо не хвърлиш едно око?

Фенър я удостои с леден поглед.

– Носиш ли си противокуршумната жилетка?

– Какво общо има това?

– Като се приберем в кантората, миличка, най-напред ще приложа върху нея някои средства, които ще те държат изправена поне две седмици, след като свърша. И слушай внимателно – повече нито дума за Линдзи и дъщеря му. Това не ме интересува, не ме е интересувало и никога няма да ме интересува. Имам си достатъчно грижи на главата, които ми стигат за цял живот.

– Имайки предвид големината на главата ти, не съм никак изненадана – отвърна Пола хладно и го последва навън.

Когато стигнаха в кантората, Фенър отиде веднага до бюрото си и седна. Запали цигара и извика на Пола:

– Ела тук, омайнице!

Пола се вмъкна през вратата и седна до лакътя му с приготвен за писане молив и бележник. Фенър поклати глава.

– Няма да диктувам – каза ѝ той. – Искам да ми правиш компания.

Тя отпусна ръце в скута си.

– О'кей, ще ти бъда душеприказчица.

Фенър се замисли.

– Може би ще разбере нещо, ако дам на ченгетата да проследят тези пари. Ако го направя, ще трябва да им кажа всичко. Гросет се тревожи заради китаеца. Ще ме държи под око. Каквото и да направя, ще бъде споделено с това умно момче.

– А защо не? Той може и да намери момичето, ако му дадеш възможност.

Фенър поклати глава.

– Това са само предположения. Нещо ми подсказва, че е най-добре ченгетата да стоят настрана от тази работа.

Пола погледна часовника. Наближаваше пет.

– Имам малко работа – каза тя. – Точно сега не можеш да стигнеш до никъде.

– Стой тук, стой тук – спря я Фенър с раздражение. – Не ти ли плащам заплата?

Пола се разположи по-удобно. Знаеше, че когато се държи така, е по-добре да го остави да прави каквото си знае.

– Ако тази дама не ми се обади, не мога да направя нищо по нейния случай. Нямам следа, по която да тръгна. Не знам коя е. Знаем само, че има сестра, която се интересува от дванадесет китайци. Ако умрелият е бил от тях, сега може да се интересува само от единадесет. Защо ми даде толкова много мангизи и след това духна?

– Може би е видяла някой познат и се е уплашила, изгубила е разсъдък си – вметна Пола внимателно.

Фенър премисли думите ѝ.

– Ти видя ли някой, който би могъл да я подплаши? Пола поклати глава. – Имаш представа какво представлява фойето на „Балтимор“ по това време на деня.

– Това е идея. – Фенър се изправи и закрачи напред-назад по килима с весели шарки. – Ако е станало така, тогава ще трябва да седим край този телефон докато ни се обади. Може и да не позвъни, но ако го направи, искам да знам по най-бързия начин.

Пола простена.

– Да, мисля, че е най-добре да прескочиш до къщи, да си вземеш едно-друго и да се върнеш тук. Можеш да спиш на креслото.

Пола се изправи.

– А ти ще си идеш у вас и ще си спинкаш в хубавото топло легълце, така ли да те разбирам?

– Няма значение какво ще правя аз. Ще ти съобщя къде можеш да ме намериш.

Пола си сложи шапката и облече палтото си.

– Ако онези от долната кантора научат, че спя тук, ще започнат да си мислят разни неща.

– Няма нищо страшно. Знаят че съм чешит и няма да се разрази скандал.

Пола излезе и затвори вратата след себе си с твърдо шракване. Фенър се ухили и грабна телефонната слушалка. Набра номер.

– Кабинета на областния прокурор? Дайте ми Гросет. Кажете му, че го търси Фенър.

Гросет се обади след порой пукания и шум.

– Фенър? Здравей. Променил си решението си и искаш да говориш? Фенър се ухили в слушалката.

– Не още, приятел – каза той. – Искам ти да ми поговориш малко. Този жълт, дето сте го намерили да се въргала някъде тук, имаше ли нещо по него, което да е от някаква полза?

Гросет се засмя.

– Боже мили! Фенър, ама ти наистина имаш дебели нерви. Не очакваш, че ще ти давам информация, нали?

Фенър отговори вече сериозно:

– Слушай, Гросет. Този случай още не е започнал да се разплита. Нещо ми подсказва, че когато се разplete, някой ще закрещи „помощ, убийство“. Искам да го спра това, преди да е започнало.

– Предупреждавам те, Фенър, ако криеш нещо важно от мен, няма да ти се размине никак лесно. Ако се случи нещо, което съм можел да предотвратя и разбера, че си знаел за него, ще те настъпя много лошо.

Фенър се раздвижи в стола си.

– Зарежи тая песен, дебела главо – отговори той нетърпеливо. – Знаеш много добре, че имам право да пазя тайните на клиента си. Ако искаш да си играем на топка заедно, сега ми дай каквото ми трябва, а аз ще ти го върна с лихвите, когато видя, че неприятностите започват истински. Какво ще кажеш?

– Интересна птица си ти – каза Гросет, изпълнен със съмнение. – Но както и да е. Това, което знам, няма да ти свърши много работа. У китаеца не намерихме нищо.

– Как са го вкарали вътре?

– Не им е било никак трудно. Донесли са го в голям кош за мръсно пране през служебния вход и са го сложили в една празна кантора, преди да го стоварят в твоята.

– Не ми пробутвай тия – каза Фенър. – Не са ми го носили на мен. Оставили са го в празна кантора.

Гросет издаде звук, подобен на цепене на басма.

– Някой видял ли е типовете, които са го донесли?

– Не.

– Е, благодаря ти, приятел. Един ден ще ти се отплатя със същото. Нещо друго? Нещо, което да ти се е сторило странно?

– Не, нищо такова. Някой му беше прерязал гърлото и след това му го беше зашил. Това е странно, предполагам.

– Да. И без да ми казваш щях да се сетя, че е странно. Нещо друго?

– Не, няма.

Фенър постави слушалката върху вилката. Остана загледан в телефона в продължение на няколко минути, с безизразно лице и замъглен от объркване поглед.

Пола, която се върна в кантората след два часа, го завари отпуснат в стола си, с крака върху бюрото, със сако, обилно наръсено с пепел от цигара, и със същия озадачен поглед.

Тя остави малкото си куфарче на креслото, махна палтото и шапката си и попита:

– Някакъв напредък?

Фенър поклати глава.

– Ако не беше този китаец, щях да впиша парите в графата „лесни печалби“ и всичко да се свърши. Тези типове не биха рискували да влачат тази леш чак до кабинета ми, освен ако не са имали много основателна причина да ме отстранят за известно време.

Пола отвори куфара си и извади една книга. – Вечеряла съм – каза тя и седна на тапицирания стол до бюрото. – Всичко ми е наред. Ако питаш дали ще те извиня, можеш да вървиш.

Фенър кимна. Изправи се и пооправи дрехите си.

– О'кей – каза той, – ще се върна след малко. Ако позвъни, кажи й, че много искам да я видя. Вземи адреса й и продължавай да й говориш сладки неща. Искам да се сближа с тази дама.

– От това се боях – измърмори Пола, но Фенър излезе, без да я чуе.

Точно пред вратата, рамо до рамо, стояха двама мъже в черни костюми. Приличаха на мексиканци, но не бяха. После реши, че са метиси, но пак не беше сигурен. И двамата държаха десните си ръце в джобовете на изопнатите сака. Бяха облечени еднакво – изцяло в черно, с черни широкополи шапки, бели ризи и ослепителни вратовръзки. Напомняха номер, с който започва водевилна програма, само че като се вгледаше човек в очите им, започваше да си мисли за змии и други неща, които нямат крака.

– Искате да ме видите? – попита Фенър.

И без да му казват, знаеше, че двата пистолета са насочени към корева му. Издутините в джобовете на саката им не можеха да го заблудят.

По-ниският отговори:

– Аха. Помислихме си, да вземем да се отбием.

Фенър влезе обратно в кантората. Пола отвори чекмеджето на бюрото му и сложи дланта си върху пистолета калибър .38. Ниският каза:

– Чакай малко! – Говореше през зъби и звучеше съвсем убедително.

Пола се облегна и отпусна ръце в скута си.

Ниският излезе в приемната и я огледа. По лицето му се изписа объркване. Отиде до големия шкаф, в който Пола държеше канцеларските материали, и надникна вътре. След това изсумтя.

Фенър се обади:

– Ако искате да почакате малко, можем да ви осигурим топла, храна и легло. Искаме да се чувствате като у дома си.

Ниският взе тежкия пепелник, който беше до ръката му, погледна го замислен и замахна с него към главата на Фенър много силно. Фенър я наведе към гърдите си, но не беше достатъчно бърз. Гравираният ръб на пепелника попадна високо встрани, в горната част на лицето му.

Другият мъж извади от джоба си автоматичен пистолет с къса цев и го мушна в рамото на Пола толкова силно, че тя извика.

По-ниският каза:

– Направете някоя глупост и ще ви размажем червата по килима.

Фенър извади кърпичката си от джоба на самото и я притисна до лицето си. Кръвта потече по ръката му и изцапа маншета на ризата.

– Може би ще се срещнем пак – процеди той през зъби.

– Застанете там до стената. Искам да видя какво има тук – каза ниският. – Размърдай се, преди да съм ти стоварил още някой.

Фенър изведнъж позна, че са кубинци. Като тези, на които попадаш в пристанището на всеки град, стига да е достатъчно далеч на юг. Той застана с гръб към стената и с ръце на тила. Беше толкова побеснял, че би рискувал и би опитал да направи нещо, ако Пола я нямаше. Някак си усещаше, че тези двамата не са от онези, с които можеш да рискуваш безнаказано.

Ниският кубинец прокара ръцете си по Фенър.

– Свали си самото и ми го дай – каза му той.

Фенър му го хвърли. Кубинецът седна на ръба на бюрото и грижливо опипа подплатата. Извади бележника му и много внимателно го разгледа. След това пусна самото на пода. Отиде пак до него и още веднъж го опипа. Фенър почувства миризмата на подправки в храната, която беше ял неотдавна. Ръцете го сърбяха да го сграбчи за врата.

Кубинецът отстъпи назад и изсумтя. После се обърна.

– Ти. Ела тук.

Устните на Пола бяха стиснати в права линия, но тя стана и пристъпи към него.

– Не ме пипай с кирливите си ръце – каза му спокойно.

Кубинците си казаха нещо на испански. По-високият тръсна глава

към Фенър.

– Ти, ела тук.

Той тръгна направо през стаята, но ниският го удари по тила с дръжката на пистолета си. Отпусна се замаян на колене, после напред и се подпря на дланите си. Кубинецът го ритна с квадратната си обувка точно там, където свършва яката и започва меката част на врата. Ритникът беше много силен и Фенър се претърколи на една страна. Пола отвори уста, за да изпищи, но другият я смушка ниско долу с цевта на пистолета си. Вместо писък дъхът ѝ секна от болка и тя се преве на две.

Кубинецът я хвана под мишниците и я изправи. Ниският я претърси. Не намери каквото искаше и в изблик на порочен гняв я цапардоса с отворена длан. Другият я метна на креслото и седна на ъгъла на бюрото.

Ниският претърси кантората бързо. Не създаде никакъв хаос и го направи сякаш го е вършил стотици пъти. След това излезе в приемната и претърси и нея.

Фенър чуваше как се движи насам-натам, но не можеше да накара мускулите си да заработят. Опита се да стане, но въпреки трескавите му усилия, нищо не помръдна. Пред очите му като завеса увисна червена мъгла от болка и яд.

Едва когато си отидоха, затръшвайки вратата след себе си, той успя да се надигне от пода и да се изправи на крака. Подпря се с ръка на бюрото и се огледа наколо с безумен поглед.

Пола седеше на креслото свита на кълбо и плачеше от гняв.

– Не ме гледай, проклет да си! – извика тя. – Не ме гледай!

Фенър залитна към приемната и после влезе в малката баня вляво. Напълни умивалника с вода и внимателно изми лицето си. Когато свърши, водата беше много червена. Отиде с малко по-стабилни крачки до стенния шкаф и извади оттам бутилка скоч и две чаши. Отпи жадно. Главата го болеше страхотно. Уискито го изгори, но събра съставните му части на едно място. Наля другата чаша до половина и се върна в кабинета си.

Пола се беше пооправила. Все още плачеше тихо.

Фенър сложи бутилката на ръба на бюрото близо до нея.

– Пийни малко, мила моя – каза той. – Това ти трябва сега.

Тя изглежда първо него, после уискито. След това протегна ръка и сграбчи чашата. Очите ѝ горяха на фона на бялото лице. Плисна питието в очите му.

За миг Фенър остана неподвижен, после извади изцапаната с кръв кърпичка и избърса лицето си. Пола скри своето с длани и започна да

плаче истински. Фенър седна зад бюрото. Отлепи напоената с уиски яка на ризата си, хвърли я в кошчето за боклук и внимателно изтри врата си с кърпичката.

Останаха така в продължение на няколко минути и единствено риданията на Пола нарушаваха тишината. Фенър се чувстваше ужасно. Тилът му заплашваше да се пропука и разтвори. Половината му лице пулсираше от смъртоносна болка, а ожулената смъдяща синина на врата му гореше от уискито. Взе цигара от кутията с доста разтреперани пръсти.

Пола спря да плаче.

– И си мислиш, че си кой знае какво? – започна тя, без да маха длани от лицето си. – Мислиш си, че си голяма работа, нали? И оставяш двама евтини пищовджии да дойдат тук и да ни направят това? Боже мой, Дейв! Ти се хлъзгаш надолу! Станал си мекушав и зелен. Дойдох да работя с теб, защото мислех, че можеш да се грижиш за себе си и можеш да се грижиш за мен, но съм се лъгала. Ти стоеше като... чуваш ли какво ти говоря? Ти си зелен и си мекушав! Остави ги да се измъкнат от тук и допъзля до бутилката. О'кей, Дейв Фенър, аз си отивам.

Тя заудря възглавничките със стиснати юмруци и заридна отново. После каза:

– О, Дейв, Дейв, как можа да ги оставиш да ми направят това?

Докато тя говореше, Фенър не помръдна и остана с каменно лице. Очите му бяха полуотворени и напомняха бучки лед. Когато тя свърши, й каза:

– Права си, мила моя. Много дълго се заседях тук. – Той стана. – Не ме оставяй сега. Само се поуспокой за ден-два. Можеш да затвориш кантората. Ще бъда много зает. – Той отвори рязко чекмеджето на бюрото, извади оттам пистолета и го мушна отпред в колана на панталона си. Нагласи краищата на жилетката си, така че да скрият дръжката. После излезе от кантората и затръшна вратата след себе си.

След един час, преоблечен и отново спретнат, Фенър спря такси и даде на шофьора адрес в центъра на града. Докато го движеха през натоварените вечерни улици, той гледаше вдървено пред себе си. Само стегнатите юмруци, положени върху коленете, издаваха истинските му чувства.

Таксито излезе от Седмо авеню и се понесе по шумна странична улица. След малко спря и Фенър слезе. Хвърли един долар на шофьора и си проправи път по тротоара през група биещи се около краката му деца.

Изкачи се по дълго изтъркано от подметки стълбище и позвъни на една врата. След малко тя се откряна и една опърпана възрастна жена присви очи срещу него.

– Айк тук ли е? – попита той веднага.

– Кой го търси?

– Кажи му, че е Фенър.

Старата жена откачи веригата от вратата и отвори.

– Внимавай как се качваш нагоре, мистър. Тази вечер Айк не е много спокоен.

Фенър се промуши покрай нея и тръгна по тъмната стълба. Вонята на стари манджи и мръсотия го накара да сбърчи нос. На първата площадка спря и почука на една врата. Чу няколко гласа, после изведнъж настъпи тишина. Вратата се отвори бавно и едно слабо момче с издадена като прасешка зурла брадичка се вгледа в него.

– Да?

– Кажи на Айк, че ми трябва. Кажи му, че го търси Фенър.

Момчето затвори вратата. Чу го как говори нещо на някого, после се върна, отвори и кимна с глава.

– Влизай – каза му то.

Айк Буш седеше на една маса с още четирима. Играеха покер.

Фенър влезе и застана зад него. Другите трима го погледнаха подозрително, но продължиха да играят. Буш разглеждаше картите си замислено. Беше едър дебел човек с червено гумено лице и надвиснали над очите вежди. В дебелиите му пръсти, картите изглеждаха като пулове за домино.

Фенър го наблюдаваше известно време как играе.

След това се наведе и прошепна в ухото му:

– Трябва страшно много да внимаваш.

Буш разгледа картите си още веднъж, прокашля се и се изплю на пода. Хвърли картите с отвращение. Бутна стола си назад, изправи се и заведе Фенър в другия край на стаята.

– Какво искаш? – изръмжа той.

– Двама кубинци – отговори Фенър тихо. – Облечени в черно. Черни шапки, бели ризи и лъщящи вратовръзки. Черни квадратни обувки. Двама малки нехранимайковци. Носят патлаци.

Айк поклати глава.

– Не ги познавам – каза той. – Не са тукашни.

Фенър го изгледа студено.

– Тогава веднага разбери кои са. Искам много бързо да тръгна след

тях.

Айк вдигна рамене.

– Какво са ти направили? Искам да продължа играта...

Фенър извърна леко лице и му показа раната на бузата си.

– Тези двамата дойдоха в моята бърлога, направиха ми това и изфирясаха.

Очите на Айк се изцъклиха.

– Чакай – каза той.

Отиде до телефона, който се намираще върху малка масичка в другия край на стаята. След дълъг разговор, проведен шепнешком, той постави слушалката на мястото ѝ и кимна на Фенър.

Той се приближи.

– Намери ли ги?

– Аха.

Айк изтри потното си чело с опакото на ръката си.

– В града са от пет дни. Никой не ги знае кои са. Имат някаква бърлога на „Бруклин Уей“. Ето ти адреса. Изглежда са наели мебелиран апартамент. Имат мангизи, а никой не знае каква им е далаверата.

Фенър протегна ръка и взе листчето с адреса от Айк. Изправи се.

Айк го погледна.

– Захващаш се с някаква работа? – попита го. – Имаш ли нужда от някое от момчетата?

Фенър му показа зъбите си в безрадостна усмивка.

– Ще се оправя – отговори той кратко. Айк се протегна и взе тъмна бутилка без никакъв етикет. Погледна въпросително Фенър.

– Глътка преди да тръгнеш?

Фенър поклати глава. Потупа Айк по рамото и си тръгна. Таксито го чакаше. Когато излезе от входа, шофьорът се показа през прозореца.

– Стори ми се, че не живееш тук и реших да изчакам – каза той ухилен. – Накъде?

Фенър отвори вратата.

– Далеч можеш да стигнеш така – отвърна му той. – Да не си си учил занаята в някой колеж?

Шофьорът каза със сериозен глас:

– Напоследък нещата хич не вървят добре. Трябва да си използваш пипето. Накъде, мистър?

– От другата страна на Бруклинския мост. Нататък ще продължа пеша.

Таксито се отдели от бордюра и полетя към светлините на Седмо

авеню.

– Бил ли те е някой? – попита любопитно шофьорът.

– Не – изсумтя Фенър. – Леля ми Фани обича да си пробва зъбите.

– Злобна стара дама, а? – каза шофьорът, но след това замълча.

Когато преминаха по Бруклинския мост, почти се беше стъмнило. Фенър плати и влезе в най-близкия бар. Поръча си сандвич и три пръста ръжено уиски. Докато гълташе сандвича, помоли момичето, което го обслужваше, да му каже къде се намира адресът, който му беше дал Айк. Положи доста усилия, докато го открие на картата. Плати сметката, изпи още едно късо уиски и излезе. Стигна до мястото след десет минути бързо ходене. Намери пътя, без да пита никого и без да сгреша.

Слезе надолу по улицата, като внимателно оглеждаше всяка сянка. Къщата, която търсеше, беше на ъгъла. Беше малка, двуетажна постройка с жив плет, който почти напълно скриваше входната врата. Всички прозорци бяха тъмни. Фенър бутна портата и тръгна по леко стръмна пътека. Погледът му не следеше дали в прозорците ще се появят признаци на живот. Не спря пред предната врата, а заобиколи отзад. И там беше тъмно. Намери един открянат прозорец и освети стаята с малкото си фенерче. В нея нямаше абсолютно нищо. Видя прахта по дъските на пода. След няколко секунди беше вътре. Внимаваше да не вдига никакъв шум и стъпваше по дъските много леко.

Отвори тихо вратата и излезе в малък коридор. Лъчът на фенерчето му освети килим и голям шкаф. Стълбите бяха точно пред него. Спря и се послуша, но не чу нищо, освен тихото боботене на уличното движение.

Качи се по стълбите с пистолет в ръка. Устните му бяха леко провиснали в краищата, а мускулите на лицето му бяха напрегнати. На площадката отново спря и се послуша. Усещаше странна неприятна миризма, която му беше някак позната. Сбърчи нос и се зачуди каква ли беше.

Пред него имаше три врати. Избра средната. Натисна леко дръжката и я откряна. Сега миризмата стана по силна. Напомняше му на миризма в месарница. Когато отвори вратата наполовина, спря и се послуша. След това влезе и затвори след себе си. Фенерчето му освети електрическия ключ и той запали лампата.

Огледа добре обзаведената спалня. Пръстът върху спусъка го сърбеше. Вътре нямаше никой. Обърна се и завъртя ключа в ключалката. Нямаше намерение да рискува. След това обиколи стаята и я разгледа.

Женска стая. На тоалетната масичка имаше обикновените неща. Леглото беше малко и върху възглавницата лежеше натъпкана с разни

неща русокоса кукла от плат.

Фенър отиде до гардероба и погледна вътре. На закачалка висеше само един костюм. Нищо повече. Но и нямаше нужда да има друго – това беше костюмът, с който Мериан Дейли беше дошла в кантората му. Докосна го замислено, докато се мъчеше да си я представи. Извади го и го хвърли на леглото. Когато тръгна към скрина, крачките му станаха по енергични. В най-горното чекмедже беше малката спретната шапчица. И нея хвърли на леглото. В друго чекмедже намери топка бельо, колан за жартиери, чорапи и обувки. Всичко това хвърли на леглото. После отиде до тоалетката и отвори чекмеджето под огледалото. Вътре беше натъпкана чантичката ѝ. Измъкна я с усилие и прекоси стаята. Седна на леглото и започна да удря с чантичката по отворената си длан. Всичко това никак не му хареса.

Разпоча чантичката и изсипа съдържанието ѝ на леглото. Обикновените боклуци, които носят жените в чантите си, издрънчаха и се струпаха на малка, доста жална купчинка. Разрови я с показалеца си и пак погледна в чантата. Вътре нямаше нищо. С два пръста той разкъса хастара. На дъното на чантичката, или скрито, или случайно изпаднало, намери малко смачкано листче. Той го изглади и го погледна. Беше бележка, написана с широк небрежен почерк върху единичен лист от тетрадка. Пишеше следното:

Кий Уест

Мила Мериан,

Не се тревожи. Нулът обеща да ми помогне. Пио още не знае нищо. Мисля, че всичко ще се оправя.

Отдолу нямаше подпис.

Фенър сгъна листа внимателно и го мушна в табакерата си. Замисли се. Кий Уест и двамата кубинци. Нещо започваше да се оформя. Стана и претърси основно цялата стая, но не намери нищо повече. След това отключи вратата, изгаси лампата и излезе тихо в коридора.

Отвори вратата от ляво. Фенерчето му показва, че се намира в доста просторна баня. Увери се, че завесата на прозореца е спусната и посегна към електрическия ключ. От миризмата вътре леко му се гадеше. Сега знаеше каква е тя и набираще сили, за да запали осветлението. То блесна изведнъж, докато той натискаше ключа надолу прекалено внимателно. В ярката светлина помещението приличаше на клиника в края на работния ден. Ваната беше до стената и беше покрита с окървавен

чаршаф. Стената беше опръскана с червено и подът също беше червен. До ваната имаше и малка масичка, на която имаше окървавена кърпа. Фенър забеляза, че с нея е покрито нещо.

Остана неподвижен, като само очите му оглеждаха наоколо. Присътпи бавно напред, мушна цевта на пистолета си под кърпата и я отметна от масата. Една слаба бяла ръка, безмилостно отрязана до рамото, се огъна и се свлече от масичката в краката му. Фенър усети как студена пот облива цялото му тяло и как му прилява. Преглътна бързо слюнката, внезапно изпълнила устата му. Огледа ръката внимателно, но не можеше да си наложи да я докосне. Дланта беше тясна и дълга, с добре поддържан маникюр. Това беше женска ръка.

С треперещи пръсти той запали цигара, пое дълбоко дима и го издиша през носа си, мъчейки се да се отърве от ужасната миризма. След това отиде до ваната и дръпна чаршафа.

Фенър беше корав. Беше работил във вестниците с години и неочакваната смърт не означаваше много за него. Насилието беше просто още едно заглавие, но това тук го потресе. Потресе го още по-силно, защото я познаваше. Тя беше негова клиентка и само преди няколко часа беше жива, пулсираща жена.

Това, което видя във ваната, му подсказа, че не може да е сгрешил. Синините, с които беше украсено тялото, говореха сами за себе си.

Фенър пусна чаршафа и излезе от банята. Затвори вратата внимателно и се облегна на нея. Какво ли не би дал, да имаше нещо за пиене. Остана така с парализиран мозък, докато не се освободи от първоначалния шок. След това избърса лицето си с кърпата и отиде до стълбището.

Гросет трябваше да научи за това. Трябваше бързо да хване тези двама кубинци. Замисли се. Краката и едната ръка ги нямаше. Главата също я нямаше. Достатъчен товар за двама мъже, без да предизвикват коментари. Това е. Те искаха да скрият трупа някъде и щяха да се върнат за остатъка.

Очите на Фенър се присвиха. Сега само трябваше да ги изчака и да си уреди сметките с тях. Преди да реши дали да потърси телефон, за да се обади на Гросет, или да остане да чака, за да се справи сам, отпред се чу мотор на кола и затръшване на врата.

Влезе тихо в спалнята и пистолетът се появи в ръката му. Застана вътре, зад отворената само няколко инча врата.

Чу как пътната врата се отваря и затваря. След това лампата в коридора се запали. Подаде се малко навън и надникна над перилата. Двамата кубинци стояха в коридора. Бяха много напрегнати и се ослушваха.

Фенър остана на мястото си неподвижен. И двамата имаха в ръцете си големи куфари. Видя ги как се споглеждат. После niskият измърмори нещо на по-високия, който остави своя куфар и тръгна пръв по стълбата. Тръгна толкова бързо, че Фенър нямаше време да се скрие.

Кубинецът го забеляза, когато взе завоя, и ръката му веднага изчезна под самото. Фенър оголи зъби и го застреля с три куршума в корема. Изстрелите прокънтяха в празната къща. Дъхът на кубинеца секна с ридание и той се свлече напред, превит на две.

Фенър скочи напред, бутна го встрани и полетя надолу по стълбите сякаш се засилваше да скочи в басейн с главата надолу.

Niskият кубинец нямаше време да се дръпне встрани. Неочакваните изстрели го бяха парализирали и макар че ръката му несъзнателно поsegна към бедрото, краката му не можаха да се раздвижат.

Осемдесетте килограма мускули и кокали на Фенър го удариха като снаряд. Паднаха и кубинецът се оказа отдолу. Когато видя, че нещо идва към него, той успя само да изпищи, а миг след това вече беше на пода.

Ударът замая главата на Фенър толкова, че известно време не можеше да прави нищо, освен да притиска кубинеца с теглото си. Пистолетът се беше изплъзнал от ръката му при падането, и когато се изправи на колене, усети тъпа болка в ръцете си.

Кубинецът не помръдна. Фенър се изправи предпазливо и го побутна с крак. Необичайният ъгъл на главата му каза всичко, което искаше да знае. Беше счупил врата му.

Застана на колене и претърси джобовете му, но не намери нищо. Погледна в единия куфар, но той беше празен. Изпоцапаната с кръв подплата потвърди предположението му, че се мъчат да изнесат трупа на части.

Намери пистолета си и предпазливо се качи горе, за да види другия кубинец. Той също беше мъртъв като свинска пържола. Лежеше свит в ъгъла с оголени зъби. Фенър си помисли, че прилича на побесняло куче. Претърси го бързо, отново не намери нищо и слезе долу. Искеше бързо да се махне оттук. Загаси лампата в коридора, отвори входната врата и излезе навън в нощта.

Колата още беше там. В нея нямаше никой и Фенър я остави на мира. Тръгна по улицата, като се прикриваше в сенките и се успокои едва, когато се смеси с тълпите на Фултън Стрийт.

Върна се в кантората с такси. По време на краткото пътуване беше решил какво да прави. Качи се с асансьора до четвъртия етаж и забърза

по коридора към кантората си.

Вътре все още светеше лампата и той се поколеба преди да влезе. След това, с ръка върху пистолета, натисна дръжката.

Пола седеше в едно кресло до телефона. Тя стреснато изправи глава, сякаш се беше събудила внезапно.

– Защо не си отиде у дома? – попита я Фенър.

Пола посочи телефона.

– Би могла да звънне – обясни тя тихо.

Фенър се отпусна уморено до нея. Пола каза:

– Дейв, съжалявам за...

– Зарежи това – отговори той и я потупа по ръката. – Трябваше да си отидеш вкъщи. Започнаха да се случват някои неща. Тези двамата кубинци са хванали момичето, убили са го и са го накълцали на парчета. Хванах ги как я изнасят на части. Мъртви са. Убих ги и двамата. Не ме прекъсвай. Нека да ти го кажа бързо. Ченгетата трябва да стоят настрана от това. Ще остане между мен и този, който го е започнал. Тези евтини горили са само подправката, далеч не са цялата салата. Погледни това. – Той ѝ подаде бележката, която намери в чантата на Мериан.

Пола я прочете. Лицето ѝ беше леко пребледняло, но иначе беше спокойно.

– Кий Уест? – попита тя.

Усмивката на Фенър беше тъжна.

– Това говори ли ти нещо? Пола беше озадачена.

– Тази дама каза, че иска да намерим сестра ѝ. Каза, че не знае къде може да бъде. А защо не ми каза, че е в Кий Уест? Знаеш ли, прилича ми на нагласена работа. Има нещо много странно във всичко това.

– Кой е Пио? – попита Пола след като прочете бележката още веднъж. – И кой е Нулън?

Фенър поклати глава. Очите му станаха зли.

– Не знам, мила моя, но смятам да науча. Това момиче ми даде шест хиляди долара и ще разбере, дори и да се наложи, да ги похарча всичките.

Той отиде до телефона и набра някакъв номер. Докато чакаше да му се обадят, каза:

– Айк ще трябва да изработи мангизите, които му давам.

Вдигнаха слушалката и се чу тихо пукане. Фенър каза:

– Айк? – Изчака малко после продължи: – Кажете му, че го търси Фенър. Кажете му, че ако не дойде да се обади веднага, аз ще дойда при него ще му изритам зъбите в гърлото. – Отново зачака, а дясната му

обувка не спираше да ритва крака на бюрото. – След малко по линията се чу ръмженето на Айк.

– Добре, добре – каза Фенър. – По дяволите играта ти! Това е спешно! Трябва ми човек в Кий Уест. Познаваш ли някого там? Трябва да е гъст с важните типове.

– Кий Уест? – изсумтя Айк. – Никога не познавам в Кий Уест.

Фенър оголи зъбите си.

– Тогава измисли някой, който познава. Обади ми се веднага. Ще чакам. – Той трясна слушалката върху телефона.

Пола попита:

– Смяташ да отидеш до там?

Фенър кимна:

– Доста е далече, но мисля, че всичко ще свърши там. Може и да греша, но смятам да проверя. Пола се изправи.

– Аз ще дойда ли с теб?

– Ти ще останеш тук, мила. Ако ми се стори, че започва нещо интересно, ще те повикам. В момента, тук ще си ми по-полезна. Някой трябва да се погрижи за Гросет. Кажу ми, че съм отишъл извън града за няколко дни, но не знаеш къде.

– Ще отида у вас и ще ти приготвя багажа.

Фенър кимна:

– Да, направи го.

Когато тя тръгна, той отиде до рафта със справочниците и взе разписанието на „Пан Американ“. В дванадесет и тридесет имаше полет за Флорида. Погледна часовника си. Беше единадесет и пет. Ако Айк се обади скоро, би могъл да го хване.

Седна зад бюрото и запали цигара. Преди телефонът да задрънчи изминаха двадесет минути. Фенър сграбчи слушалката.

– Трябва да намериш един тип на име Бък Найтингейл. Той дърпа доста конци там долу. Отнасяй се с него внимателно, има неустойчив характер.

– Аз също – отвърна Фенър с неприятен глас. – Уреди нещата, Айк. Кажу ми, че Дейв Рос ще пристигне със следващия самолет и ще иска да се запознае с някои хора. Кажу ми някоя добра дума за мен. Аз ще кажа на Пола да ти пусне чек за петстотин долара със сутрешната поща. За усилията.

– Добре, добре. – Гласът на Айк беше станал мазен като олио. – Ще уредя нещата. – И затвори телефона.

Фенър набра друг номер.

– Пола? Побързай с багажа. Ще хвана самолета в дванадесет и половина. Иди на летището колкото се може по-бързо.

Той издърпа чекмеджето на бюрото си и бързо подписа пет непълнени чека. Облече сакото си, сложи си шапката и огледа замислено кабинета. След това изгаси лампата, излезе и затръшна вратата след себе си.

ДВЕ

Фенър пристигна в Кий Уест към девет часа. Регистрира се в един близък хотел, взе студен душ и си легна. Жуженето на електрическия вентилатор, който се въртеше точно над главата му, му помогна да се унесе. Подремна два часа, след което го събуди звънене.

– Добро утро – каза телефонът.

Поръча си портокалов сок с препечен хляб и каза на гласа в другия край на линията да му изпрати бутилка скоч. Докато чакаше, отиде в банята и отново взе студен душ.

Излезе от хотела към единадесет и тридесет. Тръгна в южна посока по булевард „Рузвелт“. Докато ходеше, не преставаше да мисли за горещината. Ако се наложеше да остане дълго в този град, трябваше да направи нещо по въпроса.

Спря един полицаи и го попита къде може да намери Бък Найтингейл.

Той се опули срещу него.

– Нов си тук, а?

– Не, аз съм от най-старите заселници – отвърна Фенър. – Затова те и питам. Искам да видя дали ти знаеш отговора.

Той продължи и си каза, че трябва да бъде внимателен. Горещината вече се отразяваше на темперамента му.

Разбра къде да намери Найтингейл от един шофьор на такси. Заедно с информацията получи и любезно отношение. Благодарил на шофьора и след това развали всичко, защото пожела да наеме таксито. Човекът му каза, че ще го откара където пожелае в града срещу двадесет и пет цента. Фенър му отговори, че предпочита да ходи пеша. Продължи, като реши да не чуе това, което шофьорът каза. И без това беше прекалено горещо, за да се бие.

Когато стигна до авеню „Флаглър“, краката започваха да го болят. Имаше чувството, че ходи по нажежена до червено печка. На ъгъла на „Флаглър“ и „Томсън“ се предаде и спря такси. Когато се настани вътре, той свали обувките си, за да си проветри краката. Едва ги беше събул, когато таксито се напъха в насрещното движение и спря пред малка витрина.

Шофьорът се извърна назад.

– Това е, шефе – каза му той.

Фенър напъха краката си в обувките и с усилие мушна горещата си ръка в джоба на панталоните. Даде на шофьора двадесет и пет цента и слезе. Витрината беше много чиста, стъклото блестеше. Зад него имаше тежка черна драперия. Запленен, Фенър си помисли, че изложеният ковчег изглежда самотен, без нищо друго наоколо. Прочете табелката, поставена на малка стойка до него:

НЕ МОЖЕ ЛИ НИЕ ДА СЕ ПОГРИЖИМ ЗА ВАШЕТО ОТРОЧЕ,
АКО НЕ ГО Е ПОЖАЛИЛ БОГ?

Фенър реши, че това е признак на много добър вкус. Отиде до другата витрина и също я огледа. И там имаше черна драперия, а на бял пиедестал беше сложена сребърна урна. Една картичка с простичкия надпис: „Пръстга на пръст става“, го впечатли.

Отстъпи назад и прочете фирмата отгоре:

Б. НАЙТИНГЕЙЛ. ПОГРЕБАЛЕН АГЕНТ.

– Виж ти – каза той. – Хубаво място.

Влезе вътре. Когато отвори вратата, задрънча електрически звънец. Престана веднага, щом затвори. Обстановката вътре беше още по-впечатляваща. Един нисък постамент разделяше помещението точно на две. Той беше покрит с бяло и червено кадифе. На червения килим имаше няколко черни кресла. Вляво имаше стъклен шкаф, в който имаше миниатюрни ковчези, направени от всевъзможни материали – от злато до чамово дърво.

Вдясно имаше шестфутово разпятие, хитроумно осветено от скрити лампи. Фигурата на него беше толкова реалистична, че Фенър се стресна. Чувстваше се така, сякаш по погрешка бе влязъл в църква. Зад бюрото висяха дълги бели, черни и червени завеси. Нямаше никой. Фенър отиде до стъкления шкаф и разгледа ковчезите. Помисли си, че за вечен дом златният е страхотен.

Изад завесата тихо излезе една жена. Беше с пристегнатата черна копринена рокля с яка и маншети на ръкавите. Беше руса и голямата ѝ, напомняща разрез уста, беше много червена. Тя погледна Фенър и устните ѝ се разтегнаха в усмивка. Той си помисли, че си я бива.

– Мога ли да ви помогна с нещо? – попита тя с нисък тържествен глас.

Фенър се почеса по брадичката.

– Продавате ли тези сандъци? – попита той и посочи с палец стъкления шкаф.

Тя мигна.

– Да. Разбира се. Тези са само мостри, естествено. Но затова ли сте тук?

Фенър поклати глава.

– Не. Попитах от любопитство.

Тя го изгледа със съмнение. Фенър продължи:

– Найтингейл тук ли е?

– Точно него ли искате да видите?

– Заради това попитах, мила. Кажи му, че го търси Рос.

– Ще проверя – отговори тя. – Но точно сега е много зает.

Фенър я проследи с поглед, докато се скри зад завесата. Помисли си, гледана отзад е доста добра.

След малко тя се върна и каза:

– Ще ме последвате ли?

Той я последва зад завесата и после нагоре по късо стълбище. Харесваше му парфюмът ѝ и ѝ го каза по средата на изкачването. Тя се обърна през рамо и му се усмихна. Имаше големи, бели зъби.

– А сега какво да направя? – попита тя. – Трябва ли да се изчервя?

Той поклати глава със сериозно изражение на лицето.

– Просто обичам да казвам на дамите, когато са хубави – отвърна ѝ.

Тя посочи една врата.

– Там вътре е – каза жената и след кратка пауза добави: – Харесваш ми. Имаш хубави очи.

След това тръгна надолу, като оправяше русата си коса с дълги, бели пръсти.

Фенър намести вратовръзката си. „Хубава кукла“ – помисли си той, натисна дръжката на вратата и влезе.

Помещението явно беше работилница. На подпори стояха подредени четири ковчега. Найтингейл завинтваше месингова плочка върху единия от тях.

Той беше дребен тъмнокож човек, с дебели очила в железни рамки. Кожата му беше много бяла, а двете големи безцветни очи примигваха леко към Фенър иззад лупите.

– Аз съм Рос.

Найтингейл продължи да завинтва плочката.

– Да? – каза той. – Искал си да ме видиш?

– Казвам се Дейв Рос – повтори Фенър, който все още стоеше до вратата. – Мисля, че ме очакваш.

– Да, така е – каза той. – Да, така е. Ще се качим горе да

разговаряме.

Фенър тръгна след него навън от работилницата и нагоре по друго късо стълбище. Найтингейл го въведе в голяма и прохладна стая. Два високи прозореца водеха към малък балкон. През тях се виждаше Мексиканският залив.

– Седни – покани го Найтингейл. – Свали си самото, ако искаш.

Фенър свали самото и нави ръкавите си. Седна до прозореца.

– Нещо за пиене? – попита Найтингейл.

– Разбира се.

Когато напитките бяха готови и Найтингейл се настани, Фенър се зачуди как да започне. Знаеше, че трябва да внимава с това дребно човече. Не знаеше докъде може да му се довери. Нямаше смисъл да предизвиква подозренията му. Най-накрая попита:

– Докъде си с мен?

Найтингейл опипваше чашата си с дебели отпуснати пръсти. Изглеждаше леко изненадан.

– До края – отговори той. – Нали това искаш?

Фенър продължи нататък:

– Искам да се сдуша с момчетата. Ню Йорк стана прекалено горещ за мен.

– Мога да ти помогна – каза Найтингейл протичко. – Гроти каза, че си о'кей и че трябва да ти помогна Той беше добър с мен. Радвам се, че мога да му се отблагодаря.

Фенър предположи, че Гроти е човекът, към когото се е обърнал Айк.

– Може би пет стотачки ще са нещо по-конкретно от голата любов към Гроти?

Лицето на Найтингейл доби обидено изражение.

– Не ти искам мангизите – каза той. – Гроти каза „помогни на този човек“, и това ми е достатъчно.

Фенър се размърда на стола си. Забеляза, че дребният човек е искрен и това го шокира.

– Добре – каза той набързо. – Не ме разбирай погрешно. Там, откъдето идвам, има други разбираня за морала.

– Мога да те запозная с някои хора. Но какво точно искаш?

На Фенър му се щеше сам да знае. Започна да шикалкави.

– Ще ми се пак да понаправя малко пари – каза той. – Може някой от твоите хора да има нужда от човек като мен.

– Гроти каза, че имаш добра репутация. Каза, че на пистолета си

имаш отбелязани доста чертички.

Фенър се опита да изглежда скромен и проклинаше фантазията на Айк.

– Справям се някак си – каза той небрежно.

– Може би Карлос ще има работа за теб.

Фенър опита нещо дръзко. – Мислех си, че ще е добре да се захвана с Нулън.

Воднистите очи на Найтингейл изведнъж пробляснаха.

– Нулън? Нулън е девета дупка на кавала.

– Така ли?

– Карлос го държи в шах. Доникъде няма да стигнеш с дребна риба като него.

Фенър предположи, че Нулън е изпята песен. Опита още веднъж:

– Изненадваш ме. Казаха ми, че по тези места гласът на Нулън се чува.

Найтингейл проточи врат и демонстративно се изплю на пода.

– Глупости – каза той.

– Кой е Карлос?

Благодарно положението на Найтингейл се възвърна.

– Той е истинското момче. С Пио ще стигнеш далеч.

Фенър гаврътна малко уиски.

– Това му е името? Пио Карлос?

Найтингейл кимна.

– Държи този град ей така. – Той протегна дребната си плоска ръка и сви дебелиите си пръсти в малък юмрук. – Ето така, виждаш ли?

Фенър кимна.

– О'кей. Оставям се на теб.

Найтингейл стана и остави чашата си на масата.

– Имам малко работа, после ще отидем и ще се видим с момчетата. Ти си почивай тук. И без това е прекалено горещо, за да се разхождаш навън.

Когато той излезе, Фенър затвори очи и се замисли. Цялата тази работа започваше да се разплита по-бързо, отколкото беше очаквал. Трябваше да внимава къде стъпва.

Усети леко течение и отвори очи. Блондинката беше влязла и внимателно затваряше вратата. После чу как ключът се превърта в ключалката. „Змии и гущери – помисли си той. – Тая ще вземе да ме награби!“

Свали краката си от стола, на който беше седял Найтингейл, и с усилие се изправи.

– Стой спокойно – каза тя. – Искам да поговоря с теб.

Фенър седна отново.

– Как се казваш, скъпа? – попита той, мъчейки се да печели време.

– Робинс – отвърна тя. – Наоколо ме наричат Кърли¹.

– Хубаво име, Кърли – отбеляза Фенър. – Какво те гнети?

Тя седна на стола на Найтингейл.

– Послушай ме – каза тя съвсем тихо – и се прибирай у дома. Вне-сените отвън биячи не оцеляват за дълго в този град.

Фенър повдигна вежди.

– Кой ти каза, че съм бияч?

– Няма нужда да ми се казва. Дошъл си тук, за да подпалиш чергата, нали? Е, няма да стане. Тукашните главорези не обичат чуждоземната конкуренция. Ще се превърнеш в храна за котки след няколко дни, ако се застоиш тук.

Фенър беше съвсем трогнат.

– Ти си чудесно малко момиче – каза ѝ той. – Но се боя, че тази работа не е шега. Тук съм, за да си изкарвам прехраната и ще остана.

Кърли въздъхна.

– Знаех си, че ще реагираш така. – Тя се изправи.

– Ако искаш да не си изпатиш, веднага ще си плюеш на петите. Както и да е. Внимавай. Не вярвам на никой от тях. Не се заблуждавай за Найтингейл. Изглежда скапаняк, но не е. Той е убиец. Пази се от него.

Фенър се измъкна от стола си.

– О'кей, скъпа – каза той, – ще се пазя. А сега по-добре се изпарявай, преди да те е заварил тук.

Заведе я до вратата.

– Казвам ти това, защото си готин. Не обичам да гледам как голям мъж като тебе си търси белята – обясни тя.

Фенър се ухили и лекичко я тупна с длан по бузата.

– Не измъчвай мозъка си с мен.

Кърли се наклони към него с вдигната глава и понеже не изглеждаше никак зле. Фенър я целуна. Тя обви врата му с ръце и се притисна до него. Останаха така известно време, после той внимателно я отстрани от себе си.

Тя го гледаше и дишаше тежко.

– Сигурно съм полудяла – каза тя и изведнъж лицето ѝ се обля в

1. На английски Curly, от curl – къдрица. – Бел.пр.

червенина.

Фенър прокара пръст под яката си.

– И аз съм малко нещо чешит – каза ѝ той. – Чупи се, скъпа, преди да сме се захванали с тази работа истински. Бягай и ще се срещнем в църквата.

Тя излезе бързо и затвори вратата. Фенър извади кърпата и замислен избърса дланите си.

– Мисля, че тази работа ще ми хареса – каза той гласно. – Да, може и да излезе нещо в края на краищата.

После отиде до отворения прозорец и отново седна.

Найтингейл го преведе през претъпканото фоайе на хотел „Флаглър“. Фенър отбеляза:

– Това момче добре се грижи за себе си.

Найтингейл спря пред асансьора и натисна бутон.

– Точно така – каза той. – Какво та казах аз? Пио е този, който ти трябва.

Фенър се загледа в сложните орнаменти от ковано желязо, които украсяваха вратите. – Слушам те – каза той.

Асансьорът спря и те се качиха. Найтингейл натисна копчето за петия етаж и кабината потегли.

– Аз ще говоря – каза Найтингейл, когато пристигнаха. – Може и нищо да не получиш, но ще опитам.

Фенър изсумтя и последва дребното човече по коридора. То спря пред стая номер 47 и почука на вратата три пъти бързо и два пъти бавно.

– О, и тайни знаци – каза Фенър възхитен.

Вратата се отвори и един нисък кубинец, облечен в черен костюм, ги гледа. Устните на Фенър се присвиха като за изсвирване, но не се чу никакъв звук.

Найтингейл каза с мек глас:

– О'кей, всичко е наред.

Кубинецът ги пусна да влязат. Когато затваряше вратата след тях, Фенър видя подутината в задния му джоб. Вестибюлтът, в който влязоха, беше голям и пред тях имаше три врати.

– Върнаха ли се момчетата? – попита Найтингейл.

Кубинецът кимна. Той седна в креслото пред средната врата и отново взе вестника си, все едно че тях ги нямаше.

Найтингейл влезе в средната стая. Наоколо седяха четирима мъже. Всички бяха по ризи и пушеха. Двама четяха вестник, третият слушаше радио, а четвъртият чистеше пистолет. Всички погледнаха бегло

Найтингейл и се втренчиха във Фенър.

Мъжът с пистолета стана бавно.

– Кой е този? – попита той.

Някак си успяваше да говори със стиснати зъби. Беше с бели панталони, черна риза и бяла вратовръзка. Гъстата му черна коса беше ниско подстригана, жълто-зеленикавите му очи гледаха подозрително.

Найтингейл обясни:

– Това е Рос. От Ню Йорк. Гроти го изпраща. О'кей е. – После се обърна към Фенър:

– Запознай се с Райгър.

Фенър погледна Райгър мразовито. Не му харесваше външният му вид.

– Как си? – попита той. – Дълго ли ще останеш?

Фенър махна с ръка.

– Тези другите, те приятели ли са ти или са само за украшение?

Очите на Райгър проблеснаха.

– Попитах дълго ли ще останеш? – каза той. Фенър го изгледа.

– Чух много добре. Това не ти влиза в скапаната работа, нали?

Найтингейл докосна ръкава му. Не каза нищо, но жестът беше предупреждение. Райгър се опита да издържи погледа на Фенър, не успя и вдигна рамене. Каза:

– Пъг Кейн, до радиото. Борг, вдясно. Милър вляво. Другите трима кимнаха на Фенър. Никой от тях не изглеждаше благоразположен.

Фенър се държеше съвсем непринудено.

– Радвам се да се запозная с вас – каза им той. – Няма да искам да ме почерпите с питие. Може би сте трезвеници.

Райгър се обърна към Найтингейл.

– Какво е това?! – попита той. – Какво е това плямпало, което си домъкнал?

Милър – дебел мазен човек с рано оплешивяла глава, каза:

– Измъкнал го е от боклукчийската кофа.

Фенър веднага отиде до него и го удари два пъти през устата. В ръката на Найтингейл изведнъж се появи пистолет и той каза:

– Без глупости. Без глупости, моля.

Фенър се изненада, че те въобще обърнаха внимание на Найтингейл, но го направиха. Замръзнаха на местата си. Дори Райгър придоби болнав вид.

Найтингейл каза на Фенър:

– Махни се от него.

В гласа му имаше достатъчно заплаха, за да го поохлади. Кърли имаше право. Този тип наистина беше убиец.

Фенър се отдалечи от Милър и мушна ръце в джобовете си.

Найтингейл каза:

– Няма да стане така. Когато доведа тук мой приятел, ще се държите с него прилично. Иначе с удоволствие ще ви взема мярката за сандъци.

Фенър се засмя.

– Това не противоречи ли на професионалната етика? – попита го той. – Или я разбираш по иначе? Първо ги гръмваш, а после ги погребваш?

Найтингейл прибра пистолета и всички се отпуснаха. Райгър каза с малко пресилена усмивка:

– Станали сме нервни от горещината.

После отиде до бюфета и напълни чаши за всички.

Фенър седна близо до Райгър. Стори му се, че той е най-злият от шайката и че трябва да обработва именно него. Каза му много тихо:

– Тази жега ме накара да намразя сам себе си. Онзи го погледна все още с подозрение.

– Забрави го. След като си дошъл, чувствай се като у дома си.

Фенър подпря нос на ръба на чашата си.

– Карлос тук ли е? – попита той.

Очите на Райгър се отвориха.

– Карлос няма време за посетители. Ще му предам, че си идвал.

Фенър пресуши чашата си и стана. Найтингейл помръдна, но той го спря с жест. Изглежда един по един всички. Най-накрая каза:

– Е, щастлив съм, че надърнах тук. Смятах, че сте жизнена компания, но съм се лъгал. Нямам полза от хора като вас. Мислите, че държите този град в ръцете си, но сте дебели и ви мързи. Мислите се за големи клечки, само че бъркате. Ще отида да се видя с Нулън. Казват, че той е девета дупка на кавала. Добре, аз ще го накарам да засвири първа цигулка. По-забавно ще е, отколкото да си играя с типове като вас.

Райгър протегна ръка към сакото си, но пистолетът на Найтингейл вече беше изваден.

– Стой! – каза той.

Четиримата останаха неподвижни. На Фенър му се дощя да се размее при вида на ядосаните им лица. Найтингейл каза:

– Аз го доведох тук. Ако не му харесваме, нека си върви. Приятелите на Гроти са и мои приятели.

Фенър се обади:

– Някой път ще се отбия да ви видя.

Той излезе от стаята, мина покрай кубинеца, който не му обърна никакво внимание, и слезе с асансьора на партера.

Пиколото на вратата нямаше вид на безмозъчно същество. Фенър го попита къде би могъл да намери Нулън и научи, че той има офис на улица „Дювал“. Даде му пет долара, а момчето му спря такси и му помогна да се качи в него, сякаш беше направен от крехък порцелан.

Офисът на Нулън се намираше над един магазин. Фенър трябваше да се изкачи по някакво стълбище, преди да стигне до вратата с матово стъкло. Когато влезе, една плоска отпред жена, тридесетте години на която започваха да ѝ тежат, го изгледа подозрително иззад пишещата машина.

– Нулън тук ли е? – попита я той и ѝ се усмихна, защото почувства, че мъжките усмивки са ѝ от полза.

– В момента е зает. Кой го търси?

– Аз. Кажете му, че съм Рос. Дейв Рос. И че не искам да му продавам нищо. Трябва да го видя колкото се може по-бързо.

Тя стана и тръгна към вратата, която се намираше зад гърба ѝ. Фенър ѝ даде малко преднина, после направи две крачки и влезе в стаята заедно с нея.

Нулън беше тъмнокок мъж на средна възраст, с добре оформено шкембенце. Имаше двойна брадичка и гърбав нос. Очите му бяха засенчени от веждите и лоши. Той изгледа първо него, а после жената.

– Кой е този? – просъска той.

Тя се обърна рязко, изцъкли очи и каза:

– Чакайте вълн.

Фенър се шумугна покрай нея и отиде до голямото бюро. Забеляза множеството петна по жилетката на Нулън, мръсните нокти и ухабените ръце. Найтингейл беше прав. Нулън наистина беше деветата дупка на кавала. Фенър каза:

– Името ми е Рос. Добър ден. Нулън тръсна глава към жената и тя излезе, като затръшна вратата след себе си.

– Какво искаш? – попита той намръщено. Фенър се подпря с ръце на бюрото и се наведе напред.

– Искам да се закача някъде в това градче. Бях при Карлос. Работата не става. Ти си следващият в списъка ми, така че дойдох при теб.

– Кой те праща? – попита Нулън.

– Гроти.

Нулън заразглежда мръсните си нокти.

– Значи Карлос не може да те използва? Какво му става напоследък? – В гласа му имаше подигравка.

– Карлос не ме е виждал. Видях апапите му и това ми стига. Започна да ми се гади от тях, така че се чупих.

– Защо идваш при мен. Фенър се ухили.

– Казаха ми, че си деветата дупка на кавала. Реших, че можем да направим нещо по въпроса.

По лицето на Нулън пропълзя лека червенина.

– Значи те ти казаха това, така ли?

– Точно така. Заедно бихме могли доста да се позабавляваме с тази шайка.

– В смисъл?

Фенър придърпа един стол с крака си и седна на него. Наведе се напред и си взе тънка зеленикава пура от кутията на бюрото. Запали я бавно и с удоволствие. Нулън го наблюдаваше. Очите му бяха напрегнати и блестяха.

– Да погледнем на нещата така – започна Фенър и се изтегна на стола, – както аз ти казвам. Изпрати ме Гроти. И аз както всички вас искам да направя някой и друг долар, без много шумотевица. Гроти ми каза или Карлос, или Нулън. Но типовете на Карлос са твърде заети да се правят на големи клечки и не им е до мен. Дори не можах да видя Карлос лично. Ти – влизам тук и те заварвам с една плоскогърда птица вместо с охрана. Защо тогава Гроти ми посочи теб? Може би по-рано си бил някой, а той е изостанал с информацията си? Може би и сега си някой, а това тук е за фасада. Както и да е, мисля си, че с теб ще можем да направим нещо.

Нулън вдигна едва забележимо рамене. Поклати глава.

– Не точно сега. Не познавам никакъв Гроти. Никога не съм чувал за него и изобщо не вярвам, че някой те е изпратил. Мисля, че си скапана отрепка, която лъже, за да си намери работа. Не ми трябваш и се надявам никога да не ми дотрябваш.

Фенър стана, прозявайки се.

– Чудесно – каза той. – Значи ще мога да си почина малко. Когато поразмислиш, можеш да ме намериш в хотел „Хауърт“. Ако познаваш Найтингейл, поговори с него. Той смята, че съм човек на място.

Кимна на Нулън и излезе от кабинета му. Слезе по стълбите, махна на едно такси и се прибра в хотела си. Докато се хранеше, дойде Найтингейл и седна срещу него.

Фенър го попита с пълна уста:

– Нямах ли да правиш ковчези? Или бизнесът е замрял?

Найтингейл имаше разтревожен вид.

– Това, което направи, е много лошо. Да се измъкнеш по този начин...

– Така ли? Винаги се измъквам по този начин, когато с мен се държат така. И защо не?

– Слушай, Райгър не си поплюва. Това не е начинът, по който трябва да се държиш с него.

– Не е ли? Тогава ти ми кажи как да се държа.

Найтингейл си поръча малко черен хляб, сирене и чаша мляко. Очите му останаха приковани към бялата покривка, докато келнерката не му донесе поръчката и след като тя си отиде, той каза:

– Усложняваш моите неща.

Фенър остави вилицата и ножа си. Усмихна се на дребния човек.

– Харесваш ми – каза му той. – Ти си единственият, който ми помогна досега. Ако се навърташ около мен, един ден ще мога да ти върна услугата.

Найтингейл погледна Фенър изпод шапката си. Слънцето, което проникваше през щорите, се отразяваше в очилата му.

– Можеш и да ми навредиш – каза той.

Фенър започна да се храни отново.

– Дявол да го вземе – отвърна той. – Страхотен град е този, нали?

Когато свършиха, Фенър избута стола си назад и стана.

– О'кей, приятел. Ще се видим пак.

Найтингейл отговори:

– Някой път можем да си поговорим. Каза го с надежда.

Фенър свали шапката си и прокара пръсти през косата си.

– Не знам – каза той вяло. – Не знам.

Кимна на дребния човек и тръгна към рецепцията. Управителят на хотела правеше нещо зад бюрото. Когато Фенър приближи, той вдигна глава и му се усмихна мазно.

– Ще отида да поспя. Това място ми действа убийствено.

Преди управителят да успее да каже каквото и да било, Фенър тръгна нагоре по стълбите към стаята си. Затвори вратата и превъртя ключа. След това си свали шапката и сакото и легна на леглото. Заспа почти веднага с щастлива усмивка на устните.

Събуди го телефонът. Той стреснато се надигна, погледна часовника си, видя че е спал два часа и вдигна слушалката.

Един глас му каза:

– Ела веднага в хотел „Флаглър“. Шефът иска да те види.

Фенър разтърка очи.

– Кажу на шефа си, че идвах тази сутрин. Никога не ходя на едно и също място два пъти. – След това прекъсна.

Легна отново и затвори очи. Телефонът извън пак след около минута.

Същият глас каза:

– По-добре е да дойдеш. Карлос не обича да чака.

– Кажу на Карлос или той да прескочи дотук, или да върви на майната си. – Постави слушалката на мястото ѝ с подчертано старание.

Когато телефонът извън още веднъж, той не си направи труда да я вдигне. Отиде в тясната баня, изми лицето си, отпи малка глътка скоч, сложи си шапката и сакото и слезе долу.

Следобедното слънце печеше убийствено. Във фойето нямаше никой. Той отиде до изхода и седна на един стол. Остави шапката си на пода встрани и се загледа към улицата. Знаеше, че няма да стигне далеч, ако не намери сестрата на Мериан Дейли. Чудеше се, дали полицаите са намерили двамата кубинци и останките от момичето. Чудеше се какво ли прави Пола. Изведнъж на горещата опустяла улица пред очите му се появи голяма кола, изръмжа пред хотела и спря с поднасяне.

Фенър се отпусна на бамбуковия стол, взе шапката си от пода и я нахлупи на главата си.

В колата имаше четирима души. Трима от тях излязоха и вътре остана само шофьорът.

Фенър позна Райгър и Милър, но другия не беше виждал. Те бързо се изкачиха по няколкото стъпала и се заоглеждаха в полумрака на фойето. Райгър видя Фенър почти веднага. Приблужи се.

Фенър вдигна поглед и кимна.

– Търсите ли някого? – попита той небрежно. – Управителят май си отиде. Райгър отговори:

– Карлос иска да те види. Хайде.

Фенър поклати глава. – Много е горещо. Кажу му, че ще се видим някой друг път.

Другите двама се приближиха. Гледаха лошо. Райгър попита тихо:

– Сам ли ще дойдеш, или да те занесем? Фенър се изправи бавно.

– Щом така поставяте въпроса – той стана и отиде до колата. Знаеше, че Райгър гори от желание да го застреля и нямаше кой знае какъв смисъл да им създава проблеми. Искаше да види Карлос, но не искаше

те да мислят, че много държи да го направи.

Стигнаха до хотел „Флаглър“ без да говорят. Фенър седеше между Райгър и Милър, а другият, когото наричаха Бъгси, беше отпред, до шофьора.

Всички се качиха на малкия асансьор и отидоха до стая номер 47. Когато влизаха, Фенър каза:

– Можете да си спестите пътуването, ако се бяхте държали както трябва тази сутрин.

Райгър не каза нищо. Той прекоси стаята, почука на една врата и влезе. Бъгси влезе след Фенър.

Карлос лежеше на едно канапе пред голям отворен прозорец. Беше облечен с розов копринен домашен халат на големи червени цветя. На врата му внимателно беше надиплена бяла копринена кърпа, а босите му крака бяха обути в червени турски чехли.

Пушеше цигара с марихуана, а около кафявата му космата китка висеше златна гривна.

Карлос беше млад. Можеше да бъде двадесет– или двадесет и пет-годишен. Лицето му имаше цвят на стар пергамент и устните му бяха много червени. Тънки, много тънки и червени, сякаш някой му беше прерязал гърлото с бръснач и преместил раната над брадичката. Носът му беше малък, с много широки ноздри, а ушите му бяха прилепнали към главата. Очите му бяха големи и обградени от тъмни, извити мигли. В тях нямаше никакъв израз. Бяха като късчета матово-черно стъкло. Косата му растеше на всички страни. Беше черна, лъскава и чуплива. При бегъл поглед, човек би могъл да си помисли, че Карлос е хубавец, но ако погледнеше втори път и добре разгледаше устата и ушите, без никаква месеста част, не би бил чак толкова сигурен. Когато видеше очите, би бил абсолютно сигурен, че не е стока.

– Това е Рос – каза Райгър и излезе заедно с Бъгси.

Фенър кимна на Карлос и седна настрана от противната миризма на марихуаната. Карлос го изгледа с празен поглед.

– За какво става дума? – попита той. Гласът му беше продран и немелодичен.

– Тази сутрин идвах да те видя, но твоите гори ми казаха, че си зает. Не съм свикнал да се държат така с мен, така че се прибрах в дупката си. Сега не съм много сигурен, че искам да разговарям с теб.

Карлос спусна единия си крак на пода.

– Аз съм предпазлив човек – каза той. – Трябва да бъда предпазлив. Когато разбрах че си идвал, се обадох на Гроги. Най-напред трябваше

да науча повече подробности за теб. Това е разумно, нали?

Очите на Фенър се присвиха.

– Аха – каза той.

– Гроти казва, че си о'кей.

Фенър вдигна рамене:

– И какво от това?

– Мога да ти намеря работа. Но трябва да ми покажеш, че си от моя тип.

– Нека се повъртя около теб известно време. Може да се окаже, че ти не си от моя тип.

Карлос се усмихна. В усмивката му нямаше радост.

– Имаш голямо самочувствие. Това само по себе си не е лошо. Фенър стана.

– Карам я някак – отвърна той рязко. – Къде отиваме от тук?

Карлос стана от канапето. Поприказвай си с момчетата. След това ще отидем до пристанището. Там имам малко работа, която ще ти се стори интересна.

Фенър попита:

– Няма ли ти да ми плащаш заплатата?

– Какво ще кажеш за сто долара, докато свикнем един с друг?

– Ще трябва да свикнем много бързо – отвърна Фенър сериозно. – Това за мен са трохи за пилци. Той излезе и хлопна вратата след себе си.

Около един час по-късно Фенър, Карлос, Райгър и Бъгси влязоха в едно кафене. То беше препълнено и множество любопитни очи ги проследиха, докато го прекосиха и изчезнаха зад една врата със завеса.

Фенър установи, че Бъгси е готов да се сприятели с него. Той беше нисък, набит, склонен към затлъстяване човек, с кръгло, петнисто лице, засмени очи с цвят на касис и устни като кренвирши.

Райгър мразеше Фенър и двамата го знаеха. Той вървеше до Карлос, а Фенър и Бъгси ги следваха. Минаха по къс коридор и слязоха по някакви стълби. Въздухът в коридора беше влажен и миришеше лошо. Беше много тихо. В долния край на стълбите имаше врата. Карлос я отключи и влезе вътре.

Помещението беше много обширно и Фенър забеляза, че когато Бъгси натисна вратата, за да я отвори, трябваше да използва доста сила. Беше масивна и се затвори с тежко хлопване.

Нямаше друго осветление освен двете светли петна в далечния край. Карлос и Райгър тръгнаха към тях, а Фенър остана на място. Погледна въпросително към Бъгси.

Той присви устни.

– Това е офисът му – обясни тихо той.

– И какво ще правим, тук ли ще стоим?

Бъгси кимна.

Карлос седна зад голямата маса под светлите петна.

– Доведи го – нареди той на Райгър.

Райгър изчезна в тъмнината и Фенър чу как отключва някаква врата. След по-малко от минута той се върна, като влачеше човек. Теглеше го с разсеян вид за предната част на самото, като че ли беше чувал с картофи. Отиде до един стол недалеч от Карлос и го стовари върху него.

Фенър се приближи. Човекът беше китаец. Беше с износен черен костюм, седеше превит на две, с длани мушнати под мишниците.

Фенър погледна Бъгси, който пак присви устни, само че този път не каза нищо.

Райгър дръпна главата на китаеца назад.

Фенър направи леко движение напред и спря.

Лицето на китаеца блестеше на ярката светлина. Кожата му беше толкова изпъната, че приличаше на череп. Устните се бяха отдръпнали от зъбите и само черни сенки показваха къде са очите.

Китаецът седеше, без да каже дума. Райгър го хвана за малката опашчица на тила, дръпна главата му назад, после я бутна напред.

Карлос се усмихна.

– Инатливо магаре, нали, Райгър? – Той отвори едно чекмедже, извади нещо и го сложи на масата. – Сложи ръката му на масата.

Райгър хвана тънката китка на китаеца и я дръпна. Китаецът стискаше дланите си под мишниците и Фенър забеляза какво чудовищно усилие прави, за да ги задържи там. Последва тишина, докато Райгър се напрягаше. Фенър видя как инч след инч ръката излезе от убежището си. По лицето на китаеца се появиха капчици пот, а измежду зъбите му се процеди нисък приглушен стон.

– Какво, по дяволите, е това? – попита Фенър Бъгси.

Той му махна с ръка, но не отговори нищо. Продължи да гледа тримата около масата, сякаш беше омагьосан и не можеше да говори.

Тънката, подобна на птичи крак, ръка постепенно се показа и Райгър я натисна върху масата с напрегната усмивка. От мястото, където стоеше, Фенър можеше да види изцапаните с червено парцалчета, увити около пръстите.

Карлос бутна към китаеца евтин бележник, малко шишенце мастило и четчица.

– Пиши – каза му той.

Китаецът не каза и не направи нищо.

Карлос погледна към Фенър.

– Ела тук – каза той. – Искам да видиш това.

– И оттук виждам – отговори Фенър равно.

Карлос вдигна рамене. Той взе предмета, който беше извадил от чекмеджето, и небрежно го постави върху един от пръстите на китаеца.

Фенър бавно се обърна с гръб към групата и улови Бъгси за лакътя.

– Ако не ми кажеш какво означава всичко това, ще го прекратя – каза му той пресипнало. Лицето на Бъгси позеленя.

– Старецът има трима сина у дома си – обясни той. – Карлос иска от него да ги повика тук, за да ги завърти в бизнеса. Ще му донесат по четири хилядарки на глава.

От другия край на стаята неочаквано се чу вик. Фенър се обърна. Китаецът пишеше. Карлос се изправи и мътните му очи следяха всяко помръдване на четчицата. Когато писмото беше готово, китаецът се облегна назад. Карлос бръкна под сакото си и извади пистолет. Пристъпи бързо към китаеца, опря цевта в тила му и натисна спусъка. Тръсъкът на изстрела прокънтя невероятно силно в тихото помещение.

Карлос прибра пистолета и отиде до масата. Взе писмото, сгъна го внимателно и го сложи в портфейла си.

– Кажи на Найтингейл да се отърве от него – нареди той на Райгър, после отиде при Фенър.

Спря се пред него и го изгледа изпитателно.

– Харесва ли ти моят бизнес? – попита го той. Фенър го засърбяха ръцете да го сграбчи. Вместо това, му каза тихо:

– Може би си имаш причина, но без да я знам, ми се струва малко прекалено. Карлос се засмя.

– Ела да се качим горе. Ще ти кажа за какво става дума.

Кафенето горе му се стори много реално в сравнение с помещението долу, от което го бяха побили тръпки. Седна на една малка маса в ъгъла и набързо пое три глътки горещ въздух. Карлос седна срещу него. Бъгси и Райгър излязоха и изчезнаха надолу по улицата. Карлос извади торбичка и започна да свива цигара. Тютюнът беше жълтокафяв, на нишки. Една мулатка донесе две чаши много силно кафе без мляко. Когато тя си отиде, Карлос заговори:

– Сега си в играта. Ако не ти харесва, кажи ми направо и можеш да си вървиш. Ако решиш да останеш, ще ти обясня какъв точно е бизнесът. След като научиш, ще трябва да останеш в него. Разбираш ли за

какво говоря? – той се усмихна с празна усмивка.

Фенър кимна:

– Оставам.

Карлос го предупреди:

– Не бързай. Човек, който знае прекалено много за моите работи, е най-вероятно да загази, ако реши неочаквано да си отиде.

– Ти за какво се тревожиш? Нали мен ще погребват?

Карлос отпи от кафето си и се загледа с блуждаещ поглед към другия край на кафенето. След това изведнъж заговори:

– По Западното крайбрежие има голямо търсене на евтина работна ръка. Китайци. И като казвам „евтина“, това значи „евтина“. Властите гледат на жълтите като на нежелани елементи, така че не ги допускат в страната. Това е голяма тъпотия. Търсенето съществува, но тези, които имат нужда от тях, не могат да ги имат. Е, това е моят бизнес. Аз им ги доставям.

Фенър кимна.

– Искаш да кажеш, вкарваш ги нелегално?

– Лесно става. По крайбрежието има стотици удобни места, през които да ги преведа в страната. Бреговата охрана не ме притеснява особено. Понякога нямам късмет, но се оправям някак си.

Фенър се почеса по главата.

– Няма много мангизи в тази работа, нали?

Карлос му показа зъбите си.

– Не схващаш съвсем добре положението – каза той. – Погледни на нещата така. Първо, китайците се избиват, за да дойдат тук. В Хавана имам човек, който се свързва с тях. Те му плащат, за да ги прекара нелегално през залива. Тези жълтурковци толкова много искат да дойдат тук, че са готови да платят за това от петстотин до хиляда долара. На един път прекарваме по дванадесет китайци. След като веднъж тези типове изкашлят мангизите и се качат на моята лодка, те стават моя собственост. Аз ги закарвам до Западното крайбрежие и всеки ми снася по петстотин долара.

Фенър се намръщи.

– Искаш да кажеш, че най-напред ти плащат, за да ги вкараш в страната, после ги продаваш още веднъж.

Карлос кимна.

– Това е то – каза той. – Двойно плащане. Добра игра. Тази седмица съм прекарал петдесет парчета. Като вземем всичко предвид, ще получа чисти някъде към тридесет бона за тази работа.

Фенър се стресна.

– Но защо, по дяволите, тези китайци не пищят? Какво става с тях?

– Как така ще пищят? Те нямат право да са в страната. Не могат да отидат в полицията. Това значи затвор и депортиране. Изпращаме ги нагоре по крайбрежието, те си получават храната и това е всичко. Можеш да ги видиш да работят навсякъде. В ресторанти, в обществени перални, навсякъде.

– Защо този старец трябваше да напише това писмо?

Карлос го изгледа.

– Май доста ти казах, а?

Фенър издържа погледа му.

– Не се дръж като хлапак. Няма нужда да се тревожиш, че си ми казал това.

– Този старец има трима сина в Китай. Напоследък не получаваме достатъчно бройки. Накарах го да напише на синовете си и да ги повика тук. Знаеш как, да им каже колко страхотно си прекарва тук и каква купчина пари печели. Ще дойдат като нищо. Тези жълтурковци се избиват за такива неща.

Фенър дръпна стола си назад.

– А аз къде съм в цялата работа?

– Може би ще ти хареса да направиш едно пътуване през протока, за да ми донесеш малко стока. След ден-два ще има пратка.

Фенър кимна.

– Няма проблеми. Ще го направя – каза той. – Ще наминавам покрай вас всеки ден. Вашата дупка е прекалено засукана за мен. Кара ме да се стеснявам. Смятам да остана известно време в моя хотел.

Карлос вдигна рамене.

– Твоя си работа – каза той. – Бъгси ще държи връзка с теб.

Фенър кимна и се изправи.

– Добре – съгласи се той.

Излезе на улицата и остави Карлос да седи на масата.

Изведнъж изникна Бъгси и закричи зад него. Фенър се обърна, видя го и спря. Бъгси го настигна и тръгнаха заедно.

Фенър каза:

– Страшен бизнес, нали?

Бъгси кимна.

– Добре е, ако си някой бос – каза той без ентузиазъм. – Аз не получавам почти нищо. Фенър го изгледа отстрани и попита:

– Не вадиш пари от тази работа?

– Е, не е съвсем нищо – отвърна Бъгси припряно. – Не се оплаквам.

Те се зашляха по пристанището, като лениво оглеждаха лодките. Изведнъж Фенър спря. Беше видял голямата луксозна моторница, завързана на един къс кей. Той каза:

– Страхотна лодка!

Бъгси присви очи.

– Аха – каза той тъжно. – И аз бих искал да имам корито като това.

Фенър го изгледа с любопитство.

– И какво ще правиш с него?

Бъгси изпусна въздишка.

– Аз? Ще накачуля ято дами и ще ги водя на разходка. Това ще правя.

Фенър не го слушаше. Той гледеше момичето, излязло от голямата каюта. Тя беше червеникавозлатиста блондинка със стройно тяло, дълги крака и дълги тесни стъпала. Беше с бели панталони и червена фанелка с висока яка. Фенър почувства леко бодване. Виждаше приликата. Това беше сестрата на Мериан Дейли.

Бъгси също я забеляза и леко подсвирна.

– Каква мадама! – каза той. Фенър попита:

– Познаваш ли я?

– Аз? Не ме карай да се смея! Ако я познавах, щях да стоя тук, за да си приказвам с теб? – Бъгси я гледаше с печал.

Фенър не го чу. Прочете името на лодката – „Нанси М“ – и отмина нататък.

– Ти си край мен и ми подбиваш акциите. Ако бях сам, щях да я оправя – каза той.

Бъгси изсумтя подигравателно.

– Нямахте да прескочиш и първата летва. Дамите като тази са от сой. Нямаат време за обикновени биячи. Фенър го заведе в един бар.

– Все едно, приятелче. Смятам да се пробвам – каза той.

Когато барманът дойде да вземе поръчката им, Фенър го заговори:

– Хубава лодка е онази.

Човекът погледна безизразно през вратата и кимна.

– Какво ще обичате? – попита той.

Фенър поръча два джина. Когато барманът ги донесе, той го попита:

– Чия е?

Барманът се почеса по главата.

– За коя лодка питате?

- „Нанси М“.
- Наистина е хубава. Собственикът е Тейлър. Има купчина пари. Бъгси въздъхна.
- Наистина трябва да имаш купчина пари, ако искаш да оправиш дама като тази.
- Тейлър? С какво се занимава? – продължи Фенър.
- Барманът вдигна рамене.
- Харчи пари. От богатите плейбои е, предполагам.
- Тук някъде ли живее?
- Човек, който има такава лодка, не би искал да живее тук някъде, нали?
- Фенър пресуши половината джин.
- Коя е дамата? Барманът се ухили.
- Не мога да им хвана двата края. Този тип сякаш е получил държавна поръчка да ги изпробва.
- Бъгси се обади:
- Хубава професия. Може би му трябва малко помощ?
- Фенър попита:
- Къде може да го срещне човек?
- Да го срещне? Ходи насам-натам. Най-често е в казиното на Нулън.
- Значи Нулън има казино, а? – попита Фенър и погледна Бъгси. Той се усмихна презрително.
- Нулън е девета дупка на кавала.
- Фенър остави чашата си на масата.
- Започвам да вярвам в това – каза той, улови Бъгси за лакътя и го изведе на слънце.
- Казиното на Нулън беше недалеч от къщата на Хемингуей, на ъгъла на „Оливия“ и „Уайтхед“.
- Фенър взе такси, за да хвърли едно око на къщата на Хемингуей. После отиде в казиното.
- Нощта беше топла, пълна с шумове и речни миризми. Казиното беше в дъното на голяма градина и една полукръгла алея водеше до голямата двойна врата отпред. Двойните еркери и сводестите прозорци със златнобоядисани кепенци придаваха на постройката благороден вид.
- Много коли пропълзяваха до вратите, разтоварваха пътниците и отново излизаха на улицата.
- Фенър плати на таксито и тръгна по широките каменни стъпала. Вратите бяха отворени и когато се изкачи, пред очите му се откри

просторно ярко осветено фойе.

Край вратата стояха двама души, които го изгледаха напрегнато. Реши, че са от бячите на Нулън. Мина през фойето и влезе в голяма зала. На две от масите вътре се играеше. Той я обиколи, като се оглеждаше внимателно с надежда да види момичето от лодката.

Не бяха минали и пет минути, когато един нисък кубинец с вечерно облекло се приближи до него.

– Вие ли сте мистър Рос? – каза той учтиво.

– Да, аз съм. И какво от това? – попита Фенър.

– Бихте ли дошли в офиса, за момент? Фенър се усмихна.

– Тук съм, за да се забавлявам – каза той... – Какво да правя във вашия офис?

Двамата мъже, които пазеха на вратата изведнъж си пробиха път през тълпата в залата и застанаха от двете му страни. Усмихнаха се, но очите им не участваха в усмивките.

Кубинецът каза меко:

– По-добре е да дойдете. Според мен.

Фенър вдигна рамене и тръгна след него. Пресякоха стаята, излязоха във фойето и влязоха в малка врата от ляво.

Нулън се разхождаше напред-назад с наведена глава и голяма пура между зъбите. Когато Фенър влезе, той вдигна поглед.

Кубинецът затвори вратата, а двамата бячи останаха навън.

На Фенър му се стори, че Нулън изглежда по-добре. Беше чист и вечерният костюм му отиваше.

– Какво търсиш тук? – попита той.

– Мислех, че това място е за широката публика – отвърна Фенър. – Какво те тормози?

– Тук не допускаме никой от шайката на Карлос.

Фенър се засмя. Отиде до едно голямо кожено кресло и седна.

– Не се цупи – каза му той.

Нулън стоеше прекалено неподвижно.

– По-добре изчезвай и повече не идвай...

Фенър вдигна ръка.

– Кажу ми на маймуната да си върви. Искам да поговоря с теб.

Нулън се поколеба, но после направи знак на кубинеца и той излезе.

– Доникъде няма да стигнеш, ако се държиш грубо с Карлос – каза Фенър и протегна дългите си крака. – Защо не станеш малко по-умен?

– Каква е играта ти? – попита Нулън. – Има нещо у теб, което не ми

харесва.

Фенър отговори със сериозен тон:

– Не съм много сигурен. Но имай готовност. Ако се окажа прав, може да се наложи да обърна този град нагоре с краката. За да го направя, ще ми трябваш ти. Не ми харесва Карлос и не ми харесва бизнесът му. Искам да изчистя града от него.

Нулън се засмя.

– Ти си луд! Карлос е достатъчно голям, за да те размаже.

Фенър кимна.

– Така изглежда на пръв поглед, но ще се случи нещо друго. Ти също искаш този тип да го няма, нали?

Нулън се поколеба, после кимна.

– Да – каза той. – Но това няма да стане докато съм жив, за да го видя.

Фенър разгледа върховете на обувките си.

– Имаш ли хора, ако потрябват?

Нулън се приближи и седна.

– Да имам. Но не са от същата класа. Ще ги е страх да се забъркат в каквото и да било.

Фенър се ухили.

– Не и когато Карлос започне да се подхлъзва. Хората ти ще ми трябват тогава.

Нулън стисна дланите си. Последва дълга пауза, през която той размишляваше. След това каза:

– Играеш опасна игра. Ами ако отида и си поприказвам с Карлос?

Фенър вдигна рамене.

– Защо ти е да го правиш? Ако само ме изчакаш да прочистя града, само ще спечелиш.

– О'кей, давай тогава. Ще се присъединя, когато видя, че имаш напредък. И не си мисли, че ще прочистиш и моята територия, защото няма да стане. Само едно нещо да направиш, което да не ми харесва, и ще те смачкам.

Фенър се изправи.

– За това сега няма да мислим. После ще можем да се погрижим и за тази страна на въпроса.

Нулън го погледна подозрително.

– Нямам ти доверие, Рос, много хитър ми изглеждаш.

– Кой е Тейлър? – попита Фенър неочаквано.

– Тейлър? Какво общо има той с теб? – очите на Нулън изведнъж

заблестяха и го загледаха изпитателно.

– Видях лодката му днес следобед. Хубава лодка. Чух че от време на време идвал в заведението ти и реших да го поогледам.

Нулън стана и отиде до вратата.

– Вече е тук.

Фенър го последва до главната зала.

– Покажи ми го. Искам да се запозная с него.

Нулън премина през тълната, като се оглеждаше вляво и вдясно, после каза:

– Играе на третата маса. Седи до блондинката.

Фенър видя момичето. Изглеждаше чудесно. Меката светлина караше червеникавозлатистата ѝ коса да блести, засенчваше очите ѝ и открояваше червените ѝ устни. Носеше черна рокля, която ѝ отиваше твърде много. Фенър попита:

– Коя е мацката? – Каза го много небрежно.

– Глори Лидлър. Бива си я, нали? – Кръвта беше нахлула в лицето на Нулън и синият му поглед стана влажен. Фенър го погледна с любопитство. – Ако искаш да се запознаеш с Тейлър, ще трябва да почакаш. Никак не обича да го прекъсват.

– Естествено. Тази Лидлър... тя каква е?

Нулън се обърна и го погледна.

– Защо се палиш толкова?

– Защо не? Не е ли парче и половина?

Нулън изсумтя подигравателно.

– Ще те оставя за малко. Имам работа – каза той и си тръгна.

Фенър го проследи с поглед докато се изгуби, зачуди се каква е цялата тази работа и отиде до малкия бар в другия край на залата. Поръча си ръжено уиски с джинджирил и се облегна на плота. От мястото си виждаше само главата и раменете на Глори. Огледа Тейлър и го проучи. Беше едър човек, много загорял от слънцето, с черна чуплива коса. Порцелановосините му очи и тънкият нос го правеха да изглежда хубав.

Когато Фенър погледна Глори отново, забеляза, че и тя го гледа. Фенър продължи да я наблюдава замислено и се чудеше на невероятната прилика. Ако тя не беше сестрата на Мериан Дейли, той щеше да е трирак кон.

Тейлър се наведе малко, каза ѝ нещо и тя се сепна. Фенър не можеше да бъде съвсем сигурен, но му се стори, че Глори се усмихна на него. Помисли си, че може би светлината е изиграла някакъв номер, но наистина му се беше сторило, че му дава знак. Той не я изпусна от очи, но тя

не погледна повече към него. Постоя така няколко минути, след това забеляза, как тя каза нещо на Тейлър и стана. Тейлър я погледна ядосано, хвана я за китката, но тя поклати глава, изсмя му се и се отдалечи от масата. Тейлър изви врат, за да я види, после се обърна отново напред.

Тя дойде до бара. Наблизо стояха още двама мъже и дребният управител кубинец. Фенър каза:

– Порочно е да се пие сам. Ще изпие ли едно с мен? Не го погледна, а отвори малката си чантичка и извади оттам десетдоларова банкнота.

– Обичам пороците – отвърна тя тихо и си поръча джин. Стоеше полуобърната, с гръб към него. Виждаше само мекото на ухото ѝ и красивата линия на брадичката.

Фенър бързо допи уискито си и махна за още едно. Разгледа гръба ѝ замислен и учуден. Когато барманът сложи новата чаша върху полираното дърво и си отиде, Фенър каза:

– Мис Лидлър, искам да говоря с вас.

Тя се обърна.

– С мен?

– Така се казвате, нали?

– Да. – Погледът ѝ започна да го притеснява. Изведнъж доби усещането, че вижда през него. Никой досега не го беше карал да чувства нещо такова. Това го объркваше.

– Казвам се Рос. Отседнал съм в хотел „Хауърт“. Бих искал... – Спря. Тейлър се приближаваше бързо. На лицето му беше изписана зла гримаса. Идваше към бара с дълги нервни крачки.

– Дявол да го вземе! Не можеш ли сама да пиеш?

Глори му се изсмя. Каза с ясен глас:

– Мисля, че е чудесен. Мисля, че е абсолютно чудесен.

Тейлър погледна към Фенър с притеснение.

– Престани, Глори – каза Тейлър тихо.

Тя не спря:

– Той е най-красивото нещо, което някога съм виждала. Виж ръцете му! Виж само колко са големи! Виж врата му! Виж как държи главата си!

Фенър извади кърпичката си и избърса длани. Допи питието си. Управителят кубинец го гледаше със студен презрителен поглед.

Тейлър каза ядосано:

– Няма нужда да бълнуваш за ръцете му или за врата му.

– Защо не го поканиш да изпие нещо? Той е готин. Знаеш ли какво

ми каза? Каза ми: „Порочно е да се пие сам“. – Глори се обърна и се усмихна на Фенър.

Тейлър му каза:

– Разкарай се оттук, нещастнико!

Глори се изкиска.

– Дръж се прилично. Притесняваш го. Така не се говори на толкова хубав мъж.

Фенър каза:

– Внимавай в картинката, плейбой! Малко си мекичък, за да говориш големи приказки.

Тейлър направи движение, но кубинецът се мушна между тях. Каза нещо съвсем тихо на Тейлър. Той погледна Фенър над главата на управителя. Лицето му беше почервеняло от подтиснатия гняв. После се обърна, хвана Глори за ръката и я изведе от залата.

Фенър каза на кубинеца:

– Хубаво момиче.

Кубинецът отговори:

– Може би е по-добре и вие да си отидете.

Фенър се замисли, после изщрака с пръсти и си тръгна. Избърза през фойето навън в тъмната нощ. Едно такси се приближи до входа и шофьорът отвори вратата. Фенър каза:

– Към пристанището. Бързо! – и се качи на колата.

Въпреки че шофьорът не караше бавно, когато стигнаха на кея, Тейлър вече беше се качил на „Нанси М“. Фенър плати и видя как светва лампата в каютата. Той огледа опустялото пристанище, след това изтича по кея и се качи на лодката. Стъпвайки съвсем тихо, той стигна до каютата. Излегна се отгоре в цял ръст и погледна през полуотворения стъклен илюминатор.

Глори стоеше в средата на помещението, разтриваше китката си и гледаше Тейлър, който се беше опрял с гръб на вратата.

– Време е да сложим нещата по местата им – каза той. Фенър чуваше гласа му съвсем ясно. – Прекалено дълго се държа като левак.

Глори му обърна гръб.

– Веднъж щом изляза оттук – каза му тя, – не искам повече да те виждам!

Тейлър отиде до барчето и си наля нещо за пиене. Ръцете му трепереха, така че питието се разля по лакираната повърхност.

– Направих толкова много за теб – каза той, – но все тая. Знам, че си куку, но не можеш ли поне да опиташ? Ето това ме побърква – дори

не се и опитваш!

Глори обиколи каютата. Фенър си помисли, че тя прилича на животното в клетка.

– Изпитвам жалост към теб – каза Тейлър.

Тя се извърна рязко.

– Ти си луд! Мислиш ли, че твоята жалост означава каквото и да било за мен?

– Ничия жалост никога не е означавала за теб каквото и да било. Ти просто не можеш да изпитваш никакви чувства.

– Мога.

– Не такива, каквито трябва.

Тейлър стискаше чашата си много здраво. Фенър забеляза, че кокалчетата на ръката му са побелели.

– След това, което се случи, приключвам с теб. Нямам намерение да прекарам още една такава нощ.

Глори неочаквано се разсмя.

– Аз те напускам, не ти мен. Да ти кажа ли защо?

– Знам защо. Писнало ми е да го слушам. Мога да го изрецитирам и отзад напред.

Глори каза злобно:

– Не, не знаеш. Защото не те бива. Никога не те е бивало. Ти си пихтия. Нищо не знаеш. Само си мислиш, че знаеш!

Тейлър остави внимателно чашата на масата. Отиде до нея и сложи ръце върху раменете ѝ. Лицето му беше побеляло.

– Знаеш, че това е гадна лъжа, нали? – каза той.

Тя отметна ръцете му.

– Няма да те лъжа повече, Хари – каза тя. – Вече не ми е забавно. По-рано ми доставяше удоволствие да поддържам глупавата ти дребна гордост. Сега не ми се занимава с това.

Тейлър я удари по лицето.

Фенър дръпна шапката на тила си и се придвижи малко по-напред.

– Ще те убия за това! – извика Тейлър с разтреперан глас.

Глори попипа бузата си.

– Не можеш да убиеш хорските приказки – озъби му се тя. – Не ти ли писна да използваш главата си като поставка за шапки? Защо не помнееш? Приключвам с теб. Давам ти пътя!

Тейлър преbledня още повече.

– Заради онзи тип, а? – Ръката му докосна чашата и той я вдигна.

– Внимавай с кръвното си налягане – усмихна се тя подигравателно

– или ще вземеш да експлодираш.

Когато тя отвори вратата, Тейлър хвърли по нея чашата. Пръсна се в стената, на метър от главата ѝ.

Фенър се дръпна от илюминатора и се изправи.

„Нека се карат“ – помисли си той, обърна се, слезе от лодката и се запъти към хотела.

ТРИ

Когато Райгър влезе в работилницата на Найтингейл, Фенър наблюдаваше как дребният човек боядисва един ковчег.

– Имаме работа за теб – каза той. – Ще мина да те взема в осем часа. Фенър запали цигара.

– Каква е тази работа?

– Ще видиш.

– Слушай, Райгър. Така няма да се разберем. Или ще работим заедно, или всичко да върви по дяволите. Каква е работата?

Райгър почеса крайчеца на устата си с нокътя на палеца си.

– Имаме пратка жълти. Тази нощ ще ги докараме.

– О'кей – отвърна Фенър, – ще бъда тук.

Райгър излезе.

– Доброжелателен тип – каза Фенър на Найтингейл. – Имам чувството, че няма да се разберем.

Найтингейл изглеждаше разтревожен.

– Държиш се с него не както трябва – каза той и поклати глава. – Той е зъл. По-добре внимавай какво прави.

Фенър започна да барабани по капака на ковчеза с нокти.

– Ще внимавам. – Кимна на Найтингейл и слезе долу.

На бюрото седеше Кърли и пишеше нещо в някаква тетрадка. Когато мина покрай нея, тя го погледна с надежда.

Фенър спря.

– Здравсти, мила моя – каза ѝ той. – Тази сутрин си си сложила доброто лице и хубавата фигура.

Кърли отвори широко големите си очи.

– Боже мой! – каза тя. – Радко ме подслаждат с такъв сироп.

– Няма значение. Когато ти се случи, ще ти идва като приятна изненада.

Кърли захапа края на писалката. Погледна го замислено.

– Вече в играта ли си? – попита го тя.

Фенър кимна.

– Видя ли Пио?

– Видях го.

Кърли въздъхна.

– Не е ли красавец?

– Не бих го нарекъл така. Ти не го мислиш за кой знае какво, нали?

– Какво значение има какво мисля аз?

На Фенър изведнъж му хрумна нещо. Той седна на ръба на бюрото й.

– Чакай малко, скъпа. Да не би Карлос да означава нещо за теб?

Кърли отвърна:

– Никой не означава нищо за мен. А ти си дръж носа настрана от моите работи, става ли? – Очите й му казаха твърде много.

Той стана и се ухили.

– Да, да. Естествено. Не ме разбирай погрешно. Само си помислих, че би искала да положиш къдрава главица на рамото ми, за да ми разкажеш за проблемите си.

– Е, сгрешил си – каза тя троснато. – Аз нямам проблеми.

Фенър се ухили отново и излезе на улицата. „Значи ето каква била работата – помисли си той. – Кърли се е размекнала по Карлос, но не може да стигне доникъде. Доста тежко е да си паднеш по малък плъх като него.“

Повървя известно време по тесни улички, върна се, влезе в един бар, за да пийне нещо, и през цялото време проверяваше дали някой не го следи. Когато се увери, че няма такова нещо, отново се запъти към центъра.

Стигна до сградата, в която се помещаваха федералните власти, обиколи отпред няколко пъти, като внимателно наблюдаваше улицата, след това се шмугна във входа и с асансьора се изкачи до кантората на ФБР.

Представителят на ФБР се казваше Хоскис. Той стана и му протегна влажната си ръка.

Фенър се ръкува и седна тежко на стола срещу него. Извади документите си от вътрешния джоб и му ги подаде.

– Казвам се Фенър. Ето това е разрешителното, което ми позволява да работя като частен детектив. Тук съм във връзка със задача, възложена ми от мой клиент, и искам да ви съобщя някои факти.

Хоскис прегледа документите, намръщи се, после попита:

– Фенър? Този, който разнищи случая с отвличането на Бландиш?

Фенър кимна.

– Това е добре – ухили се Хоскис. – Познавах Бренън. Той ми разказа тази история. Е, ако мога да помогна с нещо, не виждам защо не. Ще се радвам да го направя.

– Не мога да съобщя всичко, но търся едно момиче. По някакъв

начин в цялата работа е замесен Карлос. Уредих да ме препоръчат пред него и сега се закачих за бандата им. Искам да знаете това, защото не желая да си имам неприятности с вашите момчета. Тази вечер отивам с Райгър да прибера пратка китайци. Ще тръгнем някъде около осем. Реших, че може би ще ви е интересно да го чуете.

Хоскис изду бузи.

– По дяволите! – каза той. – Изглежда нямате представа с каква шайка се захващате. Ако Карлос научи за този разговор, ще ви направи на храна за котки. Този тип е най-опасният плъх по крайбрежието.

Фенър вдигна рамене.

– Знам това – отговори той. – Внимавам. Не мисля, че някой ме е видял да идвам тук. Защо още не сте разбишкали тази банда?

– Нямаме доказателства. Знаем каква им е играта, но никога не сме ги хващали докато я играят. Разполагаме със самолети и катери в бреговата охрана, но някак си успяват да се промушат без проблеми. Веднъж ги хванахме, но на борда нямаше нищо. Те са жестоки. Имам чувството, че са хвърлили чужденците в океана, веднага щом са зърнали нашите патрули.

Фенър се почеса по главата.

– Ако ни заловите тази нощ, ще трябва някак си да ме оставите да се измъкна. Ще ми се да видя Райгър зад решетките, но аз трябва да останана навън, за да мога да продължа работата си.

– Ще уредя това – каза Хоскис. – Сигурно не бихте искали да ми кажете за какво става дума? Фенър поклати глава.

– Още не – каза той предпазливо. – Може би ще имам нужда от помощта ви за крайното почистване, но сега само искам да ме оставите навън, в случай че нещо ми се случи. – Той стана.

Ръкува се с Хоскис.

– Знаеш ли какъв е курсът тази вечер?

Фенър поклати глава.

– Не – отвърна той. – Ще трябва сами да ни намерите.

– Ще ви намерим без проблеми. Ще напълня протока с лодки.

Фенър излезе отново на улицата, отиде до пристанището и откри Бъгси. Заедно продължиха до хотел „Флаггър“.

Когато влязоха в стая номер 47, Карлос беше сам. Той им кимна и каза на Бъгси:

– Ти излез навън и си почини.

Бъгси го изгледа с изненада, но излезе. Карлос впи очи във Фенър. После попита:

– Защо си ходил в дупката на Нулън онази нощ?

Фенър отвърна:

– Работя с твоята шайка, но не съм длъжен и да се забавлявам с нея, нали?

– Не си се забавлявал – каза Карлос. – Влязъл си в кабинета му. Защо?

Фенър започна да мисли бързо. Карлос стоеше много неподвижен, с ръка недалеч от копчетата на самото му.

– Отидох, за да се забавлявам, но Нулън ме повика и ми каза да се разкарам. Не искаше никой от твоите хора да влизат в заведението му – отговори Фенър.

– Опитал си се да разговаряш с Лидлър. Защо?

– Защо не? – Фенър си помисли, че навлиза в опасни води. – Всеки би си опитал късмета с мадама като нея. Беше сама, така че се опитах да бъда любезен. Ти какво знаеш за нея?

Очите на Карлос пробляснаха.

– Няма значение какво знам. Не ми харесва поведението ти, Рос. И двете неща станаха някак си много лесно. Мисля, че ще те следя по-внимателно.

Фенър вдигна рамене.

– Не губи самообладание – каза той презрително. – Да не би да те е страх от Нулън?

Карлос поклати глава.

– Можеш да тръгваш – каза той и отиде до прозореца.

Фенър излезе замислен. Този тип не беше толкова замаян, колкото си мислеше в началото. Налагаше се да играе картите си внимателно.

– Изчакай само секунда – каза той на Бъгси. – Искам да се обадя в хотела, за да им кажа, че няма да се прибирам тази вечер.

Влезе в една телефонна кабина и се обади на Нулън. Бъгси остана отвън.

– Нулън – каза Фенър съвсем тихо. – Аз съм Рос. Слушай, Карлос има слушалка в казиното ти. Знае, че съм разговарял с теб, също и други неща. Този управител кубинец, който държиш... отдавна ли работи при теб?

– Два месеца – в гласа на Нулън имаше тревога.

– Ще го проверя.

– Направи го – каза Фенър мрачно. – На твое място бих се отървал от този тип бързо. – И затвори.

Излезе от кабината и улови Бъгси за ръката.

– Хайде да отидем да се поотпуснем – каза му той.

– Изглежда довечера ще имам доста тежка работа.

Бъгси тръгна с него. Каза му с нисък, поверителен глас:

– Аз самият имам среща. – Той притвори очи и се усмихна.

Фенър се появи при Найтингейл две минути преди осем. Райгър и Милър бяха вече там. Милър смазваше автомат. И двамата вдигнаха глави, когато Найтингейл го въведе в работилницата. Фенър каза:

– Мирише ми на дъжд.

Райгър изсумтя, а Милър каза с лицемерен приятелски глас:

– Точно това ни трябва. Дъжд.

Найтингейл попита Фенър тихо:

– Имаш ли патлак? Фенър поклати глава.

Погребалният агент отиде до едно чекмедже и извади голям автоматичен пистолет. Райгър рязко се надигна.

– Той не иска пистолет.

Найтингейл не му обърна внимание. Подаде оръжието на Фенър. Райгър изглеждаше много възбуден.

– Казах ти, че не иска да има пистолет! – И се изправи.

Фенър го погледна.

– О'кей, да не ти пука – каза той. – Чувствам се по-сигурен с пистолет в джоба.

Гледаха се известно време, после Райгър вдигна рамене и седна отново.

Найтингейл се усмихна особено.

– Откога не носиш пистолет? – попита той Фенър. – Казаха ми, че си царят на спусъка.

Фенър замислено завъртя автоматика на показалеца си.

– Справям се някак – каза само той. Милър погледна малкият часовник, който изглеждаше някак си не на място върху дебелия му китка.

– Да тръгваме – каза той, мушна автомата под шлифера си и си взе шапката.

Райгър тръгна към вратата, а Найтингейл каза тихо на Фенър:

– Внимавай с тези две птици!

Пред погребалната агенция беше паркирана голяма кола. Райгър се мушна под волана, а Фенър и Милър седнаха отзад. Когато потеглиха, Фенър махна на Найтингейл за довиждане. Зад него зърна Кърли. Просто долови неясните очертания на лицето ѝ.

Попита Милър:

– Карлос никога не идва с вас, нали?

– Защо му е да идва? – отвърна той кратко.

Райгър зави в южна посока.

– Ти никога не преставаш да задаваш въпроси, нали? – попита той.

През останалото време не разговаряха. Когато стигнаха до пристанището, те паркираха колата и бързо преминаха покрай редицата малки лодки. Един висок негър и Бъгси ги чакаха край четиридесетфутова лодка. Веднага щом ги видя, негърът се качи на борда и изчезна в трюма. Бъгси беше готов да я отвърже от кея.

Докато Милър се качваше на борда, Райгър каза:

– Няма да правиш нищо, докато не дойдат до теб. Когато се качат ще ги гледаш какво правят. Никой не трябва да има оръжие. Най-сигурният начин е да ги накараш да се съблекат, когато дойдат тук. Отнема повече време, но пък е сигурно. Ако ти се стори, че някой от тях има пистолет, трябва да му го вземеш. Ако ти се стори, че някой започва някаква дивотия, дай му да разбере. Милър ще ги поема от теб и ще ги варва в предната каюта.

– О'кей – каза Фенър и последва Райгър на борда.

Бъгси откачи въжетото и го хвърли на Райгър. Махна с ръка на Фенър.

– Приятно пътуване – пожела му той.

Негърът запали двигателя и лодката започна леко да вибрира. Милър вече беше застанал зад руля. Райгър каза:

– О'кей, пускай я да върви – и зад лодката заклокочи бяла пяна.

Райгър отиде до малкия, но мощен прожектор на предната палуба. Клекна зад него и запали цигара. Гърбът му беше навъсен и отблъскващ, така че Фенър не отиде при него. Вместо това той слезе в рубката при Милър и се настани удобно.

– В колко часа ще вземем тези типове? – попита той Милър.

– Някъде около десет – отвърна той.

Когато лодката се отправи в открито море, изведнъж стана хладно и заваля ситен дъжд. Нямаше луна и видимостта беше лоша. Фенър потрени леко и запали цигара. Милър му каза:

– Човек постепенно свиква с тези пътувания. Ако ти е студено, отиди в машинното. Там е по-топло.

Фенър остана при него още малко, после тръгна към машинното. Забеляза, че Райгър все още седи неподвижен зад прожектора.

Лодката се люлееше доста силно на вълните и Фенър скоро изгуби интерес към пушенето. Негърът не каза нито дума. От време на време

избелваше очи към Фенър, но не проговори.

След известно време Милър му извика и Фенър отиде при него. Посочи с ръка. Някъде далеч се виждаше мигаща светлина. Милър беше сменил курса и лодката се движеше право срещу нея.

– Предполагам, че това е нашият човек – каза той.

Райгър внезапно запали прожектора и почти веднага го изгаси.

Фенър чу много слаб шум от самолет. Усмихна се в тъмното. Милър също го чу. Той се озъби срещу Райгър:

– Самолет!

Райгър стана и се завзира в тъмнината над тях. След това бързо изгаси всички лампи на лодката. Продължиха да се движат през черна пелена.

Милър се обади ядосано:

– Тези брегови патрули ме дразнят.

Самолетът продължи да бръмчи и след няколко минути изчезна. Райгър запали отново прожектора, после го загаси. Другата светлина продължаваше да мига. Все повече се приближаваха до нея.

Милър му подаде едно фенерче.

– Отиди напред – каза му той. – Почти пристигнахме.

Фенър го пое и излезе от рубката. Когато намалиха скоростта, лодката потрепери.

Райгър, който беше на носа, извика:

– Спри мотора! – и с последно избоботване машината спря. Райгър се приближи до Фенър, като стъпваше внимателно, защото лодката се люлееше.

– Извади пистолета си и гледай какво правят тези типове – озъби се той. Държеше в ръце автомата. – Аз ще ти ги подавам. Проверявай дали нямат оръжие и ги пускай към Милър.

И двамата се вторачиха в мастилената тъмнина. Изведнъж Райгър запали малко фенерче. Беше чул весла.

Малка люшкаща се гребна лодка се приближи към тях. Фенър видя в нея четирима души и още двама на веслата. След това Райгър угаси фенерчето.

– Ослушвай се за онзи самолет – измърмори Райгър на Фенър. После, когато лодката меко се удари в техния борд, той отново запали фенерчето.

Слаб кокалест китаец се качи при тях.

– Тук вода четирима – каза той на Райгър. – Останалите ще доведат на още четири пъти.

– А специалната стока?

– Да, да. Това най-накрая.

Райгър се обърна към Фенър:

– О'кей, да започваме.

Той отстъпи назад и зачака. Китайците се качваха на борда един по един. Райгър ги броеше и ги пускаше един по един към Фенър, който на свой ред ги препращаше към Милър и оттам отиваха в предната каюта. Всички бяха облечени еднакво – стегнати ризи и панталони до коленете. Стояха пред Фенър като овце, докато ги опипваше за оръжие, преди да ги блъсне към Милър.

Лодката се върна още два пъти и това отне известно време. Кокалестият китаец, който през цялото време стоеше от дясната страна на Райгър, каза:

– О'кей, това е пратката. Сега ще се върна за специалната стока.

Райгър се обърна към Милър:

– Залости ли ги вътре? – На Фенър му се стори, че е разтревожен.

– Да – увери го Милър.

Фенър се чудеше каква ли е „специалната“ стока. Изведнъж долови някакво напрежение между Райгър и Милър. Всички стояха и се заслушаха в тъмнината в очакване на лодката. Най-накрая чу тихия плясък на весла. Райгър запали фенерчето и с дългата кука придърпа лодката.

Кокалестият китаец се качи на борда. Протегна се надолу и единият от гребците му подаде нещо. Кратко дръпване, и специалната стока се озова на борда.

– Не се тревожи за това – каза Райгър на Фенър.

Фенър освети специалната стока с фенерчето си. Изръмжа тихо. Беше момиче. Предполагаше нещо такова. Беше на тринадесет или на четиринадесет години, китайче и при това хубаво. Имаше много уплашен вид и му беше студено. Беше облечено със същата стегната риза и панталони до коленете.

Райгър изруга и избди фенерчето от ръката му.

– Махни това – процеди той през зъби. – Милър, скрий я!

Райгър се обърна към кокалестия китаец, който му подаде нещо увито в намаслена хартия, и после скочи в лодката. След малко тя изчезна в тъмнината.

– За такъв бизнес дават хубави присъди – процеди Фенър през зъби.

– Така ли? – отвърна Райгър. – Да не би да си подмокрил гашите?

– Трябваше да ми кажете, че превозвате и жени. С такова нещо не можеш лесно да се измъкнеш.

– А ти какво мислиш? Една мацка струва колкото десет китайци, ако успееш да я намериш. Така че млъквай.

Фенър не каза нищо и остави Райгър да отиде до рубката. Замисли се. Това ли беше отговорът на гатанката? Бяха качили дванадесет жълти и една жена. Това ли е имала предвид сестрата на Мериан? Или беше съвпадение. Нямахме представа.

Милър изкрещя:

– Закарай я отзад, Райгър! Стига толкова!

– Добре, кажи на чернилката да пали – отвърна Райгър.

Двигателят забоботи и лодката потрепери. Фенър седна с гръб към рубката и се вгледа в тъмнината. Напрегна слух с надеждата да чуе патрулни катери. Нито чу, нито видя нещо.

Изведнаж Райгър извика:

– Рос! Къде, по дяволите, се дяна? Ей, Рос!

Фенър се спусна при него.

– Какво има? Уплаши се от тъмното ли?

– Слушай, умнико, зарежи шегичките, а? Отиди в каютата и ги завържи един за друг. Ето там са безелниците.

Фенър погледна в ъгъла и видя безелници с ръждясали вериги.

– Защо? – попита той.

– Защо според теб? Трябва да внимаваме. Ако ни подгони патрулен катер, ги хвърляме в морето. Като са завързани, се давят по-бързо.

– За всичко сте помислили – каза Фенър. – Сам го направи. Това не е моя работа.

Райгър го изгледа в светлината на навигационната лампа.

– Не знам защо ми се струва, че няма да имаме много полза от теб.

– Райгър взе безелниците, излезе от рубката и изчезна.

Фенър направи физиономия. Не знаеше още колко дълго ще може да издържи. Беше научил почти всичко, което го интересуваше. Сега всичко зависеше от това, което имаше да каже Глори Лидлър. Ако чуеше от нея онова, което се надяваше, вече би могъл да нанесе удар и да измете цялата тази гадост.

Приглушен изстрел отново върна вниманието му към лодката. Напрегна слух и погледна напред, но не видя нищо. След малко Райгър се върна в рубката.

Фенър го погледна, когато пое управлението. Лицето му беше намръщено и студено.

– Неприятности? – попита Фенър.

Райгър се ухили.

– Не им харесаха белезниците. Трябваше да прострелям един в крака, за да се успокоят.

Фенър прокара ръка през косата си. Дъждът беше спрял, но той усещаше влага и студ.

– Иди и кажи на Милър да наглежда онази кучка – изведнъж каза Райгър. – Нямаше вид на много буйна, но ако започне да пищи, ще стане дявол на магаре.

Фенър отиде отзад, до малката кабина на кърмата. Влезе вътре и спря. Милър се боричкаше с момичето. То се отбраняваше тихо, от носа и устните му течеше кръв.

Фенър направи крачка напред и сграбчи Милър за яката. Вдигна го и го отдели от момичето. Хвана го по-добре и с юмрук го изпрати в отсрещната стена на малката кабина.

Милър бавно се изправи до седнало положение. Изкриви очи и ги насочи към Фенър.

– Махай се оттук и ме остави на мира – каза той с надебелял глас.

Фенър не отговори. Стоеше прав и ръцете му висяха отстрани. Милър се огледа, видя момичето и изпълзя върху него.

Фенър, с побеляло лице и стиснати устни, извади пистолета си и го хвана за късата цев. Спря дишането си и удари Милър по темето. Той се изпъна назад и се отпусна. Потрепери, сякаш се опитваше да овладее мускулите си, и челото му удари дъските.

Фенър прибра пистолета си и измъкна Милър от кабината.

Райгър подаде глава от рубката.

– Какво, по дяволите, става там? – изкрещя той.

Фенър не му обърна внимание. Пусна Милър на палубата.

Той седна, хванал с ръце главата си. Последва порой от ругатни. Фенър не погледна към него, а отиде до рубката и слезе в нея.

– Какво става? – попита Райгър.

Фенър положи известно усилие, за да овладее гласа си.

– Тази отрепка Милър беше налетяла на момичето. Праснах му един.

Райгър вдигна рамене с безразличие.

– Голяма работа като е налетял.

Фенър не каза нищо. Наблюдаваше една малка светлинка, която се приближаваше откъм левия борд. Бързо отмести поглед, преди Райгър да я е забелязал. Чудеше се дали не е патрулен катер.

Милър се беше изправил на крака и изкрещя предупредително. Райгър погледна и завъртя руля.

– Бреговата охрана – каза той. – Може би няма да ни забележат.

Лодката още се движеше без светлини, но луната се беше издигнала над облаците и бялата боя на лодката се виждаше много добре. Фенър видя как светлинката зави леко и тръгна към тях.

– Видели са ни – каза тихо той.

Райгър изкрещя на Милър и даде пълна газ на двигателя. Милър слезе със залитане в рубката. Изглежда Фенър убийствено, но Райгър се озъби:

– Поеми руля. Аз ще извадя автоматите. Може би те са по-бързи от нас.

Милър пое управлението, а Райгър изчезна към кърмата. Фенър се качи на палубата и го последва. Светлината се приближаваше и на лунната светлина успя да различи очертанията на лодката. Наистина беше бърза. Видя колко много над водата се е издигнал носът ѝ.

– Този катер ще ни настигне – каза той на Райгър.

Райгър изкрещя на негъра в машинното и той му подаде автомат „Томсън“. Райгър го даде на Фенър и се наведе да поеме още един.

– Отиди до левия борд. Не спирай да стреляш – каза Райгър и залегна.

Фенър също залегна. Изстреля два откоса, като внимаваше куршумите да отиват високо над катера. Почти веднага след него изтрака и автоматът на Райгър. Дори и от мястото си, Фенър успя да види треските, които се разхвърчаха от носа на приближаващия се катер.

Отговориха на стрелбата им и Фенър наведе глава. Виждаше дългите жълти пламъци и чуваше ударите на куршумите в борда. Огънят беше толкова силен, че нито той, нито Райгър можеха да се надигнат и да отговорят.

Милър, прикрит в рубката, изкрещя:

– Направете нещо! След няколко секунди ще ни спипат!

Райгър погледна иззад прикритието си, видя, че катера е на около шест фута от тях и пак се скри, защото отново се разхвърчаха трески.

Фенър се обърна. Видя залегналия Райгър. Той изкрещя:

– Сега ще те заболят ушите – и хвърли в катера малък объл предмет.

Последваха ослепителен блясък и силна експлозия. Веднага след това катерът се наклони на една страна.

– Поддържай скоростта! – извика Райгър на Милър и седна, за да може да гледа как катерът се обвива в пламъци.

Допълзя до Фенър и му каза:

– За първи път правим този трик. Карлос е умен човек. Ако не бяхме взели с нас тази лимонка, сега рибите щяха да похапват китайци, а ние щяхме да сме били път на вятъра.

Фенър изсумтя. Не можеше да отдели поглед от горящия катер, който вече се превръщаше в червен отблясък. Изправи се бавно на крака. Райгър вече беше отишъл към носа. Посочи му малка зелена светлинка, която мигаше в далечината. Милър леко зави.

– Това е човекът, който ще получи стоката – извика Райгър. – Отървахме се.

Фенър гледаше как зелената светлина се приближава. Знаеше, че е крайно време да започне да действа. Достатъчно си беше играл с Карлос.

Фенър се прибра в хотела си малко след два часа сутринта. Още преди да запали лампата, вече знаеше, че в стаята му има някой. Не чу нищо, но беше сигурен, че не е сам. Влезе вътре, като се чувстваше неприятно изложен на показ в осветените очертания на вратата. Във въздуха имаше нещо – аромат. Бръкна под самото си и извади пистолета, после посегна към електрическия ключ и запали лампата.

Женските дрехи в долния край на леглото уловиха погледа му. Черна рокля, купчина дантели, черни обувки.

Глори Лидлър се изправи в леглото. Двете ѝ голи ръце се показваха над чаршафа и здраво го притискаха към гърдите ѝ. Когато видя кой е, тя отново легна и оправи златисточервената си коса върху неговата възглавница.

Фенър прибра пистолета. Сега си мислеше само, че е уморен, и че ще трябва да махне чаршафите, когато тя си отиде. Не му допаднаше мисълта да спи в същите.

Глори му се усмихна сънливо.

Фенър отиде до лампиона, запали го и угаси голямата лампа. Светлината беше по-мека, но осветяваше пода ярко. На килима видя две червени петънца, които преди не бяха там. Погледна ги по-внимателно, после и обувките ѝ. И на тях имаше червени петна, сякаш беше стъпвала върху нещо. Не можеше да бъде сигурен, без да ги вдигне. Почти не се съмняваше, че са от кръв, но беше рано тя да забележи, че е разбрал.

– Защо си дошла тук? – попита Фенър.

– Заради теб. Каза, че си в „Хауърт“ и че искаш да говориш с мен. Дойдох, но те нямаше. Омръзна ми да чакам, така че си легнах. Реших, че тази нощ няма да се прибереш.

– Кога дойде тук?

– Как така „кога“? – сивкавите ѝ очи станаха леко студени.

– В колко часа?

– В девет. Чаках до единадесет и после си легнах.

– Някой видя ли, че идваш насам?

Тя поклати глава. На Фенър му се стори, че леко пребледнява. Размърда се неспокойно в леглото. Той виждаше очертанията на краката ѝ под тънкия чаршаф. Голяма част от дързостта ѝ си беше отишла.

– Напомняш ми полицаи, който задава гадни въпроси – каза тя.

Фенър се усмихна мрачно.

– Само те пробвам – каза ѝ той. – Нямах кой знае какво алиби, нали?

Глори се надигна.

– Какво? Какво каза?

Фенър поклати глава.

– Скрый се под чаршафа. Вече си голямо момиче и не може да се показваш така.

Тя придърпа чаршафа, но остана седнала.

– Какво искаш да кажеш с това „алиби“?

Той се наведе и вдигна едната ѝ обувка. Разгледа я внимателно. Подметката беше покрита със засъхнала кръв. Хвърли я в скута ѝ. Тя нададе тих прегракнал писък и я хвърли настрана. След това легна, прикри лицето си с ръце и започна да плаче.

Фенър отиде до бюфета, извади бутилката скоч и отпи.

Запали цигара и свали шапката и самото си. В стаята беше много топло и задушно. Отиде до отворения прозорец и погледна опустялата улица.

– По-добре е да ми кажеш – подкани я той.

– Нищо не знам – отвърна тя.

Той се върна при нея и седна.

– Тогава, колкото по-бързо излезеш от тази стая, толкова по-доволен ще бъда аз. Не искам да се замесвам в разследване за убийство.

– Аз го намерих – отвърна тя между две хълцания. – Лежеше на пода. Някой го беше застрелял.

Фенър прокара пръсти през косата си.

– Кого? – попита той внимателно.

– Хари... Тейлър, онзи, с когото бях.

Фенър се замисли.

– Къде е той – попита най-накрая.

Глори свали ръцете си. Фенър се стъписа. Тя не плачеше.

Разиграваше театър.

– На лодката.

– Кога го намери?

– Преди да дойда тук.

Фенър разтри очи. Стана и пак си сложи шапката и сакоето.

– Чакай тук – каза той. – Ще отида да го погледна.

– Ще дойда с теб – обади се тя.

Фенър поклати глава.

– Стой настрана от тази работа. Стой тук. Когато се върна, ще трябва да поговоря с теб.

После излезе от хотела и отиде на пристанището.

Намери „Нанси М“ и се качи на борда. Слезе в главната каюта. Беше тъмно и не можеше да намери електрическия ключ. Запали фенерчето си, но нямаше и следа от Тейлър. Претърси цялата лодка. Нямаше нищо. След като затвори люка, запали лампата в каютата за спане. Наоколо имаше разхвърляни дрехи и той реши, че Тейлър е спал там.

Внимателно претърси скрина.

Единственото нещо, което намери и което наистина го изуми, беше една малка снимка на Кърли Робинс, направена, доколкото можеше да прецени, преди няколко години. Взе я и я сложи в портмонето си. След това затвори чекмеджето и угаси лампата.

Пак се върна в главната каюта и огледа килима. Едва когато се вгледа много внимателно, успя да види, че едно малко петно на килима е било почиствано съвсем скоро. Изправи се и се почеса по главата. Сега беше съвсем сигурен, че няма да намери Тейлър на борда.

Беше ли мъртъв? Можеше ли да се вярва на думите на Глори? Ако е бил убит, кой се е отървал от трупа и кой е почистил килима? Дали самата Глори не го беше убила? Последния път, когато ги видя заедно, те не бяха особено приятелски настроени един към друг.

– Глупости! – каза той ядосано и излезе от каютата. Когато слезе на кея, забеляза голяма лимузина с изгасени светлини, паркирана на другия край на пристанището. Погледна я за миг, после падна по очи. Откъм колата долетя приглушен пукот и той разбра, че някой е стрелял по него с ловна пушка. Измъкна пистолета си и остана да лежи. Чу шум от запалване на мотор и просвирване на гуми по асфалта. После колата зави зад един ъгъл и се изгуби от погледа му.

Фенър стана и се изтупа от прахта. Нещата се усложняваха. Върна се в „Хауърт“, като се движеше в сенките и по задните улички.

Глори лежеше, където я беше оставил. Лицето ѝ беше леко

обезпокоено, а усмивката ѝ в негова чест беше само едно изкривяване на устата.

Той придърпа стола и седна.

– В главната каюта ли беше той, когато го видя? – Попита Фенър внезапно.

– Да – отвърна тя.

Той кимна, сякаш беше очаквал тъкмо този отговор.

– Някой го е изнесъл оттам. Не знам защо го е направил. Ако искаха да се отърват, можеха да накиснат теб. Или си го убила ти и си го хвърлила през борда, или някой друг, който се е върнал да махне трупа поради някаква причина. Може никой да не се е върнал, а ти да си го хвърлила през борда.

Глори му показа дългите си ръце.

– Мислиш ли, че бих могла? Той беше много тежък.

Фенър си спомни почти перпендикулярната стълба, водеща надолу към каютата, и поклати глава.

– Не – каза той. – Предполагам, че не би могла. Цветът на лицето ѝ се възвърна и тя вече не изглеждаше толкова притеснена.

– Щом са го скрили – каза тя, – никой няма да разбере, че е умрял, нали?

– Точно така – отвърна Фенър с прозявка.

Тя се сгуши в леглото и дръпна възглавницата от таблата.

– Не мислиш ли, че е много хубавичко в това легло? – Очите ѝ отново станаха закачливи.

Фенър попита:

– Къде е сестра ти Мериан?

Тя подскочи по-малко от инч, но изглеждаше така, сякаш е скочила цял ярд. Фенър се наведе над нея и я обърна. Гледаше уплашено.

– Къде е сестра ти? – повтори той.

– А ти какво знаеш за нея? И откъде знаеш за нея? – попита тя.

Фенър седна близо.

– Приличате си като две капки вода. Никога не съм виждал такава прилика.

Той бръкна в джоба си и извади писмото, което беше намерил в чантата на Мериан.

– Погледни това.

Тя го прочете с безизразно лице, после каза:

– Нямам представа. Кой е Пио? Кой е Нулън?

Фенър отиде до масичката, взе топ хартия за писма и химикалка и ѝ

ги подаде.

– Препиши го.

Тя понечи да се надигне, но той я спря:

– Чакай! – И отиде до гардероба, взе горницето на пижамата си и го хвърли върху нея. След това влезе в банята и изчака няколко секунди. Когато излезе, тя беше с пижамата и навиваше ръкавите ѝ.

– Защо искаш да го препиша? – попита тя.

– Препиши го! – Каза ѝ го строго.

Тя започна да драска по хартията и след малко му подаде резултата. Той сравни почерците. Нямаха нищо общо помежду си. Остави листата върху масата и се заразхожда бавно нагоре-надолу из стаята. Тя го гледаше нервно.

– Ти имаш сестра, нали? – попита той накрая.

Тя се поколеба, после отговори:

– Да. Но не сме се виждали от много време.

– Колко много? Защо не сте се виждали?

– Четири или пет години, не помня точно. Мериан и аз не се разбихме много добре. Тя ми даваше напътствия как да живея. Не се карахме, но тя непрекъснато ми даваше напътствия. Така че когато татко умря, ние се разделихме.

– Лъжеш – каза Фенър поляка. – Ако не сте се виждали от толкова много време, защо ще ѝ е да идва при мен да вдига пушилка, че сестра ѝ е изчезнала?

На бузите на Глори се появиха две малки червени петънца.

– Не знаех, че е идвала при теб. А и кой си ти, в края на краищата?

– Няма значение кой съм. Кога видя Мериан за последен път?

Глори се нацупи.

– Бях в Ню Йорк с Хари. Срегнахме се случайно. Беше преди около две седмици. Ние бяхме тръгнали на разходка. Мериан ми каза да отида в нейния хотел. Съгласих се, защото тя много настояваше. Но бях с Хари, а тя не можеше да го търпи, така че ѝ се измъкнах и се върнах във Флорида.

Фенър се приближи и седна на леглото.

– Или ми разказваш купчина лъжи – каза той, – или в цялата история има нещо, което не знам.

Глори поклати глава отрицателно.

– Не лъжа – каза тя. – Откъде-накъде?

– Слушай, споменавала ли си пред сестра си нещо за дванадесет китайци?

– Дванадесет китайци? Откъде-накъде?

– Престани да повтаряш „откъде-накъде“ – каза Фенър ядосано. – Объркваш ме!

Доколкото можеше да прецени, сега, след като беше срещнал това момиче, не беше стигнал по-далеч, отколкото беше в началото. Помисли малко, после попита:

– Защо Лидлър? Защо не Дейли?

– Лидлър съм по мъж – отвърна Глори. – Разведох се преди една година.

Фенър изсумтя:

– Къде е мъжът ти?

Тя поклати глава.

– Не знам. Защо?

Фенър не отговори. Вместо това каза:

– Сестра ти беше убита миналата седмица в една къща в Бруклин.

Последва дълга пауза.

– Не вярвам – каза най-накрая Глори.

Очите ѝ се местеха нагоре-надолу по лицето му. Той вдигна рамене.

– Не е необходимо да вярваш. Но че беше убита, беше. Хареса ми това момиче. Дойде при мен за помощ. Не ми хареса начинът, по който свърши, така че си обещах да подреда този, който я е убил.

Тя хвана ръкава на самото му. Започна да го усуква и разтърсва.

– Мериан е мъртва?! И си седнал тук да ми го казваш по този начин? Нямах ли капчица жалост към мен? Мериан... Мериан...

Фенър улови китката ѝ и освободи ръкава си.

– Зарежи това – каза ѝ той. – Не умееш да се преструваш. Не даваш пет пари за това, което се е случило с Мериан.

Глори го изгледа и после се изкиска. Сложи ръка върху устата си и придоби стреснат вид.

– Не трябваше да правя това – каза тя. – Представи си само! Мериан убита!

Тя се обърна в леглото и зарови лице във възглавницата. Раменете ѝ се затресоха от смях.

На Фенър внезапно му хрумна нещо. Той я хвана за тила, натисна лицето ѝ във възглавницата, а с другата си ръка дръпна надолу чаршафа. Без да я пуска, той вдигна горнището на пижамата над раменете ѝ и внимателно огледа гърба ѝ. След това спусна пижамата, вдигна чаршафа и стана.

Глори се обърна със светнали очи.

– Защо? Защо направи това?

– Знаеш ли, че целия гръб на сестра ти беше насинен?

– Ти знаеш всичко, нали? – Тя започна да плаче.

Когато Фенър видя сълзите, стичащи се от очите ѝ, отиде до прозореца. Почувства се ужасно уморен. Изведнъж ѝ каза:

– Утре ще поговорим повече – и тръгна към вратата.

Риданията ѝ го последваха надолу по стълбите. „Ако нещо не се случи скоро, ще полудея“ – помисли си той и се запъти към рецепцията, за да си вземе друга стая.

Ярката слънчева светлина се промушваше през щорите и хвърляше сенки като от затворнически решетки върху леглото му.

Часовникът долу глухо започна да отмерва десет и той се размърда неспокойно. При осмия удар отвори очи и изръмжа. Още чувстваше умора и главата леко го наболяваше. Едва долови слънчевата светлина и пак затвори очи. После, когато мозъкът му се бореше да се освободи от съня, той усети някаква тежест в долния край на леглото и аромат във въздуха. Глори се изкиска. Той я погледна полупримижал и полусъбудените му сетива му казаха, че е много хубава. Беше се облегла на таблата на леглото, дългите ѝ крака бяха присвити към тялото, а пръстите ѝ бяха преплетени на коленете. Брадичката ѝ беше подпряна във вдлъбнатината между коленете, а очите ѝ гледаха към Фенър весело.

– Когато спиш, изглеждаш мил и хубав – каза му тя. – Не е ли чудесно?

Фенър се изправи с мъка в седнало положение. Прокара ръка през косата си. Чувстваше се ужасно.

– Имаш ли нещо против да си отидеш? Когато ми потребваш, ще те извикам. По принцип не обичам непознати жени в спалнята си. Старомоден съм и лесно се шокирам.

Глори се изкиска.

– Ти си готин – каза му тя протичко.

Фенър изпъшка. Сега, когато седеше, главоболят беше нетърпим.

– Отивай си – каза той. – Чупката! Марш!

Глори разпери ръце широко. Невероятно сините ѝ очи искряха.

– Не ме ли харесваш? Не мислиш ли, че съм чудесна? – попита тя.

Фенър каза с раздразнение:

– Няма ли да се махнеш?

Глори слезе от леглото. Беше смешна с неговата пижама. Висеше по нея като торба.

– Приличаш на нещо, което котката е домъкнала от улицата. Защо не отидеш да се облечеш, после можем да закусим и пак да си поприказваме?

Глори се изкиска и започна да танцува из стаята. Фенър си помисли, че това е най-красивата поквара, която някога е виждал.

Тя се засмя.

– Не може да не ме харесваш – каза му.

Фенър се подпря на лакът.

– Върви си – каза той сериозно. – Точно сега не искам да ме безпокоят.

– Наистина ли искаш да си отида? – съмнението пропълзя на лице-то ѝ бавно, като голям облак, закриващ луната.

Приблужи се до леглото седна близо до него.

Фенър кимна.

– Обирай си крушите, сестро. Ще се видим по-късно.

За миг му се стори, че смята да го удари. Но тя стана и излезе от стаята, като остави вратата отворена. Фенър стана и я затвори с ритник, после влезе в банята. „Какво чудесно начало на деня“ – помисли си той.

След душа се почувства по-добре и позвъни за кафе. Когато келнерът го донесе, той беше облечен. Две чаши го оправиха и той се запъти към стаята на Глори. Тя се беше облекла. Черната ѝ вечерна рокля беше някак си не на място в слънчевата светлина. Тя стоеше до прозореца и гледаше към улицата.

Фенър влезе и внимателно затвори вратата след себе си.

– Какво ще правиш сега? – попита я той.

Глори се обърна и му се усмихна. Беше доста впечатляваща гледка. Очите ѝ бяха широко отворени, искрени, добронамерени.

– Какво мога да направя?

Той се облегна на стената и я изгледа замислено. Най-накрая каза:

– Трудно ми е да те разбера. Мислех, че ще си имам много неприятности с теб. Сега виждам, че не съм бил прав.

Тя се обърна с гръб към прозореца.

– Още мисля, че си готин. – И добави: – Мисля, че ще си падна по теб.

Погледът на Фенър се плъзна покрай нея и се спря на улицата. Черната лимузина беше там. Беше я виждал и преди. Когато тръгна напред, през засенчения с перденце прозорец се показва мъжка ръка. Слънчевата светлина се отрази в един пистолет. Тази мигновена гледка го парализира, забави го със секунда. Чу приглушеното пукване и Глори изпищя.

Не силно. Изпищя тихо, дрезгаво. После падна на колене. Преди Фенър да успее да направи каквото и да било, тя се отпусна на пода.

Лимузината се отдалечи бързо. Всичко стана за миг и никой на улицата не изглеждаше да е забелязал какво е станало. Фенър се наведе през прозореца и видя как колата завива зад ъгъла и изчезва.

Върна се бързо назад и коленичи. Докато обръщаше Глори, дясната му ръка попадна на мокро петно, съвсем малко над хълбока ѝ. Беше силно преbledняла, но дишаше. Фенър взе една възглавничка от близкия стол и я мушна под главата ѝ. След това изтича в банята. Напълни един леген с вода и извади малката чантичка за оказване на първа помощ, която винаги носене със себе си.

Когато прекоси стаята, тя го наблюдаваше с разширени от страх очи. Попита го:

– Нищо не мога да почувствам. Лошо ли съм ранена?

Фенър коленичи.

– Успокой се. Ще погледнем и ще видим.

Отвори чантичката и извади скалпел.

– Роклята ти ще трябва да отиде – каза той и внимателно разреза коприната.

– Радвам се, че бях с теб – каза тя и се разплака.

Фенър сряза горния край на ластичния ѝ колан.

– Дръж се здраво – каза той като пипаше чевръсто. – От болката може да се сгърчиш.

Той разгледа раната и се ухили.

– Е, дявол да го вземе, това е само драскотина. Куршумът е направил бразда в хълбока ти.

– Страхувах се, че мога да умра – каза тя.

– Аз също. – Фенър я превърза умело. – Както и да е, изстрелът не беше лош. Този тип умее да стреля.

– Сега ме заболя – обади се Глори с помръкнал глас.

– Няма как, ще те боли малко – Фенър се изправи и я погледна от високо. – Няколко дни ще трябва да лежиш. Може би това ще те предпази от други лудории. Ще те закарам у дома. Къде живееш?

Тя отклони погледа си от него, лицето ѝ изведнъж помръкна, след това се изкиска и завърши с болезнен стон.

– Нямам дом – отвърна тя и сложи ръката си отстрани.

– А къде живееше, преди да тръгнеш с Тейлър?

Тя го погледна остро и отклони поглед.

– Не съм ходила с Хари...

Фенър коленичи до нея.

– Ти си непоправима малка лъжкиня – каза той. – Снощи ми обясни, че с него сте били заедно в Ню Йорк. Сега ми разправяш, че не си ходела с него. Каж ми истината.

– Струва ми се, че си детектив – отвърна тя нервно.

Фенър изсумтя.

– Слушай, червенокоса хубавице, не можеш цял ден да се търкаляш на пода, нали? Трябва да те заведе някъде. Или ще ми кажеш къде живееш, или ще повикам линейка.

– Искам да остана тук – каза тя.

Фенър се усмихна неприятно.

– Нямам намерение да ти ставам бавачка. Имам прекалено много работа.

– Тук съм на сигурно място – каза тя.

Фенър млъкна, замисли се, и каза:

– Аха.

Отиде до леглото и дръпна чаршафа надолу. След това я вдигна много внимателно и я сложи на един стол. Докато правеше тора, тя беше прехапала устната си. Разряза роклята със скалпела докрай.

– Каква гадост – каза тя и толкова пребледня, че му се стори, че ще припадне.

– Търпи малко – отговори Фенър и я изправи. – Дръж се.

Тя опря лицето си в неговото.

– Ти си готин – прошепна му.

Фенър рязко се дръпна.

– Престани с това! – каза й ядосано и я занесе до леглото. Беше доволен, че отново е завита.

Лежеше със златисточервеникавата си коса на възглавницата и го гледаше. Изведнъж му се стори много млада и беззащитна. Каза му:

– Искам да ти прошепна нещо.

– Опитай с някой друг, който има бакенбарди.

Тя протегна ръцете си към него:

– Моля те!

Фенър се наведе и тя го целуна. Устните й бяха много меки. Това беше просто една младежка целувка и той я хареса много. Изправи се и приглади косата си.

– Стой спокойно – каза й. – Ще уредя нещата.

Дръпна чаршафа до брадичката й, вдигна роклята й и другите мръсотии, след което слезе долу.

Управителят на хотела го изгледа със странен поглед. Фенър се почувства притеснен.

– Приятелката ми малко пострада. Ще трябва да остане на легло. Искам да изпратите някой да й купи нощница и каквото още поиска. Запишете всичко в моята сметка.

Управителят отговори съвсем сериозно:

– Това е малко необичайно...

Фенър го прекъсна:

– Съгласен съм, че е необичайно, но не е чак толкова, че да трябва да разиграваш цирк, така че, действай.

Отиде до една телефонна кабина и набра номер. Чу дрезгав глас.

– Бъгси? – попита Фенър. – Слушай, Бъгси, имам работа за теб. Аха, точно такава, каквато търсиш. Ела в хотела и си вземи патлака.

Влезе в барчето и си поръча два пръста ръжено уиски. Струваше му се, че има нужда от едно питие след цялата тази възбуда. Докато чакаше Бъгси, си спомни нещо. Извади портфейла си. Когато го отвори, лицето му се смръщи.

– Много странно – каза той.

Всичките му пари и документи бяха в лявата половина, а си спомняше, че вчера някои бяха в лявата, а други – в дясната. Внимателно прегледа всичко и преброи парите. Доколкото можеше да си спомни, нищо не липсваше. После каза:

– Да, да – защото снимката на Кърли вече не беше в портфейла му. Още веднъж прегледа внимателно съдържанието му, но я нямаше. Мушна го в джоба си и замислено изпи уискито.

Освен ако някой не беше влизал в стаята му докато спи, някой друг, а не Глори, снимката не би могла да е далеч. Но повече нямаше да може да минава за Рос. Тя, или който е тършувал в джобовете му, няма как да не е видял разрешителното му и документите му. Запали цигара и зачака Бъгси. Беше сигурен, че ще си загуби времето, ако веднага се опита да изкопчи нещо от Глори. Ще се направи, че й е зле и толкова.

Бъгси влезе в бара с изражението, което придобиват кучетата, когато надушват, че наблизо има кокал. Беше с лекъосан сив костюм на квадратчета и мазна светла филцова шапка. Фенър се улови, че се чуди, дали не е поникнала на главата му.

Бъгси изтри устата си с опакото на дланта си и погледна редицата бутилки с очакваща усмивка. Фенър му поръча една голяма бира и го заведе в далечния край на залата. Когато седнаха, му каза:

– Слушай, приятелче, искаш ли да работиш за мен?

Очичките на Бъгси се разшириха.

– Не разбирам – отговори той.

– Имам една работа, която може и да ти хареса. Не е кой знае какво, но въпреки това струва петдесет долара. Ако ти и аз се разберем, може да ти плащам и заплата, но това ще значи да цункаш Карлос за сбогом.

– Ти вече не работиш ли за Карлос?

Фенър поклати глава.

– Не. Не ми харесва играта му. Смърди.

Бъгси се почеса по главата.

– На Карлос няма да му хареса тази работа – каза той притеснено.

– Остави го Карлос. Щом не искам да играя, значи не искам и това

е.

Бъгси тръсна глава.

– Как ще спечеля петдесетте долара? – попита той нетърпеливо.

– Работата е сладка и не иска много усилия и тревоги. Помниш ли мацката от „Нанси М“.

Бъгси прекара език по устните си.

– Бих ли могъл да я забравя? Каква жена!

– Сега е горе, в леглото ми.

Бъгси разля бирата си. Кръглото му като луна лице изразяваше изненада.

– В твоето легло? – попита той. Фенър кимна.

– Какъв тип?! – Бъгси беше преизпълнен с възхищение. – Бас хващам, че ти е струвало торба пара, за да я закараш горе.

Фенър отново поклати глава.

– Истината е, че трябваше да се боря, за да я държа настрана.

Бъгси сложи на масата чашата с бира и тя издрънча.

– Не се ли майтапиш? Не би лъгал за такова нещо, нали?

– Не. Тя е горе, и в това няма никакво съмнение.

Бъгси потъна в мисли, след това каза с дрезгав съзаклятнически шепот:

– Би могъл да ми кажеш как го правиш. Такива неща е полезно да се знаят.

Фенър реши, че е време да се залавят за работа.

– Остави подробностите, мой човек. Някакъв тип извади пистолета си и й откъсна малко месо от хълбока. Този тип може да намине пак и този път да свърши по-добра работа. Искам да седиш до нея с патлак и да се погрижиш това да не стане.

– И плащаш за такава работа петдесетачка? – гласът му беше слаб и

сякаш някой го душеше.

Фенър го изгледа учудено:

– Не са ли достатъчно?

– Но това е смешно! Бих го направил и без пари. Може пък и да си падне по мен!

Фенър се изправи.

– О'кей, да се качваме горе. Ще те запозная с дамата. Само не си мисли туй-онуй. Ще стоиш отвън, ясно ли е? Жени като нея нямат много време за биячи. Ти сам каза това, нали?

Малко съкрушен, Бъгси го последва по стълбите. Фенър почука на вратата и влезе. Глори беше с розова копринена нощница, цялата в панделки и дантели. Когато Фенър спря и я изгледа, тя се изкиска.

– Не е ли фантастична? – попита тя. – Сам ли я избра?

Фенър поклати глава.

– Водя ти охрана – каза той. – Това е Бъгси. Той ще се навърта наоколо и ще пропъжда злите мъже.

Тя изгледа Бъгси от горе до долу с изненада.

– Но той самият изглежда е от тях. Хайде, Бъгси, ела се запознай с една хубава дама.

Бъгси стоеше на прага зяпнал.

Фенър се протегна, взе един стол и го остави навън пред вратата.

– Той ще стои там и ще работи – каза Фенър мрачно. – Затова му плащам.

Избута Бъгси навън и кимна на Глори:

– Имам малко работа, после ще се върна да си поговорим. Ще стоиш спокойно, нали?

Преди да успее да му отговори, той излезе и затвори.

– Хващай се за работа – каза той на Бъгси – и стой извън стаята. Без глупости. Чаткаш ли?

Бъгси поклати глава.

– И да искам, нищо не мога да направя с такава като нея. Ами че от нея ми се завива свят!

От една телефонна будка извън хотела Фенър позвъни на федералната полиция. След малко му се обади Хоскис.

– Ти ли беше този, който хвърли бомба в лодката на моите хора? – попита той и гласът му звучеше ядосано.

– Остави това – каза Фенър. – Хората ти си го търсеха. Старомодни са. Карлос е пълен с нововъведения. Скоро ще използва и отровни газове.

Хоскис започна да ръмжи, но Фенър го прекъсна:

– Искам да открия голяма черна лимузина с три букви „С“ и две седмици на номера. Можеш ли да ми дадеш информацията бързо?

Хоскис отвърна:

– По-добре е да наминеш насам. Имам да ти кажа много неща.

Фенър погледна през изцапаното стъкло на кабината към улицата.

– Играя играта много отблизо. Повече няма да идвам при теб. Може би по-късно ще си уговорим някаква среща. Ще ми кажеш ли за лимузината?

– Чакай – изсумтя Хоскис.

Фенър се облегна на стъклото и зачете многобройните надписи по бялата боя. Когато Хоскис се обади отново, той му каза:

– Този град има нужда от почистване. Какви неща пишете по телефонните кабинки...

Хоскис го прекъсна:

– Остави това. Мисля, че намерих колата. Мислиш ли че може наистина да е „автобусът“ на Хари Тейлър?

Фенър присви очи.

– Да, би могло.

– Има и други възможности, но си мисля, че Хари Тейлър е най-вероятният собственик.

– Другите нямат значение. За сега това е достатъчно. Слушай, Хоскис, ако ти поднеса Карлос и тайфата на тепсия, ще ми направиш ли една услуга?

Хоскис потвърди.

– Искам да знам всичко, което можеш да намериш за Тейлър и за една дама, наречена Глори Лидлър, и колкото се може повече за сестра ѝ, Мериан Дейли. И Нулън. Трябва ми и неговата биография. Провери какво можеш да изровиш за Лидлър, бившия мъж на Глори. След като направиш това, искам да проучиш една друга дама, на име Кърли Робинс, която работи в погробалната агенция на Найтингейл. Също искам да знам, откъде Тейлър я познава.

Хоскис беше възбуден:

– Ей, това е много работа. За да изровя всичко, ще ми трябват пари!

Фенър изсумтя подигравателно.

– И каква е ползата от цялата ви организация, ако не можете да свършите дреболия като тази? Ти ми дай каквото искам, а аз ще ти дам Карлос и може би ще даря пет стотачки на клуба ти по ръчно плетиво.

Хоскис каза:

– О'кей, ще го направя, но ще ми трябва време.

– Разбира се, че ще ти трябва. Искам да започнеш от актовете за раждане и да стигнеш до наши дни. Искам всичко, не само отделни подробности.

– Слушай, за тази работа с бомбата – започна разгорещено Хоскис, но Фенър затвори.

Излезе от телефонната кабина, изтри длани с кърпата си и тръгна към „Дювъл стрийт“. Докато ходеше, умът му работеше. Значи Тейлър беше собственик на лимузината. Това му навя някои мисли. В цялата работа имаше нещо гнило. Глори Лидлър държеше в ръката си пет аса. Имаше ли тя някаква връзка с Карлос? Беше я хванал в една лъжа, защо да няма и друга? Сестра ѝ беше казала: „Какво общо може да има тя с дванайсет китайци?“ Тя не би могла да го каже, ако Глори не ѝ е казала за тези китайци. Ако писмото не беше написала Глори, а той не смяташе че е, тогава, кой? Очевидно, някой му го беше подхвърлил, за да го насочи към цялата тази работа. Следователно този, който го беше писал, искаше всичко да бъде разкрито. Почеркът беше женски. Само още една жена беше замесена в момента и това беше Кърли. Тя ли го беше писала? Или – мисълта така го стресна, че спря на средата на улицата – Мериан го беше написала сама?

Един дебел мъж се блъсна в него, заобиколи го и се извърна, за да му направи кисела физиономия. Фенър тръгна към Найтингейл.

Отвори вратата и звънецът издрънча. Иззад завесата неочаквано се появи Карлос. Сладникавата миризма на марихуана не беше изчезнала от дрехите му, а на фона на бялото му лице, очите му приличаха на парченца стъкло.

Фенър се стресна.

– Ковчег ли си избираш? – попита той с приятен глас.

– Търсиш ли нещо? – попита Карлос.

Фенър обиколи помещението.

– А, не. Дойдох да се видя с Найтингейл – отвърна той небрежно. – Добър човек, ако го опознаеш. Не те виждам често тук. Искаш да развълнуваш Кърли ли?

Карлос се облегна на плота. Атмосферата беше много нажежена.

– Милър каза, че на лодката си го ударил – каза Карлос. – Не обичам свадите сред моите хора.

Фенър повдигна вежди.

– Така ли? Много лошо. Защото всеки път, когато се опитва да оправи някоя пред мен, ще го удрям. Освен ако мадамата не го харесва.

Карлос премигна.

– Райгър също не е във възторг от работата ти – каза той.

Фенър поклати глава.

– И това е много лошо. Но пък не съм никак изненадан. Аз и Райгър нещо не се разбираме.

– Така или иначе, смятам известно време да не работиш за мен – Карлос разглеждаше ноктите си.

Фенър се приближи до него.

– Хубаво – каза той. – И на мен така по ми харесва.

Карлос изкриви уста. Смяташе, че се усмихва.

– Може би ще пожелаеш да си избереш сандък? Хубаво е да знаеш, че след смъртта ти желанията ти ще бъдат изпълнени.

Фенър беше съвсем близо до него.

– Искаш да кажеш, че нещо може да се случи? Злополука или нещо такова?

Карлос вдигна рамене.

– Сега знаеш много, нали? Не че можеш с нещо да помогнеш на ченгетата. Смених офиса си и ти не си разбрал, откъде сте взели и къде сте оставили китайците, но все пак знаеш нещо.

– На твоє място не бих опитвал. Не. Мисля, че е пълна глупост да се опиташ да направиш нещо такова – каза Фенър.

Карлос намести вратовръзката си.

– Не ме интересува какво мислиш – каза той и се обърна.

Фенър протегна ръка и го извъртя рязко към себе си.

– Просто искам да ти покажа къде ти е мястото, дървена главо! – и цапардоса Карлос в горната част на скулата.

Не го удари много силно, но той падна.

Лежеше по гръб, подпрян на лакти. На меката му бяла кожа се появи синина. Започна да съска през зъби. На Фенър му заприлича на нещо пълзящо.

– Сега знаеш – каза му той. – Никога не оставям да дрънка големи приказки за смъртта ми. Това ме изнервя. Ако искаш да направиш нещо, можеш да опиташ, но ти обещавам, че ако не успееш, тръгвам по петите ти. Шайката ти биячи няма да е достатъчна, за да ме спре. Няма да се занимавам с тях, ще гоня теб. И като те хвана, ще те завържа за някое дърво и ще ти счупя гръбнака.

Карлос се изправи бавно на крака. Когато приближи ръката до лицето си, тя трепереше като крило на нощна пеперуда.

– Разкарай се – каза Фенър. – Пийни нещо. Ще се оправииш.

Без да каже дума, Карлос излезе и затвори вратата след себе си.

Найтингейл каза:

– Направи нещо ужасно!

Фенър не знаеше кога е влязъл. Светлината, отразена в очилата, пречеше да види очите му, но по лицето му имаше капчици пот.

– Защо не изправи тази отрепка на крака, щом като означава толкова много за теб?

Найтингейл показа остриите си бели зъби.

– Той нищо не означава за мен – каза той и гласът му се извиси до скимтене. – Независимо от всичко, глупостта, която направи...

– Зарежи тая – прекъсна го Фенър. – Крайно време беше някой да шамароса този песоглавец. Мисли си, че е най-главният и в твоята бърлога.

– Той е.

– Докъде си затынал с него?

Найтингейл направи изразителен жест. Посочи с ръка наоколо и вдигна рамене:

– Всичко това е негово.

Фенър изсумтя.

– И се буташ при него, защото нямаш нищо друго?

Найтингейл кимна.

– Разбира се. Трябва да живея някак.

– А Кърли? Тя къде е в цялата тази работа?

Късогледите очи мигнаха зад очилата.

– Нея я остави на мира.

Фенър каза:

– Размекнала се е по Карлос.

Найтингейл направи две бързи крачки напред. Извъртя левачката си и улучи Фенър право в брадата. Трябваше да бъде кроше, но Найтингейл нямаше стоманен юмрук. Фенър дори не трепна. Каза му:

– Не си ми в категорията. Остави тази работа.

Найтингейл вдигна ръка, за да го удари пак, но смени посоката и бъркна в джоба си. Фенър заби юмука си в ребрата му. Найтингейл се свлече на колене с въздишка, претърколи се на една страна и извади пистолета си. Фенър направи крачка и настъпи китката му. Пистолетът изтрополи на паркета, отскочи и падна на килима. Фенър коленичи и го разтърси за яката на самото му.

– Казах, нарежи това – разтърси го пак. – Ако не ми вярваш, вярвай на когото си искаш, но нямам никакво намерение да се бия с теб заради

жена.

Найтингейл се озъби, понечи да каже нещо, спря, погледна някъде зад Фенър и видя, че там стои човек. Фенър видя миниатюрното му отражение в очилата на Найтингейл. Видя как ръката се издига и се опита да се обърне. Нещо експлодира в главата му и той падна напред. Копчетата на самото на Найтингейл одраскаха носа му.

ЧЕТИРИ

Фенър забеляза най-напред голата електрическа крушка, защитена с телена мрежа, която светеше на тавана. След това разбра, че стаята няма прозорци. После отново затвори очи и заплува с непреставашото пулсиране в черепа си. Лампата дразнеше очите му през клепащите и той се опита да се обърне. Когато разбра, че не може да помръдне, надигна глава и се огледа. Движението предизвика някаква експлозия и се наложи отново да легне неподвижно. След малко пулсирането престана и опита пак.

Разбра, че лежи върху стар дюшек и че ръцете му са завързани за железата на някакво ръждясало легло. В стаята нямаше нищо освен това легло. Дъските на пода бяха посипани с фасове и пепел от цигари. Имаше дебел слой прах. Няколко страници от вестник също се търкаляха там, а в камината имаше купчина черна пепел, като че ли някой наскоро беше горил хартия. Беше противна стая – миришеше на гнило, на влага и на изсъхнала пот.

Фенър си почиваше. Не направи усилие да освободи ръцете си. Лежеше неподвижно, леко примижал, за да избегне светлината на крушката, и дишаше спокойно. Вслушваше се напрегнато във всеки шум. С усилие успя да долови звуци, които в началото не означаваха нищо за него, а после постепенно разграничи като стъпки, гласове и разбиване на далечни вълни.

Най-накрая заспа, защото знаеше, че в момента само това му остава. Не беше в състояние да се опитва да се измъкне. Беше изгубил представа за времето, така че когато се събуди, знаеше само, че е спал хубаво, защото отново се чувстваше добре. Болката в главата беше притъпена и мозъкът му вече не се въртеше в черепа. Събуди се, защото някой идваше по коридорчето към вратата на стаята. Чуваше тежките стъпки по голите дъски. В ключалката се превъртя ключ и вратата се отвори с ритник. Той затвори очи. Реши, че е твърде рано да проявява интерес към посетителите си.

Някой се приближи до него и светлината от лампата изчезна, когато този някой я засенчи. Последва дълга тишина, после се чу изсумтяване и светлината отново започна да дразни очите му. Стъпките се отправиха към вратата. Фенър отвори очи и погледна. Малкият превит гръб и късите крака не му говореха нищо, но гъстата мазна черна коса му

подсказа, че е кубинец. Той излезе и отново заключи.

Фенър пое дълбоко въздух и започна да освобождава ръцете си. Въжетата бяха стегнати здраво, но не невъзможно здраво. Напрягна се и започна да тегли, като хапеше долната си устна. От усилието пред очите му притъмня и се наложи да спре за малко. Отпусна се задъхан. Въздух влизаше единствено през отвора над вратата. Стаята беше много гореща и задушна. Усещаше как ризата му залепва за гърба от пот. Внимателно завъртя китките си. „Успях да ги помръдна – каза си той, – това все пак е нещо. Ако можех само да спра този проклет главобол, сигурно щях да се измъкна. Сега още веднъж.“

Отново дръпна и завъртя. Дясната му ръка, станала хлъзгава от пота, постепенно се измъкна от въжетото, но с лявата не успя да направи нищо. Беше стегната здраво.

Бавно се изправи до седнало положение и опипа внимателно тила си. Болеше го, но нямаше цицина или рана. Усмихна се безрадостно. След това се извъртя и опипа възела, който държеше лявата му ръка. Беше от долната страна и не можеше да го види. След като всичките му усилия да го развърже пропаднаха, Фенър легна отново, като тихо ругаеше.

„Остава един въпрос – каза си той. – Кой ме удари? Карлос? Може би е излязъл, гледал е през стъклото какво става и тихо се е върнал, когато Найтингейл реши да заиграе грубо. Или може би някой друг? Къде се намираше? И, по-важно, какво щеше да му се случи?“

Седна и спусна краката си на пода. След това внимателно се изправи, доколкото лявата ръка му позволяваше. Когато се надигна, главата го болеше, но започна да му минава, щом тръгна към вратата, влачейки леглото след себе си. Увери се, че е заключена, след това избута леглото отново до стената и седна.

„Трябва някак да си освободя ръката“ – каза си той. Легна и започна яростно да тегли. Влажните му пръсти се плъзгаха по възела без никакъв резултат.

Стъпките навън го накараха да спре. Бързо легна и промуши дясната си ръка през въжетото. Едва успя да го направи и ключът изщрака. Влезе Карлос. Райгър и Милър застанаха до вратата. Карлос се приближи до леглото. Фенър отвори очи и погледите им се срещнаха.

– Този боклук се е събудил.

Райгър и Милър се приближиха. Застанаха около леглото. Фенър ги огледа бавно.

– Какъв ви е проблемът? – попита той небрежно.

Карлос леко трепереше. Беше упоен до козирката. Фенър видя зениците му, стеснени като карфици.

– Ще си поприказваме малко – каза Карлос.

Той вдигна юмрук и удари Фенър с малките си кокалчета точно под носа. Фенър дръпна главата си, когато видя, че юмрукът се приближава, но това отне само малка част от силата на удара. Усети зъбите си да скърцат.

– Дължа ти това, нали? – каза Карлос.

Фенър не отговори. Омразата му към Карлос личеше в погледа му, но знаеше, че няма големи шансове срещу тримата със завързана лява ръка.

– Значи си частно ченге? – попита Карлос. Извади от джоба си документите на Фенър и ги хвърли върху леглото. – Този път наистина се провали.

Последва тишина. Карлос седна на леглото. Фенър знаеше, че сега би могъл да се справи с него. Ако другите двама се чупят, би могъл да го хване за врата и да си уреди сметките с него. Може би те щяха да се чупят. Трябваше само да изчака.

Карлос се приведе и го удари през лицето. После още веднъж, много силно. Фенър мигна, но не каза нищо. Карлос се отдръпна назад. От треперенето му леглото подрънкваше. Имаше безумен вид.

– Защо дойде тук? Какво се мъчиш да откриеш?

Фенър му отговори през зъби:

– Казах ти да не се захващаш с мен. Сега Бог ми е свидетел, че ще те погна. И няма да се откажа, докато не счупя гадното ти тънко вратле.

Милър избухна в силен писклив смях.

– Той е луд. Той е напълно откачил.

Карлос трябваше да скрие ръцете си в джобовете, защото трепереха много силно.

– Слушай, няма да ти се размине. Искам да знам какво правиш тук. Кажи ми бързо, иначе започваме.

Фенър изсумтя подигравателно. Полека заизмъква ръката си от въжето. Много бавно, така че да не забележат. Каза:

– Послушай ме и ме пусни да си вървя.

Карлос отстъпи назад и махна на биячите си.

– Хайде.

Райгър застана до леглото в момента, в който Фенър освободи ръката си. Кракът му светкавично описа дъга и го улучи точно под капачката на коляното. Онзи се присви, хванал крака си с две ръце. Очите му

се разшириха и започна да псува. Фенър седна. Милър също се втурна към леглото, хвана го с две ръце за косата и започна да дърпа, но получи удар ниско долу. Доста сила вложи в този удар.

Милър се свлече на пода, хванал големия си корем с две ръце. Лицето му заблестя от пот, докато се превиваше и се мъчеше да си поеме въздух.

Карлос се отдръпна бързо. Беше уплашен. Фенър стана на крака и тръгна към него. Райгър хвана крака на леглото и задърпа. Фенър се мъчеше да достигне Карлос, който в страха си се беше отдалечил от вратата. Леглото ту се придвижваше напред, ту се връщаше обратно.

– Станете и го усмирете, дявол да ви вземе! – каза Карлос с писклив глас. – Престанете да се търкаляте по пода! – Извади пистолет и го насочи към Фенър. – Стой, където си! Ако мръднеш, ще ти пръсна черепа.

Фенър направи още една крачка напред заедно с леглото и Райгър.

– Давай – каза той. – Само това може да те отърве.

Милър се изправи на крака и се втурна. Дебелото му тяло събори Фенър върху леглото. Когато падна, дясната му ръка остана затисната отдолу и за миг Милър имаше възможност да го удря както си иска. Цапардоса го два пъти и Фенър не се почувства никак добре, но после измъкна единия си крак и успя да го изрита. Милър отново се изправи, а в това време Райгър се приближи отзад и го хвана за гърлото. Тогава Милър му нанесе няколко удара в корема. Беше дебел и отпуснат, но ударите му се усещаха. Фенър знаеше, че няма защо да се безпокои от него. Райгър беше опасният. Беше стиснал гърлото му като със стоманен обръч и Фенър почувства как започва да му се вие свят. Стъпи здраво на пода, стегна мускулите си и се изпъна. Той, леглото и Райгър паднаха назад с трясък. Райгър го пусна и се опита да се измъкне.

Фенър беше в лошо положение. Беше коленичил, лявата му ръка беше извита зад гърба му и леглото беше върху него. Единственият начин да се измъкне от това положение беше отново да вдигне леглото и да го извърти. Когато се изправи, Райгър го ритна. Улучи го зад коляното и той падна напред. Мускулите на завързаната му ръка сякаш пламнаха и, обезумял от болка, той стовари с всичка сила леглото върху Райгър. Желязото на таблата попадна точно под брадата му и Фенър натисна с цялото си тегло. Очите на Райгър тръгнаха да излизат от орбитите и той обезумял заразмахва ръце. Фенър продължи да натиска.

Милър дойде до него и започна да го удря по главата, но Фенър не спря. Райгър му беше в ръцете и знаеше, че ако се справи с него, с другите двама ще има повече шанс. Лицето на Райгър ставаше

пурпурночерно и ръцете му се мятаха немощно. Карлос изтича и отметна леглото встрани. Райгър се обърна и се подпря на ръце и колене. Издаваше гърлен звук като куче, което повръща. Милър беше цепнал челото на Фенър точно над очите и струйката кръв му пречеше да вижда. Опипа със свободната си ръка. Заби пръсти в корема на Милър, стисна и завъртя. Чу се скимтене, Милър се опита да се измъкне, но Фенър не пускаше. Все още стиснал шепата месо, той надигна пак леглото и го стовари върху двамата.

Карлос ги гледаше през пружината, но не можеше да им помогне. Опитва се да дръпне леглото, но Фенър го държеше здраво с лявата си ръка. Не пушна корема на Милър и той започна да ритва и да пищи. Опитва се пак да го удари по главата, но Фенър се изви и продължи да стиска.

Карлос изтича навън и Фенър го чу да крещи на испански. Милър внезапно се надигна и се отскубна. Беше станал зеленикавобял и немощно размахваше ръце. Лежеше и гледаше Фенър с уплашен поглед.

Фенър се опита да се усмихне, но не успя да се справи. Силно ритна Милър и бавно извъртя леглото. Ръката му зае по-естествено положение. След това трескаво извади железния прът на рамката от гнездата му и се изправи. Дори и така, с ръка завързана за пръта, той не беше в изгодно положение, но беше по-добре от преди. Тръгна към вратата. Когато мина покрай Райгър, който беше коленичил с гръб към стената и държеше гърлото си, Фенър го удари с пръта. Той падна и се хвана за главата.

Фенър направи още няколко крачки и излезе от стаята. Имаше чувството, че стъпва в лепило. Когато стигна в коридора, стъпките му станаха по-бавни и той внезапно се строполи на колене и лакти. Виеше му се свят и гърдите го боляха. Както беше на четири крака, много му се искаше да легне, но знаеше, че трябва да продължава. Подпря се с ръка на стената и се изправи отново. По мръсния жълт тапет се размаза кръваво петно. По дяволите, няма да успее, помисли си той, и отново падна.

Отдолу се чува викове и той се опита отново да влезе в стаята. Чу как по стълбата бързо се качват хора. „По дяволите това желязо“ – каза си той и още веднъж се опита да освободи ръката си. Сякаш беше залепена. Той се изправи, когато двама възбудени дребни кубинци се втурнаха към него. Тримата паднаха един върху друг на пода. Единият го хвана за гърлото, а другият вдигна краката му нагоре. Малките помияри наистина бяха яки.

Чу крясъка на Карлос:

– Не много силно! – После нещо се стовари върху главата му и той падна напред.

Някъде в тъмнината ръката му попадна на нечие лице, той удари слабовато, после пред очите му избухна бяла светлина и отново настъпи задушаваш мрак, който погълна всичко.

„Сигурно здрав бой съм изял – помисли си Фенър. – Смятат, че не мога да им създам повече неприятности.“

Помисли си го, защото този път не си бяха направили труда да го завържат. Бяха изнесли леглото и го бяха оставили на пода в голата стая. Даде си малко време, но когато след това се опита да се раздвижи, разбра, че не може.

„Какво по дяволите става с мен?“ – помисли си той. Знаеше, че не е завързан, защото не чувстваше никакви въжета, но не можеше да помръдне. След това разбра, че лампата все още свети, но очите му бяха толкова подути, че виждаше само едно размазано светло петно. Опита се да надигне глава, но го прониза нетърпима болка. След това заспа.

Събуди се, защото някой го риташе в ребрата. Не силно, най-обикновени тежки удари, но тялото му се сгърчи от болка.

– Събуди се, боклук! – каза Райгър и продължи да го рита. – Сега си по-кротък, нали?

Фенър събра всичките си останали сили, претърколи се по посока на гласа и протегна ръце. Напипа краката на Райгър, обгърна ги и дръпна. Райгър изръмжа приглушено, опита се да се измъкне и падна назад. Падна с трясък, който разтърси стаята. Фенър запълзя към него заплашително, но Райгър го изрита и се изправи. Лицето му беше изкривено от яд. Наведе се над Фенър, отблъсна вдигнатите му ръце и го хвана за предната част на ризата. Вдигна го от пода и го стовари долу с всичка сила. Влезе Карлос и се огледа.

– Забавляваш ли се? – попита той. Гласът му беше леко дрезгав.

Райгър се обърна.

– Слушай, Пио – каза той през зъби. – Този тип е упорит. Искам само да го поразмекна.

Карлос се приближи и погледна Фенър. Побутна го с крак. След това погледна Райгър.

– Не искам да пукне. Трябва да разбере някои неща от него. Искам да знам защо е дошъл чак от Ню Йорк и защо се захвана с нас. Нещо намирисва в цялата тази работа и това никак не ми харесва.

– Разбира се – отговори Райгър. – Да го накараме ли да говори?

Карлос погледна надолу.

– Още не е в състояние да го понесе. Ще опитаме след известно време.

Те излязоха.

Фенър се свести след малко. Сякаш в черепа му биеше камбана. Когато отвори очи, стените на стаята тръгнаха към него. Ужасен, той отново ги затвори и започна да се уповава на разума си.

Остана така известно време, после отново погледна. Този път стените се движеха по-бавно и той вече не се страхуваше. Пропълзя на четири крака до вратата и опита дръжката. Беше заключено. Сега само една мисъл се въртеше в главата му. Нямаше да им каже нищо. Бяха блъскали толкова много, че бяха размътили мозъка му и повече не усещаше болката, която разкъсваше тялото му.

„Трябва да се измъкна – помисли си той. – Ще продължават, докато ме убият.“ След това си спомни, какво направиха с китаеца и почувства студ. „Не бих могъл да го понеса“ – каза си. В очите му светна хитро пламъче и той сложи ръка върху токата на колана си. Разкопча го и го измъкна от гайките на панталоните си. След това с олюляване се изправи. Трябваше с една ръка да се подпре на стената, за да не падне.

Много съсредоточено, той прокара края на колана през токата. След това мушна главата си в примката и я затегна около врата си.

„Трябва да намеря кука, или пирон, каквото и да е“ – помисли си той. Обиколи стаята, за да огледа голите стени. Отново стигна до вратата.

„Какво да направя сега?“

Стоеше прав, с увиснала глава, а коланът се люлееше на врата му. Още веднъж обиколи стаята, за да огледа по-внимателно, но по стените нямаше нищо. Нямаше прозорец, нямаше куки, само електрическата крушка високо горе, където не можеше да я достигне.

Помисли си, дали не би могъл да се удуши ако направи примка в другия край на колана и мушне крака си в нея. Реши, че не би могъл. Седна отново на пода и се помъчи да мисли. Камбаната продължаваше да бие в черепа му и той хвана главата си с ръце, като се поклащаше в нейния ритъм.

След това видя как би могъл да го направи. „Вече не съм толкова умен, колкото бях“ – каза си. Пропълзя на четири крака до вратата и завърза колана за дръжката на вратата. Би могъл да се обеси, ако се отпусне с лице надолу. Щеше да му отнеме време, но реши, че ако опитва упорито, ще успее.

Доста усилия положи, докато успее да завърже колана здраво за

медната дръжка. Остави го къс, така че тилът му беше само на няколко сантиметра от нея, след това изпъна крака назад, като се подпираше на ръце.

Не мислеше за смъртта. Мислеше само, че ще надхитри Карлос. Остана неподвижен в продължение на няколко секунди, после вдигна ръцете си и цялата му тежест увисна на колана. Токата се вряза във врата му.

„Ще стане“ – помисли си той тържествуващо. Кръвта започна да пулсира в главата му. Агоията на дробовете му едва не го накара да се подпре отново с ръце, но не го направи. Увисна на колана и пред очите му причерня. След това дръжката се откърти и той се строполи шумно върху дъските.

Лежеше замаян и вдишваше запъхтян горещия въздух. От врата му, където се беше впила токата, течеше кръв. Мъчителното чувство, че е победен беше много по-лошо от болката, разкъсваща тялото му.

Махна колана от врата си, легна по гръб и загледа мръсния таван. Кръвта го накара да се замисли. Беше толкова замаян, че изобщо не можеше да се съсредоточи, но знаеше, че ако е упорит, все ще стигне до някакво решение.

Остана да лежи още малко, после седна. В очите му пак припламна хитротото пламъче. Намери пипнешком колана и разгледа токата. На нея имаше остър шип. Знаеше, че някъде в ръцете му се намират главните артерии. Трябваше само да ги пробие с шипа и щеше да умре от загуба на кръв.

„Хубав начин да умреш – каза си той. – Сигурно съм обезумял, за да не се сетя по-рано.“

С мъка започна да търси артерията си. Когато реши, че я е намерил, заби шипа в кожата си.

Появи се кървава точица и той натисна по-силно. Артерията започна да пулсира и да се издува. После изведнъж шипа потъна и кръвта рукна. Беше толкова изтощен, че се отпусна на пода. Главата му се удари в стената и той загуби съзнание.

Някъде от светлата мъгла изплува тъмна фигура. Фенър се вгледа и се зачуди дали не е ангел. Не беше ангел, беше Кърли. Тя се наведе над него и му каза нещо, което не чу.

– Здравсти, скъпа! – промърмори той тихо.

Стаята започна да заема нормалния си вид, а светлата мъгла да се разсейва. Зад Кърли стоеше мъж с лице на козел. Слабо, сякаш беше много далеч, Фенър го чу да казва:

– Сега ще се оправи. Нека само да лежи. Ако има нужда, повикайте ме и ще дойда пак.

– Дайте ми малко вода – помоли Фенър и заспа.

Когато се събуди, се чувстваше по-добре. Камбаната в главата му беше спряла да бие и стаята беше неподвижна. Кърли седеше на един стол наблизо и клепачите ѝ бяха натежали за сън.

– Дявол да го вземе – каза Фенър, но Кърли стана бързо и му оправи чаршафа.

– Не говори, рано е още. Ще се оправиш. Трябва да поспиш.

Фенър затвори очи и се опита да мисли. Безполезно. В леглото се чувстваше чудесно и болката си беше отишла. Отвори отново очи.

Кърли му донесе чаша вода.

– Не може ли да получа нещо по-силно? – попита той.

– Слушай, дебела главо, ти си болен. Мозъкът ти е размътен, така че вземай, каквото ти се дава!

След малко Фенър попита:

– Къде съм?

– В стаята ми на „Уайт стрийт“.

– Слушай, зарежи мистериите и ми кажи как попаднах тук, моля те.

– Късно е. Трябва да спиш – отвърна Кърли. – Ще ти кажа утре.

Фенър се подпря на лакти. Очакваше да се сгърчи, но не усети никаква болка. Чувстваше слабост, но само това.

– Спах достатъчно дълго – каза той. – Искам да знам сега.

– Добре, добре – отвърна Кърли. – Писнало ми е от смелчаци като теб.

Фенър не каза нищо. Отпусна се назад и зачака. Кърли сбърчи чело.

– Найтингейл беше побеснял заради теб. Какво си направил?

Фенър я погледна, после каза:

– Не помня.

Кърли изсумтя.

– Каза ми, че Пио те е цапнал и те е закарал в бърлогата си на пристанището. Аз поисках да знам, какво става с теб. Когато му мина, Найтингейл стана неспокоен. Сметна, че няма да е честно към Гроти, ако не се погрижи за теб. Не се наложи дълго да го убеждавам да тръгне да те търси. Донесе те тук в доста лошо състояние. Някой те е обработвал. Каза ми да повикам лекар и да се грижа за теб.

Фенър не вярваше.

– Малкото копеленце ме е измъкнало от дупката на Карлос? И Карлос не е казал нищо?

Кърли изпусна една прозявка.

– Нямаше ги там. Всички бяха в хотела.

– Аха – каза Фенър.

Замисли се малко, после продължи:

– Коя дата сме днес?

Тя му каза и той попита:

– Още ли е май? – Кърли кимна.

Той пресметна с мъка. Беше стоял настрана от Глори в продължение на четири дни. Струваше му се, че е било много повече. След това попита:

– Карлос още ли не е питал за мен?

– Непрекъснато пита, но още не е разбрал че си тук – Кърли отново се прозя. – Може би ще се досети по-късно. Той проверява всички възможности.

Фенър се размърда. Прокара леко пръсти през косата си. Черепът му беше много болезнен на пипане.

– Никак няма да му харесаш, като разбере, че съм тук.

Кърли вдигна рамене.

– Така е – последва още една прозявка. – В леглото има много място. Ще се притесниш ли, ако дойда да поспя?

Фенър се усмихна:

– Идвай.

Кърли се усмихна и излезе от стаята. Върна се след малко, облечена с розов вълнен пеньоар. Фенър отбеляза:

– Съвсем по домашному.

Тя се приближи и седна на далечния край на леглото.

– Да, но така ми е топло – каза тя. Изрита чехлите и си съблече пеньоара. – Няма да повярваш, но винаги ми е студено в леглото. – Отдолу беше по тънка вълнена пижама.

Той я изчака да легне до него и каза:

– Този костюм за спане изглежда малко неромантично, нали?

Тя положи русата си глава на възглавницата.

– И какво от това? – Премигна с клепачи. – Уморена съм. Да се грижиш за човек като теб е доста уморително.

– Сигурно е така – каза Фенър. – Поспи. Ако искаш мога да ти попея.

– Глупости! – каза Кърли сънливо и затвори очи.

Фенър остана неподвижен в тъмнината и се опита да мисли. Все още се чувстваше замаян и умът му блуждаеше. След малко заспа и той.

Събуди го дневната светлина. Отвори очи и се огледа. Разбра, че тялото вече не го боли и че главата му е бистра. Въпреки че се почувства леко вдървен, когато се размърда, беше съвсем добре.

Кърли бавно се изправи в леглото и замига с очи.

– Здравсти – каза тя. – Как се справяш?

Фенър й се ухили. Усмивката му беше изкривена, но в нея участваха и очите му.

– Ти беше добра с мен – попита той. – Защо го правиш, скъпа?

Тя се подпря на лакът.

– Не си блъскай мозъка с това. Веднага щом те видях, си помислих, че си свестен.

Тя затвори очи.

– За какво мислиш? – попита Фенър сънливо.

Кърли докосна нежно лицето му с ръка.

– Мисля си колко ужасно е да попаднеш на човек като теб, когато е твърде късно.

Фенър се отдръпна.

– Не трябва да гледаш на нещата по този начин – каза й той сериозно.

Тя изведнъж се засмя, но очите й бяха тъжни.

– Ще ти направя закуска. Бърснач и четка има в банята.

Когато се избърсна, закуската го чакаше на масата. Фенър отиде и седна.

– Страхотно! – каза й той, като гледаше храната.

Халатът, който намери в шкафа изглежда беше на Найтингейл. Достигаеше едва до коленете му и го стягаше в раменете.

Кърли му се изкиска.

– Невероятна гледка си!

Фенър бързо приключи със закуската и се наложи Кърли да отиде и да му изпържи още малко яйца.

– Май доста бързо се възстановяваш – каза му тя.

Фенър кимна.

– Страхотен съм. Кажете ми, Найтингейл означава ли нещо за теб?

Тя му наля още кафе.

– Свикнала съм с него. Заедно сме от две години. Мил е и предполагам, че е луд по мен – тя вдигна рамене. – Знаеш как е. Не познавам никой по-добър и не виждам защо да не го направя щастлив.

Фенър кимна, облегна се и запали цигара.

– Тейлър какво означава за теб?

Лицето на Кърли замръзна.

– Вари го, печи го, ченгето си е ченге – каза тя горчиво и стана. – Няма да си изливам душата пред теб, ченге.

– Значи знаеш?

Кърли започна да събира чиниите.

– Всички знаят.

– Найтингейл?

– Разбира се.

– Но той ме отърва от онази каша.

– Дължи нещо на Гроти. – Кърли вдигна чиниите.

Фенър се замисли. Когато тя се върна, той ѝ каза:

– Не бъди такава, скъпа. Ти и аз можем да отидем някъде.

Кърли се подпря на масата. Лицето ѝ беше изопнато и подозрително.

– Никъде не можем да отидем заедно – каза тя. – Забрави го.

– Да. Добре, ще го забравя – отвърна Фенър.

Когато тя се затвори в банята, влезе Найтингейл. Той изгледа Фенър изпитателно.

– Благодаря, приятел – каза му Фенър. – Измъкна ме от голяма каша.

Найтингейл не помръдна.

– Сега, след като си се оправил, по-добре е да се чупиш. Този град е тесен за теб и Карлос.

– Можеш бас да хванеш, че е така – отговори Фенър.

– Какво общо имаш с Гроти, ченге? – попита Найтингейл. – Каква е цялата игра?

– Гроти няма нужда от Карлос. Иска Карлос да го няма, а аз работя за него.

Найтингейл пристъпи няколко крачки напред.

– Трябва да се махнеш от града бързо – каза му той. – Ако Карлос научи, че съм ти помогнал, какво си мислиш, че ще направи?

Фенър го изгледа с много напрегнат поглед.

– Тръгвам срещу Карлос – каза той. – И по-добре е да застанеш на страната на победителя.

– Да, вече съм застанал. Изчезвай сам от града или аз ще ти помогна. – Найтингейл говореше много тихо и сериозно.

Фенър знаеше, че е безполезно да говори с него.

– Добре, както искаш – каза му той. Найтингейл се поколеба за миг, после извади пистолет калибър .38 от джоба си и го сложи на масата.

– Това ще ти помогне да се махнеш от града здрав и читав. Гроти направи много за мен. Но ако довечера си още тук, по-добре направо започвай да стреляш, когато ме видиш. Разбираш мисълта ми, нали?

Той излезе и внимателно затвори вратата след себе си. Фенър взе пистолета и го задържа в ръка.

– Да, да – каза той.

Кърли се върна от банята. Видя оръжието.

– Найтингейл ли е идвал?

Фенър кимна разсеяно.

– Лош ли беше?

– Горещо-долу колкото тебе.

Кърли изсумтя.

– Готов ли си да тръгваш? Ще докарам колата. Мога да те закарам където кажеш.

– Добре – каза Фенър.

Замисли се. След това я погледна.

– Карлос ще бъде ликвидиран. Може би искаш да си поговорим за това?

Кърли присви устни.

– Глупости! – отговори тя. – Дрехите ти са в шкафа. Ще свършат работа, колкото да се прибереш до хотела. Ще докарам колата.

Тя тръгна към вратата.

Фенър се облече колкото се може по-бързо. С дрехите си имаше вид на преживял автомобилна злополука. Не го интересуваше. Отиде до вратата и излезе в коридора. Смяташе да пресрещне Кърли долу. Бавно премина площадката на стълбите. Разбра, че не е толкова добре, колкото му се струваше. Ходеше с усилие, но продължи напред. На стълбището спря. Кърли лежеше на площадката долу.

Фенър остана неподвижен. Вгледа се. След това бавно извади пистолета от задния си джоб и предпазливо слезе по стъпалата. Нямаше никой. Когато се приближи достатъчно, видя, че от гърба ѝ стърчи дръжка на нож. Той се наведе и я обърна. Главата ѝ падна назад, но тя още дишаше.

С огромно усилие я качи горе. Беше тежка и когато стигна до леглото, той вече трепереше. Бавно я положи да легне и грабна телефона. Номерът на Найтингейл беше записан в телефтерчето.

Набра, без да изпуска Кърли от поглед. Найтингейл каза троснато:

– Погребална агенция.

– Ела веднага тук – каза му Фенър. – Раниха Кърли. – Затвори и

отиде до леглото.

Тя отвори очи. Когато видя Фенър, протегна едната си ръка към него.

– Така ми се пада – каза тя едва доловимо. – Щом помагам на ченге.

Фенър не смееше да извади ножа. Беше я оставил така, че да не лежи върху дръжката му.

– Стой спокойно. Повиках помощ – каза ѝ той.

Кърли се размърда.

– Ще дойде много късно – каза тя, лицето ѝ се изкриви и започна да плаче.

– Карлос ли беше? – попита Фенър.

Кърли не отговори. Брадичката ѝ беше изцапана с кръв.

– Отговори ми – настоя той. – Не бъди глупава и не го оставяй да се измъкне. Така му даваш повод да си мисли, че си глупава.

– Беше един от кубинците му – каза Кърли. – Скочи ми преди да успея да изпищя.

Фенър видя, че тя силно пребледнява. Попита бързо:

– Защо Тейлър разнася снимката ти със себе си? Какъв ти е той?

Кърли прошепна едва чуто:

– Той ми е мъж.

Фенър видя, че тя бързо губи сили. Протегна ръка към гърба ѝ и извади ножа. Тя отвори очи и извика от болка.

– Така ми е много по-добре.

Положи я на леглото.

– Ще ти се отплатя – каза той. – Карлос ще си получи заслуженото.

Тя изсумтя подигравателно.

– Добре, храбрецо. Подреди Карлос щом искаш, но от това аз нямам никаква полза. – Шепнеше.

Фенър си спомни, че беше видял бутилка скоч, отиде до бюфета и наля два пръста. Накара я да го изпие. Тя простена.

– Добре правиш. Ще ти се да ме държиш жива, докато не ти кажа всичко, което искаш да знаеш. – Говореше с горчивина.

Фенър улови ръцете ѝ.

– Можеш да изясниш много неща. Тейлър с Карлос ли е?

Тя се поколеба и помръдна глава.

– Той е в играта – каза тя тихо. – Изцяло. Винаги е бил гаден и не му дължа нищо.

– С какво се занимава?

– Шеф е на работнически синдикат.

Тя затвори очи. След това каза:

– Не питай нищо повече, моля те. Страх ме е.

Фенър се почувства напълно безпомощен. Сега кожата ѝ беше побеляла като восъчна хартия. Само едно червено мехурче на устните ѝ показваше, че още е жива.

Някой се качваше със залитане по стълбите. Фенър изтича до вратата. Найтингейл влезе. Лицето му блестеше от пот. Той мина покрай Фенър и отиде до леглото. Беше закъснял. Кърли беше издъхнала миг преди той да дойде.

Фенър излезе от стаята и внимателно затвори вратата. Когато се отдалечаваше бързо по коридора, до ушите му достигна ниско виене. Беше Найтингейл.

Управителят на хотел „Хауърт“ веднага излезе иззад бюрото, щом видя Фенър.

– Какво значи всичко това? – избухна той с разтреперан от възмущение глас. – За какъв бардак вземате този хотел?

– Не ме питай мен – отговори Фенър и мина покрай него. – Щом е бардак къде са мадамите?

Управителят се затича, за да го настигне.

– Мистър Рос, настоявам! Не мога да търпя това положение!

Фенър спря.

– За какво си се разпискал?

– Хората ми се страхуват да се качат на трети етаж! Там седи някакъв бияч и не пуска никой да припари! Казах му, че ще повикам полицията, но той ми обясни, че вие сте го накарали да стои там. Какво значи всичко това?

– Пригответи ми сметката – каза Фенър. – Заминавам си.

Той се качи бързо горе, като остави протестиращия управител сам. В коридора нямаше и следа от Бъгси, така че той ритна вратата и влезе в стаята.

Глори седеше на леглото, а недалеч от нея беше Бъгси. Играеха карти. Бъгси беше по бели долни гащи и с шапка на главата. По дебелия му гръб се стичаше пот.

Фенър застана неподвижно.

– Какво става тук? – попита той.

Глори хвърли картите си.

– Къде беше? – попита го тя. – Какво се е случило с теб?

Фенър влезе и затвори вратата. След това се обърна към Бъгси:

– Какво мислиш, че правиш? Стриптиз?

Вместо него, отговори Глори:

– Искаше да ми съблече нощницата на покер, но го бих.

Бъгси си грабна панталоните.

– Идваш тъкмо навреме – каза той трескаво. – Тази дама знае как да играе на карти.

На Фенър не му беше до смях. Каза:

– Излез веднага и намери закритата кола. След четвърт час я паркирай зад хотела.

Бъгси започна да се облича.

– Изглеждаш като че ли някой те е подмятал насам-натам – каза той.

– Не ми обръщай внимание – сръза го Фенър. – Бързай.

Бъгси излезе, като си надяваше самото.

– Мислиш ли, че можеш да станеш? – попита Фенър.

Глори отхвърли чаршафа и стъпи на пода.

– Останах в леглото, защото горкият Бъгси се притесняваше – отговори тя. – Какво стана с теб?

Фенър си изрови нова риза и се преоблече.

– Не зяпай – сопна се той, – ами се обличай. Изчезваме от тази дупка веднага.

Тя започна да се облича.

– Не можеш ли да ми кажеш къде си бил? – попита тя.

Фенър бързо прибираше багажа си в пътната чанта.

– Едни биячи ме взеха да ме повозят. Току-що се отървах от тях.

– Къде ще отидем?

– Ще останем при Нулън – каза Фенър с безразличие.

– Без мен – каза Глори и поклати глава.

Фенър затвори чантата си и се изправи. Направи две крачки към нея и я улови за китката.

– Ще правиш каквото ти кажа.

– Няма да отида при Нулън.

– Щом съм казал, значи ще отидеш. Ако не искаш да ходиш, мога и да те занеса.

Отиде до телефона и позвъни за сметката си. Докато чакаше, обикаляше неспокойно из стаята. Глори седеше на леглото и го загледа смутено. Попита го:

– Какво си наумил?

Фенър я стрелна с поглед.

– Много неща. Тази папlach се захвана с мен и сега ще я довърша. Няма да престана, докато не разнища тази мистерия и докато онзи боклук не се разпищи за помощ.

Пиколото донесе сметката и Фенър плати. След това взе чантата си в едната ръка и улови Глори за лакътя с другата.

– Да тръгваме – каза той и двамата слязоха долу.

Бъгси ги чакаше на волана на една голяма кола. Изглеждаше леко замаян, но не каза нищо. Фенър се качи зад Глори.

– Към Нулън. Бързо!

Бъгси се извъртя на седалката.

– Нулън? – попита той. – Защо Нулън? Слушай, не ти трябва да ходиш при него. Той е девета дупка на кавала.

Фенър се наведе напред.

– Казах Нулън – повтори той и го изгледа нетърпеливо. – Ако не ти харесва, можеш да слезеш. Ще карам аз.

Бъгси изгледа Фенър, после Глори. Тя каза:

– Карай, храбрецо, този тип не се шегува, когато иска заповедите му да се изпълняват.

– Е, добре – примири се Бъгси и подкара колата.

Глори се беше свила в ъгъла с нацупено лице. Фенър гледеше пътя напред над широките рамене на Бъгси. Мълчаха, докато не стигнаха до Нулън. Когато минаха по късата полукръгла алея, Глори се възпротиви:

– Не искам да влизам там.

Каза го без никаква надежда Фенър да се съгласи. Той отвори вратата и слезе от колата.

– Елате и двамата – каза той нетърпеливо.

Когато влязоха в празното фойе на казиното, беше единадесет и тридесет. Завариха един кубинец по риза с къси ръкави лениво да бута по пода електрическа прахосмукачка. Когато тръгнаха към него, той вдигна глава и устата му леко увисна. Погледът му се прикова към Глори, а тя се намръщи.

– Тук ли е Нулън? – попита Фенър.

Кубинецът натисна копчето на прахосмукачката и почти нежно я положи на пода.

– Ще проверя – отговори той.

Фенър направи отрицателен знак с глава.

– Ти стой тук.

Пресече фойето към кабинета на Нулън. Кубинецът извика слабо, но не помръдна от мястото си.

Глори и Бъгси тръгнаха бавно след него. Фенър отвори вратата и погледна вътре. Нулън седеше зад бюто си и броеше голяма купчина пари. Когато видя Фенър, той веднага прибра парите в чекмеджето и лицето му стана на петна. Фенър влезе.

– Нямам намерение да те отвличам – каза му той. – Искам да обявим война.

Обърна се към Глори и Бъгси, които стояха във и им каза:

– Вие двамата влезте и затворете вратата.

Нулън не мърдаше зад бюрото си. Когато се появи Глори, той разхлаби с ръка яката на ризата си. Тя не го и погледна. Отиде до един стол в далечния ъгъл на стаята и седна. Бъгси затвори вратата и се облегна на нея. Той също не погледна към Нулън. В стаята се възцари някакво напрежение.

Нулън успя да попита:

– Какво, по дяволите, значи това?

Фенър взе една от зелените пури в кутията на бюрото, откъсна края със зъби и драсна клечка кибрит в нокътя на палеца си. Изчака дълго време, докато пурата се запали равномерно, след това хвърли клечката и седна на ръба на бюрото. Нулън каза:

– Прекаляваш, Рос. Казах ти, че твоята стока не ме интересува и това все още важи.

– Името му не е Рос – обади се Глори. – Казва се Фенър и е частен детектив с официално разрешително.

Фенър се обърна към нея и я погледна, но тя оправяше полата си с нацупено безразлично изражение на лицето.

Дъхът на Бъгси секна. Малките му червени очички се ококориха. Нулън, който тъкмо се пресягаше да си вземе цигара, замръзна. Ръката му увисна над кутията като чайка в полет, после се отдръпна назад. Той се облегна и сложи дланите си на плота отпред.

– Ако не беше такъв левак, досега щеше да си разбрал сто пъти – каза му Фенър.

Нулън нервно мърдаше с ръце.

– Махай се оттук – каза той с удебелен глас. – Частните ченгета за мен са отрова!

– Аз и ти имаме да свършим една работа – каза Фенър и го изгледа изпитателно. – Полицията няма нищо общо с това.

Нулън изкрещя във от себе си:

– Махай се!

Без особено усилие, Фенър го удари отстрани по челюстта. Нулън

залитна назад. Дебелите му бедра, натикани под бюрото, му спестиха падането. Фенър стана, направи няколко крачки и застана така, че да може да вижда и тримата.

Ръката на Бъгси търсеше нещо в задния джоб. По лицето му се беше изписала нерешителност, която го объркваше.

Фенър каза:

– Без номера. Ако направиш някоя глупост, ще ти откъсна ушите.

Бъгси извади ръката от джоба и я премести върху главата си. Започна трескаво да чеше квадратното си теме.

– Мисля да си вървя – каза той.

– Ако си умен, ще останеш – каза му Фенър с безразличие. – Карлос може и да се интересува какво си правил около частното ченге.

Бъгси леко позеленя.

– Не съм знаел, че си ченге – каза той намръщено.

Фенър изсумтя подигравателно.

– Обясни го на Карлос. Не ми го казвай на мен.

Бъгси се поколеба, после се отпусна съкрушено до стената.

Фенър погледна Нулън, който седеше отпуснат и разтриваше челостта си. Цялото желание да се бие се беше изпарило от него.

– Добре – каза Фенър. – Сега може би ще можем да започнем. Ти и аз ще издухаме Карлос и шайката му от този град. Бъгси или може да остане с нас, или може да си върви. Все ми е едно какво ще направи. Ако се върне назад, ще трябва да обяснява доста неща. Ако остане, ще получава по петстотин долара на седмица докато свършим работа.

Очите на Бъгси светнаха.

– За тези пари оставам – каза той.

Фенър бръкна в портмонето си, извади няколко банкноти, сви ги на топка и му я хвърли.

– Ето ти малко, за да можеш да преживяваш – каза му той.

Нулън гледаше всичко това мълчаливо. Фенър се приближи и отново седна на бюрото.

– Не ти ли се ще да засвириш първа цигулка в този град? Ако работиш с мен, ще стане точно това.

– Как? – попита Нулън.

Гласът му беше пресипнал.

– Ще вземем твоите хора и заедно с Бъгси ще подпалим чергата на Карлос. Ще отгъкнем лодките му, ще провалим организацията му и ще го подгоним с pistolет.

Нулън поклати глава:

– Не, няма да стане. Фенър каза с безразличие:
– Още имаш жълто около устата, шефе. Да не би да се уплаши?
– Никога не съм работил с ченгета и никога няма да работя.
– Не ме разбра. Преди четири дни Карлос ме хвана и ме натика в дупката си край пристанището. Създаде ми доста неприятности, но успях да се измъкна. Всичко е на съвсем лична основа. Не смятам да намесвам полицията.

Нулън поклати глава:

– Аз не играя.

Фенър се засмя.

– О'кей, ще те накараме да играеш. Изправи се.

– Ти участваш ли? – попита той Бъгси.

Бъгси кимна.

– Ще бъда под ръка – отговори той.

Фенър кимна на Глори:

– Хайде, скъпа. Аз, ти и Бъгси ще се погрижим този боклук да се съгласи да се бие.

Глори стана:

– И аз не искам да играя.

Фенър ѝ показа зъбите си:

– Какъв срам! – Той отиде до нея и я улови за ръката. – Но ти не си Нулън. Ти правиш каквото ти се каже.

– Остави я на мира – обади се Нулън.

Фенър не му обърна внимание.

– Да тръгваме – каза той и излязоха навън.

Глори вървеше вдървено край него. На улицата Фенър се спря.

– Ще отидем у вас – каза той на Глори.

Тя поклати глава.

– Казах ти, че няма „у нас“.

Фенър се усмихна.

– Ще отидем там, където си държиш дрехите. Тази вечерна рокля изглежда някак неподходяща през деня.

Глори се поколеба, после каза:

– Слушай, наистина не искам да се забърквам с Карлос. Би ли ме оставил да си отида?

Фенър я бутна в колата.

– Късно е, скъпа – каза той грубо. – Не мога да допусна някой да те застреля, щом му се прииска. Ще трябва да останеш при мен за известно време.

Тя въздъхна.

– Добре. Имам една къщичка недалеч от „Спондж Пиър“.

Фенър кимна на Бъгси.

– „Спондж Пиър“, бързо!

Бъгси се качи в колата и Фенър го последва. Седна близо до Глори, стиснал чантата си права между коленете.

– Съвсем скоро в това градче ще стане много забавно – каза той. – Може и да стигна донякъде, може и да не стигна, но каквото и да се случи, Карлос ще изгърми първи.

– Доста го мразиш, нали? – попита Глори.

Фенър погледна напред. Очите му бяха много студени.

– Можеш да се обзаложиш – каза той троснато.

На около половин миля след „Спондж Пиър“, в един гъстак от палми, беше скрита малка къща. Бъгси прекара колата през градината отпред и спря пред вратата. Широка веранда, засенчена със зелени навеси, заобикаляше къщата отвсякъде. На прозорците имаше зелени дървени кепенци.

Фенър слезе от колата и Глори го последва. Тя каза на Бъгси:

– Гаражът е отзад.

– Имаш ли кола? – попита я Фенър.

– Да. Нещо против ли имаш?

Фенър погледна Бъгси.

– Върни наетата кола. Ще използваме тази, на пиленцето. Не можем да си позволим да разхищаваме средства.

– Разбира се. Мен няма нужда да ме питате – каза Глори.

– Има ли прислуга тук? – попита Фенър като оглеждаше къщата.

– Една жена се грижи за домакинството.

– Това е добре. Бъгси ще може да ѝ помага. – Фенър отново се обърна към Бъгси: – Закарай колата там, откъдето си я взел, и се върни тук. Мис Лидлър ще каже на прислужничката, че ще дойдеш по-късно. И им помагай, докато не ти кажа, че ми трябваш на мен. Ясно ли е?

– Ти плащаш сметката – каза Бъгси и поджара.

Фенър последва Глори в къщата. Беше хубава. Отнякъде изникна дребна мексиканка и Глори ѝ махна с ръка.

– Това е мистър Фенър. Ще остане известно време. Би ли направила нещо за обяд?

Жената му хвърли бърз поглед. Подигравката в очите ѝ не му хареса особено и тя си отиде.

Глори отвори една врата вляво на вестибюла.

– Влез там и си почини. Искам да се преоблека.

– Разбира се – каза Фенър и влезе в стаята.

Беше уютно – възглавници, канапета, още възглавници. Отвореният френски прозорец водеше към верандата и вътре цареше полумрак.

Мексиканката започна да сервира обяда на верандата. Фенър седеше на едно от канапетата вътре и пушеше.

– Когато свършиш – каза ѝ той, – можеш да ми донесеш нещо за пиене.

Тя не му обърна внимание и той не си направи повече труд да разговаря с нея. Остана мълчалив.

След малко дойде Глори. Беше с бяла копринена рокля, дълга до глезените, и бели кожени сандали. Златисточервеникавата си коса беше прибрала на тила с червена панделка. Устните ѝ бяха много червени, а очите ѝ светеха.

– Харесвам ли ти? – попита тя и бавно се завъртя.

– Аха – отвърна той и стана. – Бива си те.

Тя му се нацупи и отиде да налее нещо за пиене.

Леденостудените коктейли сякаш хапеха. Когато седнаха да обядват, Фенър се чувстваше отлично. Приключиха с храненето без да говорят много. Усещаше очите ѝ. Непрекъснато го гледаше, но когато той насочеше поглед към нея, тя бързо се обръщаше встрани. Разговаряха за къщата, за мексиканката и за други неща, които нямаха никакво значение. След като жената разчисти масата, Фенър се изтегна на канапето. Глори неспокойно сновеше насам-натам. Фенър я следеше с поглед, защото беше красива за гледане. Неочаквано, тя каза:

– Престани да стоиш там, без да правиш нищо!

– Какво искаш да правя?

Тя отиде до прозореца и погледна навън. Фенър я гледаше с интерес.

– Ела, ще ти покажа къщата – каза му тя.

Фенър стана от канапето и я последва през вестибюла в една друга голяма стая. В нея нямаше почти нищо – полирани дъски на пода, черги и едно голямо легло – това беше всичко. Вдясно имаше малка стаичка-гардероб и баня. Тя застана встрани, за да може Фенър да влезе и след това затвори вратата след себе си.

Докато тя чакаше, той надникна в банята и после в стаичката с дрехи.

– Много хубаво – каза ѝ.

От мястото, където стоеше, чуваше дишането ѝ. Не я погледна.

Продължаваше да се разхожда в стаята, а тя чакаше. Тогава, изведнъж ѝ каза:

– Хайде да поговорим.

Тя седна отпуснато на леглото. Сплете пръсти зад тила си и легна. Фенър я погледна. Лицето му беше безизразно.

– Тейлър е шеф на синдиката на Карлос. Бил е женен за Кърли Робинс, помощничката на Найтингейл. Карлос я уби. Ти ходеше с Тейлър. Знаеше ли с какво се занимава той?

– Седни тук – каза му тя – и ще поговорим.

Той седна близо до нея:

– Е?

– Дай ми ръката си.

Той сложи ръка в нейната.

– Знаеше ли? – повтори той въпроса си.

Тя стисна ръката му.

– Да, знаех.

Фенър беше неподвижен.

– Знаеше ли, че е бил женен за Кърли?

Тя лежеше със затворени очи и хапеше долната си устна.

– Не.

– Знаеше ли всичко за Карлос?

– Да, знаех всичко за него.

Тя се изправи. Обви с ръце врата му и придърпа главата му. Преди устните ѝ да докоснат неговите, той я бутна настрана.

– Остави това – каза той грубо и се изправи. – Доникъде няма да стигнеш с мен по този начин.

Излезе от стаята, отключи вратата и я остави отворена. Размина се с Бъгси, който тъкмо влизаше. Не му каза нищо, а отиде в градината.

ПЕТ

Привечер Фенър се върна в къщата. Завари Бъгси да седи на стъпалата на верандата и да чертае фигурки по чакъла с една клечка. Когато мина покрай него, го попита:

– Още ли си омагьосан?

Бъгси се стресна, но преди да успее да отговори, Фенър вече беше влязъл в къщата. Отиде право в стаята на Глори.

Тя седеше на перваза на прозореца, облечена в светлозелен пеньоар. Гледаше навън и когато Фенър влезе, рязко се обърна към него.

– Махай се – каза тя грубо, когато го видя.

Фенър затвори вратата.

– Има една малка историйка, която искам да ти разкажа. Момчетата от ФБР поразровиха миналото и аз прегледах резултатите. Има някои много интересни неща.

Глори седеше без да помръдне.

– Какво искаш да кажеш? – попита го тя. Фенър седна на леглото.

– Ще ти обясня. Някои неща са само предположения, други са факти, но общо взето се получава хубава историйка. Започва в едно провинциално градче в Илинойс. Типът, който управлява градчето, си взема млада жена. Дотук добре, но младата жена имала големи идеи. Започнала да харчи повече пари, отколкото мъжлето ѝ можело да припечелва. Името му е Лидлър и е бил нещо като политик. Омъжила си се за него, защото си решила, че така ще се измъкнеш от евтино шоу с песни и танци, с което си била на турне. И така, омъжила си се. Лидлър, за да може непрекъснато да те обува с копринени гащи, слага ръка върху голяма част от парите, които принадлежат на града. След това двамата се чупите във Флорида.

Глори скръсти ръце в скута си.

– Нищо не можеш да ми направиш – каза му тя.

Фенър поклати глава:

– Дявол да го вземе! Не ми беше това мисълта. Защо ми е да ти права каквото и да било? Остави ме да довърша. Ти и Лидлър се разделяте. Не знам защо, но след като Тейлър влиза в играта, може би си предпочела по-млад и по-богат мъж. Така... Изоставяш Лидлър и тръгваш на екскурзия по море с Тейлър. Преди ти да се появиш, той е бил женен за Кърли Робинс. Тейлър пласира китайците, които Карлос

вкарва нелегално в страната. Плаща му колкото са се договорили на глава и след това ги изпраща да се потят по крайбрежието. Кърли е знаела за това и е било опасно да я оставят да се разхожда из града без наблюдение. Тейлър ѝ намира работата при Найтингейл, който също прави услуги на Карлос. Печели добри пари, не се налага да работи много, Найтингейл се грижи за нея. Ти искаш да се разведеш с Лидлър, за да можеш да се омъжиш за Тейлър. Той не ти е казвал, че е женен, а ти не можеш да откриеш Лидлър. Тогава, един ден корабът ви хвърля котва в Кий Уест и слизате на брега, за да се позабавлявате в казиното. В лицето на Нулън ти познаваш отдавна изчезналия си съпруг. Истинска изненада, нали?

Глори захапа долната си устна.

– Мислиш се за много умен, нали? – избухна тя.

– Нулън, или Лидлър, ако повече ти харесва, печели добре от казиното и няма нищо против да ти даде развод, ако му платиш за това. Искаш парите от Тейлър, но той не желае да ти ги даде. Патова ситуация. Не ти пука особено за него, трябват ти парите му. А той наистина е затънал до гуша в пари. Ти искаш да си сигурна, че ще бъдат твои и единственият начин това да стане е да се омъжиш за него. Ченгетата изровиха някаква мръсотия, която доказва, че докато си била с Тейлър, около теб се е въртял и някакъв китаец. Искали сте да остане скрито, но не сте го направили както трябва. Този китаец първо е работил за Карлос. Изчезнал е преди около два месеца. Може би Тейлър е разбрал за него и е скръцнал със зъби на Карлос. Не знам как е станало, но той е изчезнал. Какво се случи с него, скъпа?

Глори започна да плаче?

Фенър продължи:

– Няма значение. Може би това не е съществено. Сега се появява мистериозната ти сестра. Тя идва при мен. Странно, но ченгетата не могат да ми кажат нищо за тази дама. Не могат да изровят нищо по-назад от времето, което си прекарала в трупата. Имам чувството, че сестра ти е била по-доброто момиче и не е имала неприятности. Още не мога да обясня защо тя дойде при мен, защо знаеше за китайците, за Нулън и за Карлос. Някой ден ще науча, но засега съм победен. Доколкото знам, именно сестра ти ме подтикна да дойда тук. Ето как си представям положението:

Нулън се страхува от Тейлър и Карлос. Сега това е разбираемо. Той не иска никой да научи, че името му е Лидлър, а се обзалагам, че си казала това на Тейлър. Дори и да не си, Нулън мисли, че си. Ти и Тейлър

не се разбирате много добре. Карате се. Може би после си научила, че е женен и си го застреляла. Уплашила си се и си побягнала при мен. Харесва ти външния ми вид, а и ти търсиш някой, за когото да се закачиш, така че след като си застреляла Тейлър, идваш в хотела ми. Добре. Ако не си успяла да убиеш Тейлър, значи той ме е очаквал до лодката в голямата черна лимузина. Опитва се да ме убие, после стреля и по тебе. Защо му е да прави това? Защото знае, че преди да стреляш по него си взела нещо от лодката му. Така ли е?

Глори престана да плаче.

– Само това ли знаеш? – попита тя.

Фенър вдигна рамене.

– Не е малко, нали?

Глори не каза нищо.

– Тейлър може спокойно да бъде ликвидиран, без ти да имаш нещо против. Ти и аз можем да го подгоним. Аз ще премахна бизнеса на Карлос и не виждам защо и Тейлър да не си отиде с него. Какво ще кажеш?

– Трябва да помисля – отвърна Глори. – Сега си върви. Искам да премисля нещата.

Фенър се изправи.

– Ще чакам в съседната стая. Побързай – каза той, тръгна към вратата и се спря.

– Какво беше сестра ти за теб? – попита той рязко.

– Нищо. – Глори вдигна очи. – Мразех я. Тя беше стисната, тесногръда и вечно създаваше проблеми.

Фенър повдигна вежди.

– Не вярвам много в това, което ми казваш – каза той, – но може и да си права. Не ти е особено мъчно за нея, нали?

– Защо да ми е мъчно? – попита Глори разпалено. – Тя си получи заслуженото.

Фенър застана до вратата. След това каза бавно:

– Това ми навява една идея. По времето, когато тя беше убита, ти и Тейлър сте били в Ню Йорк. Вие двете си приличате като близначки. Да предположим, че Тейлър си е паднал по нея. Да предположим, че ти си ги заварила и си я убила от ревност. Да предположим, че Тейлър е наел двамата кубинци, за да я нарежат на парчета и да се отърват от трупа. За него ли работеха онези двамата?

– Махай се – каза му Глори. – Ще си помислиш, че съм по-лоша, отколкото съм в действителност.

Новата мисъл доста стресна Фенър. Той отново се върна в стаята.

– Така ли беше, както казах? – попита той. – Хайде, кажи ми. Ти ли уби Мериан Дейли?

Глори му се изсмя в лицето.

– Ти си полудял! – каза му. – Разбира се, че не съм аз.

Фенър се почеса по главата.

– Да, предполагам, че не е станало така – каза той. – Това не обяснява обаждането на онзи тип, който каза, че е побъркана и не обяснява китаеца в кантората ми. Но все пак е идея.

Остана загледан в нея в продължение на няколко секунди и после излезе от стаята, оставяйки Глори да си лакира ноктите.

Фенър влезе във всекидневната. Беше го обзела някаква възбуда, чувството, че скоро ще разгадае тайната на цялата тази история. Отиде до бюфета и си наля нещо за пиене.

Влезе Бъгси.

– Ще има ли малко и за мен? – попита той, изпълнен с надежда.

Фенър тръсна глава.

– Налей си сам – каза му той и седна на канапето.

Бъгси си наля пълна чаша и се загледа в нея. Отпи голяма глътка и примлясна с устни. Фенър го погледна, но не каза нищо. Бъгси взе да кокори очи и после попита предпазливо:

– Тя не е стока, нали?

– Коя? – Фенър мислеше за други неща.

– Тя. Там, вътре. – Бъгси кимна към стаята на Глори. – Нещо ѝ има или нещо ѝ няма, нали?

– За какво говориш? – На Фенър му се щеше да го оставят на мира.

– Е, нищо – каза Бъгси и допи чашата си. Погледна Фенър крадешком и си наля друга.

– Следващият път, като излизаш навън, можеш да ме вземеш със себе си – каза Бъгси. – Някак си несигурно се чувствам като съм насаме с нея.

Фенър му се намръщи.

– Слушай, приятел – каза му той, – защо не се поразходиш малко? Трябва да премисля някои работи.

Бъгси допи чашата.

– Добре, добре – каза той помирително. – Ще отида да подремна. – И излезе.

Фенър лежеше на канапето с чаша скоч в ръка и гледаше през прозореца. Остана така дълго време. Хоскис, човекът от ФБР, му беше помогнал много. Беше му предал цялата налична информация и беше

обещал да му даде още през следващите няколко дни. Дори се надяваше да изрови нещо за Мериан Дейли, макар че досега за нея не беше намерил нищо. Нулън ако останеше във Флорида щеше да е в безопасност. Тук не можеха да го съдят. Фенър се чудеше колко е умен и дали не би могъл да блъфира пред него. Реши да опита и да види какво ще излезе.

Глори дойде малко преди залез, а той още беше там. Тя седна до него.

– Е, премисли ли? – попита я Фенър.

– Да – отвърна тя.

Последва дълга пауза.

– Чудиш се какво ще стане с теб, нали? – попита той. – Мислиш си, че ако Тейлър се провали, ще трябва отново да тръгнеш на лов. Да си хванеш друг мъж, който да те издържа.

Погледът на Глори се втвърди.

– Мислиш за всичко, нали?

– Не ми говори надутно – каза ѝ той. – Мислил съм и за теб. Няма да ти е лесно, но това е единственият ти изход. Тейлър се подхлъзва към пропастта и колкото по-бързо се откачиш от него, толкова по-добре ще е за теб. Няма нужда да се тревожиш. Погледни се в огледалото. Жена като теб няма да остане гладна.

Глори се изкиска.

– Ти си готин. Иска ми се да те мразя, но си твърде готин. Никога ли не ухагваш жените?

– Хайде да не отклоняваме темата. Няма значение какво правя. Сега работя, а когато работя не си играя.

Глори въздъхна.

– Сигурно си губя времето.

Фенър кимна. Започваше да се отегчава.

– Сега ми кажи за Тейлър. Взе ли нещо от него?

Глори направи муцунка.

– Защо мислиш, че съм взела?

– Това е предположение. Защо искаше да те убие? За да ти отмъсти? Много е рисковано. Той е знаел, че си с мен. За да ти попречи да говориш? Това е по-логично.

Глори отиде до бюфета и отвори голяма кутия от бисквити. Върна се с малко кожено портмоне. Хвърли го в скута му.

– Взех това – каза тя дръзко.

В портмонето Фенър намери няколко документа. Запали цигара и ги разгледа внимателно. В началото Глори остана при него и го

наблюдаваше какво прави, но после, когато видя колко погълнато е вниманието му, излезе на верандата. Повъртя се там десетина минути, после отново влезе.

– Пригответи вечерята, скъпа – каза ѝ Фенър, без да вдига поглед от четивото си. – Тази нощ ще си легна късно.

Тя излезе и го остави сам. По-късно, когато се върна, той още седеше там и пушеше. Портмонето и документите не се виждаха никъде.

– Е? – подкани го тя.

Фенър я изгледа. Погледът му беше суров.

– Някой от онези типове знае ли, че имаш тази къща?

Тя поклати глава.

– Не. Никой.

Фенър се намръщи.

– Не ми казвай само, че сама си построила това нещо.

Не беше сигурен дали пребледнява или е от светлината. Тя каза с равен глас:

– Исках да има къде да отида, ако се разболея или нещо ми се случи. Така че спестявах и си купих къщата, без никой да знае за нея.

Фенър изсумтя.

– Имаш ли представа какво има в портмонето?

– Погледнах вътре. Тези неща нищо не ми говорят.

– Така ли? Но говорят прекалено много на Тейлър. Има четири разписки за получени пари и подробности за пет места, на които получават китайците.

Глори вдигна рамене.

– Не мога да ги осребря, и да ги внеса в банката, нали? – каза тя с безразличие.

Фенър се ухили.

– Е, аз пък мога – каза той и се изправи. – Ще ми дадеш ли един голям плик?

Тя посочи към бюрото в нишата на прозореца.

– Вземи си, ето там са.

Той мушна документите в един плик, надраска бележка и адресира плика до мис Пола Доулън, стая 1156, „Рузвелт Билдинг“, Ню Йорк.

Глори, която прочете това през рамото му, попита:

– Кое е това момиче? – В гласа ѝ имаше подозрителност.

Фенър потупа плика с големия си пръст.

– Това е дамата, която се грижи за кантората ми.

– Защо ги изпращаш на нея?

– Слушай, скъпа, тази игра ще я играя както реша аз. Ако исках, можех да дам всичко на Хоскис от ФБР и той да разпердушини тези двамата. За него ще е достатъчно, колкото да започне разследване. Само че Карлос се държа зле с мен, така че и аз ще му отвърна със същото. Все пак, ако успее да ме изпревари, всичките улики пак ще стигнат до ченгетата. Разбираш ли?

Глори вдигна рамене.

– Мъжете или тичат след жени, или се забъркват в каши заради гордостта си – каза тя. – Възхищавам се от хората, които разчистват цели банди само със собствените си ръце, за да си отмъстят. Като във филмите.

Фенър стана.

– Така ли? Кой е само със собствените си ръце? – Той излезе на верандата.

– Отивам да изпратя това по пощата. Ще се върна веднага и можем да вечеряме.

След като пусна писмото, той спря пред телеграфната станция. Замисли се и влезе вътре. Написа телеграма и я занесе на гишето.

Чиновникът я прочете и погледна Фенър въпросително. Беше написал:

Доулън, стая 1156 „Рузвелт Билдинг“, Ню Йорк. Съобщи новини за убийството на Дейли. Бързо. Д. Ф.

Фенър кимна, плати и излезе. Върна се в къщата веднага.

Глори го очакваше с готови коктейли.

– Бързам – каза ѝ той. – Хайде да ядем и пием едновременно.

Глори позвъни за прислужничката.

– Къде отиваш? – попита го тя.

Фенър се усмихна.

– Отивам да се видя с мъжа ти – отговори ѝ той внимателно. – Време е да забрави срамежливостта си и да се хване за работа.

Глори вдигна рамене.

– Човек като него няма да ти помогне много.

Докато се хранеха, Фенър остана мълчалив. След това той стана.

– Слушай, скъпа, това е важно. Докато не се справим с онази шайка, за теб е опасно да излизаш оттук. Не бива да напускаш къщата за нищо на света. Знаеш прекалено много и си насадила Тейлър. Всеки от тях би ти прерязал гърлото, ако му се мернеш пред очите. Така че –

внимавай.

Глори беше склонна да спори, но Фенър я спря.

– Бъди голямо момиче – каза ѝ той с търпение. – Няма да трае дълго и ще те спася, за да може да те поеме някой друг нещастник.

– Добре – отговори тя и седна на канапето. Фенър влезе в кухнята.

Бъгси току-що беше вечерял и хвърляше погледи към мексиканката, но тя не му обръщаше никакво внимание.

– Излизам – каза му Фенър. – Може би тази вечер ще се върна, но може и да не се върна.

Бъгси стана.

– Да си взема ли пистолета? – попита той. Фенър поклати глава.

– Ти ще останеш тук. Работата ти е да защитаваш мис Лидлър. Някой може да се опита да я очисти.

– По дяволите, шефе... – започна Бъгси, но Фенър го прекъсна нетърпеливо:

– Оставаш тук.

Бъгси размърда крака.

– Тази дама няма нужда от защита. Аз имам нужда от защита.

– Какво си се разкиснал? Винаги си искал да си сред ято жени, а тази струва колкото двадесет, нали? – попита Фенър и преди Бъгси да успее да отговори, излезе.

– Мисля, че ти казах да не идваш тук – посрещна го Нулън.

Фенър хвърли две хартийки на масата.

– Погледни това.

Нулън взе хартийките, погледна ги и се вкамени. Погледна бързо Фенър, после отново тях.

– По-добре ги изгори – посъветва го Фенър. Нулън вече се протягаше към кибрита. Не казаха нищо, докато пепелта не се посипа по пода.

– Това ти спестява нещичко, нали, Лидлър?

Нулън пребледня много силно.

– Не ме наричай така, дявол да те вземе!

Фенър попита:

– Защо Тейлър ти даде на заем десет хилядарки?

– Как попаднаха у теб тези разписки?

– А, случайно. Помислих си, че ще си по склонен да се размърдаш, ако не дължиш нищо на Тейлър.

Нулън се огледа неспокойно.

– Глори се е разприказвала – каза той. В гласа му имаше нещо стържещо и заканателно.

Фенър поклати глава.

– Научих от ченгетата. Слушай, приятелче. Време е да вземеш решение. Ако не играеш с мен, ще те заведе в Илинойс. Имам чувството, че там ще ти се зарадват, когато те видят.

Нулън седна.

– Сигурно е така. – Започвай отначало.

Фенър заразглежда ноктите си.

– Искам да започнем една малка война. Искам шайката на Карлос да изчезне. Искам лодките му да излязат от употреба и искам да пипна самият Карлос. След това ще се заемем с Тейлър.

Нулън се замисли.

– Това не е проста работа. Хората му са опасни.

Фенър се ухили хладно.

– Ще ги изненадаме, приятелче. Ще ги накараме да тичат в кръг. Кой можеш да пуснеш срещу Карлос? Имаш ли биячи?

Нулън кимна.

– Знам едни хора, които биха го направили срещу изгодно предложение.

– О'кей, тогава твоята работа е да им дадеш каквото искат. Аз ти спестих десет бона, така че можеш да похарчиш някоя и друга пара. Защо Тейлър ти даде тези мангизи?

Нулън отмести поглед. Фенър се наведе напред.

– Слушай, плъх! Ако не разговаряш откровено с мен ще те хвърля на вълците! По дяволите! Толкова си зелен, че и във ваната трябва да влизаш със спасителен пояс! Казвай нещастнико!

Нулън дръпна стола си назад.

– Тейлър не искаше да дам развод на Глори – каза той навъсено. – Затова ми даде парите. После взе да си ги иска.

Фенър изсумтя подигравателно.

– Приятна компания сте, няма що – каза той и стана. – Покажи ми биячите.

– Не съм казвал, че ще го направя – възпротиви се Нулън.

– Ако продължаваш така, ще те цапардосам след секунда – каза му Фенър. – Забрави, че имам нещо общо с ченгетата. Този град за мен не означава нищо. Искам Карлос и шайката му да се разкарат оттук и ще се забавлявам докато гледам как си тръгват. След това се махам и аз. От теб зависи, дали ще се намесиш и дали ще станеш първа цигулка, когато ги няма.

Нулън стана.

– Мисля, че тази работа е опасна, но щом поставяш въпроса така...
Ще видя как ще тръгне.

Излязоха заедно. След четири минути с кола се озоваха пред една зала за бiliarд на „Дювъл стрийт“. Нулън влезе първи, Фенър го последва. Барманът кимна на Нулън и той влезе в една врата в дъното.

Петима мъже бяха наобиколили една бiliarдна маса, под две зелени лампи, и сгъстяваха атмосферата с цигарен дим.

Когато Нулън и Фенър влязоха, всички веднага вдигнаха глави. Един от тях остави щеката на поставката и се измъкна навън.

Безизразните им лица плуваха в дима, а студените им очи станаха неспокойни. Нулън посочи Фенър с пръст.

– Този се казва Фенър. Има някои идеи за бандата на Карлос. Смята, че е време да я изгоним от града.

Всички погледи се отправиха към Фенър. След това един висок мъж с цепната брадичка и влажни жестоки очи каза:

– Така ли? Добра идея. На всички ни ще уреди бляскави погребения, без съмнение.

Фенър каза тихо:

– Запознай ме с момчетата.

Нулън започна:

– Това е Скейф – посочи този, който беше заговорил, – Скалфони е със зелената риза, Кемерински е този с щеката, а Мик Алекс е с присвиитите очи.

Фенър си помисли, че това е добра сбирщина плъхове. Кимна им.

– Хайде да си поговорим – каза той и се запъти към високите столове, поставени край масата за бiliarд. – Ще пийнем ли по нещо?

– Кой е този тип, шефе? – попита Скейф.

Нулън се усмихна кисело:

– Той е хитър. Няма да пропаднете с него.

Всички седнаха на една пейка и зачакаха бармана да донесе питиетата. Фенър каза:

– Това е мое парти, Нулън ще плати.

Скалфони, дребен сух италианец, каза:

– След малко имам среща с една дама. По-добре веднага да преминаем към въпроса.

Останалите изсумтяха. Фенър каза:

– Карлос прекалено дълго се е задържал като едра риба в този град. Трябва така да го опарим, че да се махне. Искам вие да се заловите с това. Не става дума за пикник. Това е война.

– Колко струва?

Фенър погледна към Нулън.

– Това е твоя грижа.

Нулън се замисли, после каза:

– По две хиляди на всеки и сигурна работа, когато поема нещата в свои ръце.

Кемерински зачопли замислено носа си.

– Смяташ да поемеш бизнеса на Карлос?

Нулън поклати глава.

– Не. Моят бизнес е много по-добър от неговия. Остави това на мен.

Кемерински погледна Скейф.

– Две хилядарки не са кой знае колко пари, но пък с удоволствие бих пръснал онази шайка, ако има как да се отърва след това.

Скейф каза:

– Да бъдат три хиляди.

Нулън поклати глава.

– Не става – каза той. – Две са достатъчно.

Последва тишина, после Алекс с присвитите очи каза:

– Аз съм готов.

Другите се поколебаха, после се съгласиха. Фенър изду бузи. „Дотук добре“ – помисли си той.

– Ще ни трябва лодка. Някой от вас има ли моторница?

Кемерински каза, че има. Фенър кимна.

– На север от Кий Ларго има едно място, което се нарича Блек Сизър Рок. Там Карлос държи лодките си. Там Тейлър поема китайците и ги отвежда. Можем да отидем да хвърлим едно око на това селце.

Скалфони разлюля късите си крака.

– Имам точно това, което им трябва на онези – каза той и се ухили ледено. – Какво ще кажете за един чувал бомби?

Фенър огледа стаята.

– Бомби? – попита той. – Да, разбира се. Вземи ги.

– След това по лицето му пропъгълза ледено изражение.

– Разбира се – повтори той, – това е съвсем добра идея.

– Ченгетата ще вдигнат много шум заради тези бомби – каза Нулън с тревога.

Фенър поклати глава.

– Ченгетата няма да се разтревожат чак толкова заради Карлос. Когато разберат че е пукнал, ще окачат празнична украса из града.

Скалфони стана.

– Кога тръгваме? – попита той нетърпеливо.

– Сега. Веднага щом лодката е готова и вие съберете малко оръжия.

Скалфони се поколеба, после вдигна рамене.

– Имам среща, но май дамата ще трябва да почака. Струва ми се, че тази вечер ще имаме истинско тържество.

– Къде е лодката – попита Фенър.

– На пристанището, срещу хотел „Сан Франциско“.

– Добре. Можем ли да се срещнем след един час на лодката?

Всички се съгласиха и Фенър излезе заедно с Нулън. Когато тръгнаха по улицата, той му каза тихо:

– Ако бях на твоето място, щях да отида при ченгетата, за да поискам охрана. Ако Карлос реши, че си забъркан в това, може да направи някой номер с казиното ти. Стой настрана докато не свършим. Поискай от ченгетата да ти изпратят няколко души, кажи им, че очакваш неприятности.

Нулън го погледна с безпокойство, каза, че ще послуша съвета му и изчезна в тъмнината.

Фенър се отправи към пристанището по задните улички. Вървеше бързо, шапката му беше нахлупена колкото се може по-надолу върху лицето, очите му оглеждаха тъмните сенки. В момента нямаше намерение да попадне на някого от хората на Карлос. Знаеше, че Карлос го търси. Фенър си каза, че следващите двадесет и четири часа ще бъдат много по-интересни от изминалите двадесет и четири.

Когато се приближаваше към пристанището по „Негро Бийч“, видя пред себе си една кола с включени габарити, спряна под улична лампа. Вгледа се в нея и забави крачки, без да му е съвсем ясно защо го прави. Някак си, на пустата тъмна улица, тази кола изглеждаше прекалено самотна, прекалено беше на очи. Той изведнъж се шумгна в близкия вход, защото забеляза, че перденцето на задното стъкло помръдна. Нямаше вятър и го обзе неприятното чувство, че някой го е наблюдавал, докато се е приближавал.

В тишината ясно чу запалването на мотора и включването на скорост. Колата тръгна бавно напред. Фенър остана във входа, докато червените стопове не се скриха зад ъгъла. Потри брадичката си замислено, след това отново излезе на тротоара.

Не продължи напред, а спря и се ослуша. Едва долови свистене на гуми някъде далече. На устните му заигра студена усмивка. Колата беше отишла напред само за да завие. Щеше да се дойде пак.

Бързо пресече улицата и се скри в тъмната сянка на друг вход.

Облегна се плътно до стената, напипа пистолета си и го извади от раменния кобур. Освободи предпазителя и насочи късата цев към обсипаното със звезди небе.

Колата излезе от една пряка. Набираше скорост. Светеха само габаритите ѝ и когато мина покрай него, от прозореца затрещя ураган от изстрели.

Фенър чуваше как куршумите шибат стената на отсрещната страна на улицата, там, където беше преди малко. Някой косеше с „Томсън“ и Фенър не можеше да не е благодарен, че се махна оттам. Когато колата мина покрай него, той стреля три пъти. Чу как се чупи предното стъкло, после колата изви, качи се на бордюра и се заби в една витрина.

Фенър изтича навън покрай колата и се скри в един тъмен проход между две къщи. Застана на коляно и надникна, за да види какво става.

От колата излязоха трима души. „Единият – помисли си той, – е Райгър.“ Те хукнаха, за да се прикрият. Фенър постави средния на мушката и натисна спусъка. Мъжът се олюля, помъчи се да запази равновесие и падна по очи на паважа. Другите двама успяха да се скрият. Започнаха да стрелят към прохода, единият с „Томсън“, другият с автоматичен пистолет. Фенър не се безпокоеше от този с пистолета, а от този с автомата. Куршумите къртеха парченца от тухления зид и се наложи да се отдръпне назад, защото сред тях имаше и късчета бетон, които бяха опасни. Спомни си пътуването с лодката и се отдръпна още по-назад. Не можеше да се остави да му хвърлят бомба.

– По-добре се скрий тук – каза му някой.

Вляво видя отворена врата и силует, застанал на прага.

– Затвори тази врата и се скрий – извика той. – Не се стрякай.

Гласът беше женски. Попита го с равен тон:

– Да извикам ли полицията?

Фенър застана до жената.

– Скрый се, сестро. Това е частна разправия. Влез вътре, защото тук могат да те ранят.

Точно когато свърши да говори, в началото на прохода избухна ослепителна светлина и се чу страхотен трясък. Силен вятър блъсна Фенър напред и заедно с жената, той влетя с трясък в малкото антре. Претърколи се и ритна вратата да я затвори.

– Ау! – каза той. – Тези типове имат бомби.

Жената отговори с разтреперан глас:

– Тази къща няма да издържи още една такава експлозия. Ще се срути.

Фенър се изправи на крака с олюляване.

– Пуснете ме в предната стая – каза той бързо.

Тръгна в тъмнината натам, където му се струваше, че би трябвало да е стаята, гледаща към улицата, но се препъна в жената, която още седеше на пода. Тя го хвана за краката и го спря.

– Недей! Ако започнеш да стреляш през прозореца ще хвърлят бомба по теб.

– Тогава по-добре да си вървя – отговори Фенър ядосано.

Дочу бързо приближаваща се сирена. Жената каза:

– Ченгетата! – Тя пусна Фенър и се изправи на крака. – Имаш ли кибрит?

Фенър драсна клечка и тя я пое от пръстите му. Приблужи се до една газена лампа и я запали с припукване. Беше ниска, дебела жена на средна възраст с квадратна брадичка и решителен поглед.

– Направи ми добра услуга – каза Фенър. – Ако бях навън, когато избухна бомбата, сега щях да съм залепен за стената. Но май е по-добре да се махам, преди ченгетата да започнат да се озъртат.

Сирената долетя с писък и заглъхна в свирене на спирачки и стържене на гуми.

– По добре стой тук – каза му тя. – Вече е късно да излизаш.

Фенър се поколеба, погледна часовника си, видя че му остават още четиридесет минути до срещата и кимна.

– С нещо – каза той, – ми напомняш за най-добрата ми приятелка. Тя винаги ме измъкваше от кашите.

Жената поклати глава. В погледа ѝ просветна весело пламъче.

– Така ли? А пък ти ми напомняш за моя старец, когато беше на твоята възраст. Беше бърз, силен и корав. Добър човек беше.

Фенър издаде някакъв звук.

– Мини по коридорчето и седни в кухнята – продължи тя. – Полицаите ще дойдат всеки момент. Познавам ги тукашните и ще се оправя с тях.

– О'кей – каза Фенър, отиде в кухнята и запали голямата газена лампа.

Затвори вратата и седна на люлеещия се стол. Кухнята беше бедно обзаведена, но чиста. Чергата на пода беше тънка и протрита. От двете страни на камината имаше големи черупки от костенурки, а на стените висяха няколко религиозни картини. Последва дълъг разговор, но не можеше да чуе за какво. Ако искаше да го чуе, трябваше да отвори вратата, но си помисли, че могат да видят светлината. Така че той остана да се

люлее на стола, замислен за Райгър. Тази шайка наистина не си поплюваше. Главата му още бучеше от експлозията. След това бръкна в джоба на самото си, извади портфейла ой и отброи пет десетдоларови банкноти. Стана и ги мушна под една чиния на масата. Стори му се, че жената няма да иска да вземе пари от него, а видът на кухнята говореше, че има нужда от тях.

Тя дойде след няколко минути. Кимна му:

– Отидоха си. Фенър стана от стола.

– Много благодаря – каза той. – Сега е по-добре да тръгвам.

– Чакай малко. Това хора на Карлос ли бяха?

Фенър я изгледа замислено.

– Какво знаеш за него? – попита я той.

Погледът ѝ стана суров:

– Много. Ако не беше бандата му, сега моят Тим щеше да е жив.

– Да, те бяха – каза Фенър. – Какво се случи с Тим?

Тя стоеше неподвижно, стегната като камък.

– Тим беше добър човек – отвърна тя и го погледна в очите. – Не беше богат, но се оправяше някак.

Имаше лодка и водеше компании да ловят риба в залива. После Карлос поиска от него да превозва китайци. Искаше да му плаща, но Тим отказа. Такъв беше, силен и корав. Каза на Карлос „не“.

Карлос не получи каквото искаше и го уби. Е, убитият си е убит, да му мислят живите. Тим умря бързо, за миг. Но аз не мога да забравя лесно. Сигурно с времето ще ми мине и ще ми е по-лесно, отколкото сега, но в момента ми се ще да му го върна на този Карлос.

Фенър се изправи.

– Бъди спокойна – каза той внимателно. – Карлос ще плати за това. Ако го убиеш ти, след това няма да стигнеш далеч. Остави го на мен. Имам среща с него.

Жената не каза нищо. Изведнъж тя стисна престилката към устата си и лицето ѝ се изкриви. Махна като обезумяла на Фенър да си върви и падна на колене до люлеещия се стол.

Фенър слезе на пристанището и видя, че Скейф го чака пред хотел „Сан Франциско“. Влязоха вътре, изпиха набързо по чаша и отидоха на кея.

– Имам два „Томсъна“ и много патрони. Скалфони донесе една чанта бомби. Бог знае, дали ще свършат работа, защото ги прави сам. Сърбят го ръцете да ги използва още откакто му хрумна идеята.

– Довечера ще има добра възможност – каза Фенър.

Лодката на Кемерински беше доста голяма. Алекс и Скалфони чакаха и пушеха. Фенър се качи на борда, а от люка на машинното се появи Кемерински. Той се ухили на Фенър:

– Всичко е наред. Можем да тръгваме, когато кажеш.

– Добре – отговори Фенър. – Повече няма какво да чакаме. Пали мотора.

Другите двама се качиха на лодката, Кемерински слезе в машинното и запали. Моторът започна да боботи, а Скейф отгласна носа от кея.

– Ще спрем до селото и ще отидем до мястото пеша – каза Фенър, – за да не се наложи да си тръгнем прекалено рано.

– Тази лодка не е от най-бързите – изсумтя Кемерински, като внимателно я насочваше между сигналните светлини към открития залив.

Скалфони влезе в рубката. Мазната му кожа блестеше на слабата светлина.

– Взех бомбите – каза той. – Здравата ще се изкефя, когато гръмнат. Фенър свали шапката си и се почеса по главата.

– Онези типове също имат бомби – каза той. – Хвърлиха една по мен преди около час.

Челюстта на Скалфони увисна:

– Избухна ли?

Фенър го изгледа и кимна.

– Аха. Повреди една къща. Надявам се, че твоите саморъчно направени пукала са добри. Може да ни потрябват.

– Боже мой! – каза Скалфони и отиде да погледне торбата си още веднъж.

Минаха около петнадесет минути и Фенър забеляза светлини. Посочи ги на Кемерински, който кимна и каза:

– Блек Сизър.

Фенър се протегна и се качи на палубата. Отиде при останалите трима, които стояха на носа и също гледаха светлините.

– Хайде да се разберем – каза им Фенър. – Дошли сме, за да извадим от строя лодките на Карлос. Трябва да го направим бързо и с минимум неприятности. Скалфони, ти ще носиш бомбите. Скейф и аз ще вземем автоматите, а Алекс ще ни прикрива с пистолета си. Кемерински остава при лодката, става ли?

Те изсумтяха в знак на съгласие.

Когато навлязоха в малкото естествено пристанище, Скейф извади двата автомата и даде единия на Фенър. Скалфони излезе от каютата с черна чанта в ръка.

– Не стойте близо до мен – каза им той. – Тези ананаси са доста капризни.

Засмяха се.

– Ако някой улучи тази чанта – каза Алекс. – Поне ще ти спести погребението.

Лодката направи полукръг и застана до кея, а Кемерински изключи контакта. Двигателят угасна с леко вибриране.

Скейф скочи от кърмата на кея и Алекс му подаде въжето. Докато другите слязат, той завърза лодката. Кемерински подаде на Скалфони чантата с бомби.

– Ослушвай се – каза Фенър. – Щом чуеш експлозиите, пали мотора. Може да се наложи да тръгнем веднага.

– Разбира се – отговори Кемерински, – всичко ще бъде наред. Пазете се.

Тръгнаха към селото. Пътят от пристанището беше неравен и тесен. Беше осеян с камъни и Скалфони се спъна. Останалите започнаха да го ругаят.

– Внимавай къде стъпваш – просъска му Алекс.

– Внимавам – отговори Скалфони. – Както се плашите, човек ще си помисли, че тези бомби са опасни. Ами те може и да не гръмнат в края на краищата.

– Ще минем по тъмните улички – каза Фенър. – Двама да тръгнат напред, аз и Скалфони след това. Не бива да привличаме вниманието.

Беше топла нощ и луната светеше силно. Фенър и Скейф бяха увидели автоматите в парчета зебло. Минаха през покрайнините на селото, по малки площадчета и безлюдни улички. Няколкото местни рибари, които срещнаха, ги изгледаха с любопитство, но не видяха нищо повече от тъмни силуети.

След едно стръмно изкачване те отново стигнаха до морето, което блещукаше на няколкостотин фута под тях.

– Предполагам че е това – каза Фенър.

Долу, на края на склона се виждаха голяма дървена къща и бетонен кей, край който имаше шест големи моторни лодки, завързани за железни халки. Два от прозорците на къщата светеха, а вратата беше полуотворена и хвърляше ивица светлина върху мазната водна повърхност.

Погледнаха мълчаливо надолу.

– Дай бомбите – каза Фенър. – Всеки да вземе по две. Останалите остават при Скалфони. Най-напред ще нападнем къщата. Когато се справим с хората, ще започнем с лодките. Трябва да ги потопим.

Скалфони отвори чантата и извади две бомби. Подаде ги на Фенър. Бяха направени от къси парчета двуинчова тръба. Фенър изчака всеки да вземе по две, после каза:

– Скейф и аз ще се заемем с къщата. Скалфони, бъди готов за лодките. Алекс, оставаш тук и идваш на помощ, ако стане напечено.

Скалфони разкопча ризата си и мушна останалите бомби вътре.

– Ако сега паднеш, наистина ще станеш на пихтия – каза му Фенър и се ухили.

– Аха! – отговори Скалфони. – Страх ме е даже да дишам.

Фенър взе бомбите в лявата си ръка, а автомата в дясната.

– О'кей – каза той, – да тръгваме.

Фенър и Скейф бавно се запускаха по склона.

– Ще минеш отдясно, а аз отляво – каза Фенър.

– И без стрелба, освен ако не се наложи.

По слабото лице на Скейф се появи подигравателна гримаса.

– Ще се наложи и още как! – каза той. По средата на склона и двамата спряха. От къщата беше излязъл човек и вървеше към кея.

– Това усложнява нещата – каза Фенър.

Човекът стигна до лодките и се загледа към морето. Фенър започна отново да се спуска.

– Изостани малко – каза той на Скейф. – Ако сме двамата по-лесно ще ни чуе.

След това продължи тихо надолу. Мъжът стоеше изправен, неподвижен, с гръб към него. Фенър стигна началото на кея и се изправи. Сложи двете бомби в ризата си. Вниманието му беше толкова ангажирано с онзи пред него, че дори не трепна от допира със студения метал. Готов да стреля с автомата, той продължи бавно напред. Когато беше на около десет крачки от човека, той ритна малко камъче, което цопна във водата. Фенър замръзна на мястото си. Застанал неподвижно, той мушна пръста си в спусъка.

Мъжът се обърна през рамо, видя Фенър и трепна.

– Не мърдай – каза му Фенър и вдигна автомата.

На лунната светлина се виждаше, че мъжът е кубинец. Виждаше бялото на очите му, когато те се напрягаха да изскочат от орбитите си. Кубинецът потрепери за миг от изненадата, после падна на колене и бръкна под самото си. Фенър го изруга тихо и натисна спусъка. Пусна много кратък откос. Кубинецът падна назад, хванал гърдите си с ръце. След това се претърколи във водата.

Фенър скочи веднага. Наблизо имаше два варела и той се скри зад

тях. Само секунда след това от къщата затрещя автоматичен огън. Чу как куршумите дрънчат по ламарината на варелите и го лъхна силна мизма на нафта, която му подсказа, че са пробити.

Автоматът не преставаше да трещи и вилицата от куршуми беше такава, че той трябваше да легне плътно по очи в пясъка. Очакваше всеки момент да усети как куршумите разкъсват тялото му. Бръкна с ръка и извади бомбите. Взе едната в ръка и я запрати над варелите към къщата. Чу как се удря в нещо и пада на земята.

Толкова може да се очаква от работата на Скалфони, помисли си той.

Автоматът спря да трещи и последвалата тишина беше почти болезнена. Фенър пропъзля до края на варела и надникна предпазливо. Светлините в къщата бяха изгасени и вратата беше затворена. Намери пипнешком другата бомба и я хвърли към вратата. Още с показването на ръката му, автоматът затрака отново. Успя да се скрие навреме.

Бомбата удари вратата, проблясна огън и се чу оглушителен гръм. Разхвърчаха се трески. На Фенър му се зави свят от експлозията. След това промени мнението си за бомбите на Скалфони. Автоматът спря. Фенър отново погледна иззад варела и видя, че вратата е изкъртена и виси само на една панта. Боядисаното дърво беше опушено и натрошено. Докато гледаше, откъм другия край на къщата се чуха още две оглушителни експлозии. Предположи, че Скейф върши своята работа.

Подпря автомата на варела, изстреля дълъг откос към къщата и отново се скри. Отвърте някой отговори с неравномерен откос и Фенър изстреля половината пълнител. Последва дълго затишие.

Фенър погледна нагоре и видя как Скалфони се спуска по склона, като се държи за гърдите с една ръка. Беше много открит, но Фенър можеше да си представи триумфалната му усмивка. Изглежда го бяха забелязали, защото някой започна да стреля по него с карабина. Скалфони не загуби самообладание. Бръкна под ризата си, извади бомба и я запрати към къщата. Фенър проследи полета ѝ и се прилепи към пясъка. Имаше ужасното чувство, че бомбата ще падне на главата му.

Тя удари къщата и избухна със страхотен трясък. Огромен пламък освети небето и покривът пламна. Скалфони се спусна бързо, без повече да стрелят по него. Превит на две, той притича покрай къщата и легна до Фенър зад варелите.

– Боже! – каза той възбудено. – Те избухват! Каква нощ! Не бих я пропуснал за всички мадами на света!

– Внимавай – предупреди го Фенър. – Ще започнат да излизат.

– Нека да им метна още една – каза Скалфони. – Само още една, за да им помогна да вземат решение.

– Разбира се – отговори Фенър. – Забавлявай се колкото искаш.

Скалфони хвърли бомбата през разбитата врата. Експлозията беше толкова силна, че макар и скрити зад варелите, те усетиха взривната вълна.

След миг някой извика:

– Не стреляйте повече! Предавам се! Не стреляйте повече!

Фенър не помръдна.

– Излез и дръж ръцете си високо – извика той.

От горящата къща излезе залитащ човек. Лицето и ръцете му бяха изпорязани от летящи парчета стъкло, а дрехите му бяха почти изцяло скъсани. Застана в трептящата светлина на огъня и Фенър видя, че това е Милър. Излезе иззад варела с леко оголени зъби.

Скейф дотича с възбудено лице.

– Има ли още? – попита той.

– Другите са мъртви, не ме закачайте, мистър – отговори Милър.

Фенър протегна ръка и го хвана за предната част на ризата.

– Мислех си, че съм ти дал да разбереш веднъж завинаги – каза му той ядосано.

Когато позна Фенър, коленете на Милър се подкосиха.

– Не ме закачай – изфъфли той.

Фенър го удари със свободната си ръка.

– Кой друг е вътре? – попита той. – Хайде, почвай да пееш, канарче!

Милър трепереше и се тресеше.

– Никой няма – проскимтя той. – Всички са мъртви.

Дотича Алекс. Фенър му каза:

– Погрижи се за този тук. Бъди внимателен с него. Претърпял е отвратителен шок.

– Така ли? – попита Алекс, вдигна юмрук и събори Милър на земята, след което започна да го рита.

– Ей, недей да прекаляваш – каза му Фенър. – Искам да поговоря с този боклук.

– Нищо му няма – отвърна Алекс и продължи да го рита. – Тъкмо ще стане по-разговорлив.

Фенър го остави и отиде към лодките. Скалфони вече го очакваше.

– Потопи ги. Остави само една. С нея ще отидем до нашата, за да си спестим ходенето.

Върна се при Милър, който се беше изправил и умоляваше Алекс да го остави на мира. Фенър изпрати Алекс да помага на Скалфони.

– Нали ти казах, червей такъв, какво ще стане? И това е само началото. Къде е Тейлър?

Милър не отговори. Главата му беше увиснала над големия гръден кош и той хълцаше. Фенър мушна автомата в ребрата му.

– Къде е Тейлър? – повтори той. – Говори, или ще те изкормя.

– Той не идва тук – отговори Милър. – Честно, не знам къде е.

– Ще видим тази работа – показва му зъбите си Фенър.

Дотича Скалфони.

– Пълнят се с вода – каза той. – Да им хвърля ли по една бомба за по-сигурно?

– Защо не? – отвърна Фенър.

След няколко минути експлозиите разкъсаха тишината над пристана и откъм лодките се понесоха облаци черен дим.

– Хайде, боклук – каза Фенър на Милър, – идваш с нас.

Наложи се да го подкара пред себе си с автомата. Милър беше толкова ужасен, че едва можеше да ходи. Продължаваше да мрънка:

– Не ме убивай, не ме убивай, искам да живея. Другите вече ги чакаха в лодката.

Качиха се и Скейф запали мотора.

– Боже! – възкликна той. – Това е най-хубавата работа, която съм вършил. И през ум не ми е минавало, че ще се отървем толкова лесно.

Фенър потърси цигара и запали.

– Истинското веселие ще настъпи, когато научи Карлос – отбеляза той. – Казах ви, че ако действаме с изненада, ще успеем. И успяхме. Сега след като Карлос разбере за какво става дума, останалата работа няма да е толкова лесна.

Заобиколиха острова и дадоха знак на Кемерински, който излезе с лодката си от пристанището и застана до тях. Качиха се при него, а Алекс издърпа Милър. Скалфони остана последен, измъкна тапите и лодката започна да се пълни с вода.

Качи се на борда при тях и каза:

– Не е хубаво да се потапят такива лодки. Една от тях би ми свършила чудесна работа.

– Помислих за това – отвърна Фенър, – но Карлос има още доста хора и ще си я вземат обратно. Няма друг начин.

Когато се отдалечиха, Кемерински пожела да узнае какво се беше случило.

– Чух взривовете – каза той възбудено. – Селото закипя. Сетиха се за какво става дума и на никой не му стискаше да отиде и да се позабавлява.

– Доведи боклука в каютата – каза Фенър на Алекс. – Искам да поприказвам с него.

Алекс каза „добре“ и свали Милър в ярко осветената каюта.

Той трепереше и гледаше Фенър с кръвясали очи.

– Все още имаш шанс, боклук – каза му Фенър. – Ако говориш, ще оцелееш. Къде е Тейлър?

Милър поклати глава:

– Не знам. Кълна се, че не знам!

Фенър се обърна към Алекс:

– Той не знае.

Алекс стовари юмука си върху лицето му. Докато ръката му беше в движение, се чу слабо свистене. Последва го глухо тупване.

– Къде е Тейлър – повтори Фенър спокойно.

Милър захълца и измърмори нещо.

– Добре, щом така иска, остави го на мен – каза Фенър и извади пистолета си.

Отиде до Милър и се наведе над него:

– Ставай – каза му той грубо. – Няма да цапам тук. Качвай се на палубата.

Милър погледна цевта на пистолета с изцъклени очи и каза с тих, равен, изпълнен с ужас глас.

– В къщата на онази... Лидлър.

Фенър остана приведен и неподвижен.

– Как е разбрал за нея? – попита той накрая.

Милър облегна глава на стената. От носа му продължаваше да тече кръв. Не изпускаше от поглед пистолета.

– Бъгси му се обади – прошепна той.

– Бъгси?

– Да.

Фенър пое дълбоко въздух.

– Откъде знаеш?

Страхът беше изоставил Милър, беше го обзело спокойствието на смъртта. Говореше, сякаш беше много уморен:

– Когато пристигнахте, тъкмо се канех да тръгвам натам. Тейлър ми се обади. Каза, че е говорил с Бъгси и той му е казал къде се крие Глори. Тейлър ми каза да отида с него, щеше да вземе и Найтингейл.

Фенър се изправи и изтича до вратата на каютата.

– Дай газ! – извика той на Кемерински. – Трябва веднага да се прибираме.

– Не може повече – отговори той. – Ще се пръсне.

– Тогава пръсни я! Трябва да бързаме.

Когато лодката се плъзна в пристанището на Кий Уест, Фенър каза:

– Алекс, закарай Милър при Нулън. Кажу му да го скрие и да не го пуска докато не му се обади. После ще го дадем на ченгетата.

– Дявол да го вземе! – каза Алекс. – Толкова разправи! Не може ли да го цапнем и да го хвърлим в морето?

Очите на Фенър се свиха.

– Прави каквото ти казвам – отговори му той.

Скейф вече завързваше лодката. Всички слязоха. Тогава Фенър забеляза лимузината, паркирана в една сянка.

– Лягайте долу! – изкрещя той и се хвърли по очи. От широкия прозорец на колата долетя стрелба. Фенър извади пистолета и стреля три пъти. Всички останали бяха залегнали, освен Милър, който очевидно беше твърде замаян, за да направи каквото и да било. Пороят куршуми от лимузината надупчи гърдите му и той се свлече на земята, без да издаде звук.

Скалфони изведнъж скочи на крака и се втурна към колата с последната бомба. Веднага щом тя излетя от ръката му, той се сви, хвана се за гърлото и политна напред. Бомбата падна малко пред лимузината и я преобърна на една страна.

Фенър скочи на крака и се втурна през улицата с безумни викове, като не преставаше да стреля. От колата изпълзяха трима души. Единият се суетеше с ремъка на автомат „Томсън“. И тримата изглеждаха зашеметени от взрива. Фенър стреля по този с автомата и той падна по очи. Скейф изтича напред, хвана втория и започна да го удря по главата с дръжката на пистолета си.

Третият се извърна и стреля почти от упор по Фенър, който сякаш не забеляза струйката кръв, която се появи в средата на дясната му буза. Той изрита мъжът през краката, събори го и настъпи китката му така, че пистолетът изпадна от дланта му. След това се наведе над него и с дръжката на пистолета си го докара до несвяст. Докато се изправяше, иззад ъгъла излезе друга кола и се насочи към тях. От прозорците ѝ се стреляше.

„Това е то“ – помисли си Фенър. Той изтича на зигзаг зад преобърнатата кола. Куршумите шибяха улицата пред краката му. Скейф се

опита да се скрие, изкрещя и започна да се движи в кръг. След още няколко изстрела падна.

Фенър стреля четири пъти иззад обърнатата кола и се огледа, за да види кой е останал. Алекс и Кемерински се бяха върнали на лодката. Още докато се ориентираше в положението, Кемерински започна да стреля с автомат. Нощта изведнъж се изпълни с трясъци и огън.

Фенър реши, че е време да тръгва. Алекс и Кемерински можеха да се справят с положението от позицията си. Той искаше да стигне до къщата на Глори Лидлър.

Изчака удобен момент, отстъпи назад под прикритието на обърнатата кола и бързо се втурна по най-близката пряка.

В далечината дочу полицейски свирки и хукна по друга малка уличка, надалеч от приближаващия се звук. Имаше твърде много работа, за да може да си позволи да го задържат в полицията.

Когато излизаше на главната улица покрай него мина такси. Фенър изтича и махна на шофьора, който натисна спирачките. Фенър отвори рязко вратата и каза адреса.

– Карай бързо, приятел. Наистина бързо.

Шофьорът включи на скорост и таксито се понесе напред.

– Какво става тук? – попита той, без да отделя очи от пътя. – Като че ли се води битка!

– Точно така – отвърна Фенър. – Битка е точната дума.

Шофьорът показа главата си през прозореца и каза:

– Радвам се, че отивам в другата посока. Там ми се струва, че е опасно.

Фенър не стигна с таксито до самата къща. Накара го да спре на разклона на пътя и изтича до нея колкото се може по-бързо. Лампите в предните стаи светеха и когато приближаваше, видя, че някой се отдалечава от предния вход. Мушна ръка под сакото си и разкопча кобура.

Когато наближи, едно момче с униформена шапка спря и се върна към него. Беше разносвач.

– Не сте ли случайно мистър Фенър? – попита го.

– Фенър съм. Телеграма ли има за мен?

Момчето му подаде един плик и му поднесе тефтерчето си. Докато се подписваше, то каза:

– Доста време звънях. Лампите светят, а няма никой.

Фенър му даде четвърт долар.

– Така заблуждаваме крадците, синко – каза той и влезе в къщата. Мушна телеграмата в джоба си, опита дръжката на входната врата,

отвори я и влезе.

Бъгси лежеше в предната стая и около главата му имаше локва възчерна кръв. Очите му бяха полуотворени и гледаха безжизнено към Фенър. Устата му беше отпусната, жълтите му зъби се показваха, сякаш ръмжеше и скимтеше от страх.

Фенър го огледа. Не можеше да направи нищо. Бъгси беше мъртъв. Извади пистолета си и влезе бавно във вестибюла. Ослуша се, после отиде в спалнята. На един стол седеше Тейлър с лице, изразяващо изненада и уплаха. От устата към ризата му имаше струйка съсирена кръв. Очите му бяха неподвижни и безизразни.

– Така, така – каза Фенър гласно и огледа стаята.

Не беше трудно да разбере какво се беше случило. Тейлър е седял с лице към вратата, може би е разговарял с Глори. После е влязъл някой, когото той познава. Вероятно е вдигнал глава да го види, успокоил се е и този някой го е застрелял в гърдите.

Фенър се приближи и докосна ръката му. Тя изстиваше, но не беше напълно студена.

Откъм кухнята изстърга един стол, сякаш някой ставаше от маса. Фенър замря и се послуша. Звукът се повтори. Фенър стигна до вратата и надникна навън. После мирно тихо излезе, с насочен пистолет.

Найтингейл беше прав и се държеше за облегалката на един стол. В ръката му имаше автоматичен пистолет, но когато позна Фенър, той го отпусна до тялото си.

– Ранен ли си? – попита го Фенър.

Нещо в начина, по който стоеше изправен, го накара да му зададе този въпрос.

– Всичките са в корема ми – каза Найтингейл бавно.

Започна да заобикаля стола и когато Фенър отиде да му помогне, той го спря нервно:

– Не ме пипай!

Фенър се отдръпна и го изчака да седне сам. Когато най-накрая успя, по лицето му течеше пот.

– Стой така – каза му Фенър. – Ще доведе лекар.

Найтингейл поклати глава.

– Трябва да говоря – каза той бързо. – Лекарят няма да ми направи нов корем.

Той се наведе бавно напред, като се притискаше с ръце отпред.

– Какво се случи?

– Застрелях Тейлър и този плъх, Бъгси ме улучи. Мислех, че мога

да му се доверя. Преди да го застрелям ме продупчи с пет куршума. След това го подредих.

Найтингейл гледаше втренчено в пода. Когато заговори отново, гласът му беше много дебел.

– Те убиха Кърли. Сега тази сметка е уредена. Искях да пипна и Карлос, но май вече няма да мога.

– Убиха я, защото вие двамата с нея ме измъкнахте от лапите им.

– Да, така е, но Тейлър винаги е искал да я махне от пътя си. Тя знаеше прекалено много. Тя и аз, и двамата знаехме прекалено много. Знаехме за теб. Глори е в дъното на всичко. Тя и нейния китаец.

– Какъв китаец? – попита Фенър тихо.

– Чанг. Онзи, който оставиха в кантората ти.

– Ти знаеше за него?

Найтингейл затвори очи. Стисна още по силно корема си. Само това и превиването напред му помагаша все още да се държи, да не рухне. Най-накрая каза напрегнато, сякаш някой го душеше:

– Да, знаех за него. И Карлос беше разбрал за жълтия. Глори ходеше с него тайно и шикалкавеше. Когато Тейлър я заведе в Ню Йорк, Чанг също тръгна с тях. Този китаец работеше за Карлос. Карлос реши, че жълтият не може да ходи с Глори и изпрати двамина да го държат под око. Хванали са го в крачка и са го убили. Тейлър го е сложил в кантората ти.

Фенър слушаше неподвижно.

– Защо? Защо в моята кантора, дявол да го вземе?

Найтингейл поклати глава:

– Не знам. Има някаква по-дълбока игра. – Говореше по-бавно, всяка дума му костваше все повече и повече усилия. – Нещо се е случило по време на това пътуване до Ню Йорк. И то е причина за всичко останало.

– Чанг? Глори падаше ли си по него? – Фенър си помисли, че вече вижда края на цялата история.

Найтингейл започна да трепери силно, но не се предаде. Болката го ядеше и той бързо губеше сили, но се преструваше, че му няма нищо. Искаше да покаже на Фенър, че може да приеме всичко, без да скимти.

– Беше луда по него – каза Найтингейл и започна леко да се олюлява на стола.

– Къде е тя сега?

– Побягна, когато започна стрелбата. Тейлър щеше и без друго да я погне, ако не се бях намесил аз. Сега ми се ще... да бях почакал... преди

да го убия.

Закъсня и не можа да го задържи. Найтингейл се строполи от стола. Фенър коленичи и повдигна главата му.

– Гроти е добър човек – каза Найтингейл слабо. Кажу ми, че съм ти помогнал. Така ще сме... квит.

Погледна нагоре към Фенър през дебелия си очила, опита се да каже нещо, но не успя.

Фенър му обеща:

– Ще му кажа. Ти беше добър към мен.

Найтингейл прошепна:

– Тръгни след... Карлос. Има една бърлога... на гърба на бара „Уиски Джо“...

Усмивна се на Фенър, лицето му се изопна и той умря.

Фенър внимателно положи главата му на пода и се изправи. Избърса дланите си с кърпата си и отправи празен поглед към срещуположната стена. „Остава Карлос – каза си той – и може би цялата тази работа ще приключи.“ Когато прибра кърпата, в джоба си напипа телеграмата. Извади я и я прочете:

Умрялата жена, която смяташе за Мериан, доказано с отпечатъци от пръсти, е отвличената дъщеря на Андрю Линдзи. Предполагам, Мериан не е това, за което се представя. Пола.

Фенър бавно смачка телеграмата в ръката си. Значи ето какво било, каза си той. Сега вече мисля, че мога да реша загадката.

Погледна още веднъж към Найтингейл, после полека излезе от къщата.

Къде беше отишла Глори? Сега Тейлър беше мъртъв и тя отново беше свободна. Фенър си помисли, че би я намерил при Нулън. Разбира се, би могла да отиде навсякъде другаде, но си струваше да опита при Нулън. Когато една дама види трима застреляни на един път и сама избегне смъртта на косъм, едва ли ще е способна да крои хитри планове. Нагазила е в несигурна почва и би се обърнала към единствения човек, когото познава добре. „Тя би трябвало да познава Нулън – убеждаваше сам себе си Фенър – в края на краищата, той ѝ е бил съпруг, нали?“

Върна се на главната улица, спря такси и отиде до казиното. Недалеч от входа стояха двама полицаи, които го изгледаха някак особено, когато мина покрай тях. Фенър се ухили при вида на тази предпазливост на Нулън. Мина през голямата зала, която всеки момент щяха да

затворят. Светеше само една лампа и нямаше никой, освен двама кубинци по ризи, които покриваха игралните маси, за да не се прашат. Когато Фенър влезе, те вдигнаха глави.

– Нулън още ли е тук? – попита ги той и се запъти към офиса му.

– Сега е зает – каза единият кубинец и тръгна след него, за да го спре. Фенър го изпревари, отвори вратата на офиса и влезе.

Около бюрото седяха Нулън, Кемерински и Алекс. Пред тях имаше черна бутилка без етикет и няколко чаши. Всички пушеха. Когато влезе, те се стреснаха и отново се отпуснаха, щом видяха, че е Фенър. Лицето на Нулън се изкриви:

– Какво му викаш на това? – попита той с горчивина. – Скейф и Скалфони са мъртви, а тези двамата едва са се отгървали. Това ли според теб е смачкването на Карлос?

Фенър нямаше никакво настроение да си приказва с Нулън. Опря длани на бюрото и го погледна в очите.

– Млъкни, чучело такова! За какво си се разврещял? Скейф и Скалфони са мъртви? Мислиш си, че можеш да се биеш, без да дадеш жертви? А какво ще кажеш за другата страна? Ликвидирахме всичките им лодки. Тейлър е мъртъв, Найтингейл е мъртъв, Милър е мъртъв, Бъгси е мъртъв и още шест или седем други. Това не си ли струва усилията?

Нулън се втренчи в него:

– Тейлър? – гласът му едва ли беше по-силен от шепот.

Фенър кимна.

– Остават Карлос и Райгър. Тези двамата са ми особено нужни. И това е краят на тази шайка.

Кемерински каза:

– Той знае какво говори. Аз продължавам с него.

Алекс кимна и изръмжа.

– Добре – каза Фенър. – Какво чакаме тогава? Къде е „Уиски Джо“?

– Това е една дупка близо до „Негро Бийч“.

Фенър се обърна към Нулън:

– Тръгвам да пипна Карлос. Когато се върна, искам да поговоря с теб. Не си отивай. Това ще е краят на цялата работа.

– Вземете два автомата – каза той на другите двама. – Отиваме в „Уиски Джо“. Карлос е там.

Алекс излезе. Кемерински изглеждаше притеснен.

– Само ние тримата? – попита той.

Фенър поклати глава:

– Ще бъда само аз. Вие ще се намесите по-късно, за да почистите

помята.

Фенър излезе с Кемерински. Алекс ги чакаше в колата, стиснал два автомата „Томсън“. Когато потеглиха, Фенър им каза:

– Ще вземете автоматите. Ще чакате вълн и когато чуете стрелба, ще се намесите и ще ликвидирате всичко, което ви се изпречи пред погледа. И няма да спирате да стреляте, докато има нещо, по което може да се стреля, разбирате ли?

– Страхотна нощ е тази – каза Алекс.

Голямата кола се спусна по „Дювъл стрийт“ бързо. Тази улица преминаваше по цялата дължина на острова. Беше късно и по пътя си не срещнаха други коли. Кемерински караше много бързо. Когато стигна „Южната улица“, той намали скоростта и зави надясно. На края на улицата спря до бордюра и угаси мотора.

– „Уиски Джо“ е ей там на ъгъла.

Фенър излезе от колата и тръгна нататък. Двамата го последваха, скрили автоматите под саката си.

– Имало някакви помещения на гърба, знаете ли ги? – попита Фенър.

– Има един склад отзад, може би за него става дума – отвърна Алекс.

– Ще отидем да видим.

Барът „Уиски Джо“ беше затворен. В тъмнината той не беше нищо повече от купчина черни дъски.

– По тази уличка – каза Алекс тихо.

– Стойте тук, докато огледам – каза им Фенър. – Ще се върна.

Той тръгна по уличката. Беше много тъмно, миришеше на гнило и на малка тъмна уличка. Ходеше внимателно – не на пръсти, но не вдигаше шум. На края имаше малко площадче. Той зави надясно зад бара „Уиски Джо“ и видя голяма квадратна постройка с плосък покрив. Тя също беше само силует на фона на пълното със звезди небе. Приблжи се, намери врата и внимателно се опита да я отвори. Беше заключена. Продължи покрай стената, за да намери прозорец и мина откъм южната страна. И там нямаше. Зад следващия ъгъл една метална стълба до стената изчезваше някъде нагоре в тъмното. Фенър предположи, че по нея може да се качи на покрива.

Той се върна безшумно назад при другите двама, които го чакаха в началото на уличката.

– Мисля, че намерих мястото – каза им той. – Има само една врата. Трябва да залегнете пред нея и да пуснете месомелачките веднага щом

излязат отвътре. Няма да се показвате. Само ще залегнете ниско и ще стреляте.

Видя как зъбите на Кемерински се оголиха в усмивка.

– Аз ще се кача на покрива и ще се опитам да ви ги изпратя навън. Не правете грешки и когато свършите работа, изчезвайте. Аз сам ще се погрижа за себе си.

Двамата изсумтяха, за да покажат, че са разбрали, и тръгнаха към склада. Фенър отиде до стълбата, като внимателно изпробваше всяко стъпало, преди да отпусне тежестта си върху него. Преди да стигне до покрива, преброи четиридесет стъпала. Когато надникна над перваза, видя, че в средата на покрива има квадратна капандура, от която излиза-ше светлина.

Фенър знаеше, че трябва много да внимава как ходи. Всеки вътре би чул и най-малкия звук. Преди да отиде до капандурата, той заобико-ли по ръба и погледна долу. Видя, че Алекс и Кемерински за залегнали в една канавка точно срещу вратата на склада. Те го видяха и му махна-ха. Той вдигна ръка и тръгна към капандурата.

Хванал пистолета в дясната си ръка, Фенър бавно измина разстоя-нието, което го делеше от светлата капандура. Отне му доста време, но не издаде нито звук. Бутна шапката си назад и погледна долу. Карлос беше вътре. Там бяха още Райгър и някакъв човек, когото не беше виж-дал. Бяха на около два метра от него, в една много ниска стаичка до покрива, може би канцелария. Бяха толкова близо, че Фенър се стресна и веднага се дръпна назад.

Карлос пушеше на леглото. Райгър седеше на един стол и спеше, облегал глава на стената. Другият дремеше на пода.

Фенър погледна квадратните летви между стъклата на капандурата. Внимателно ги докосна с палец. Не бяха здрави. След това се изправи, протегна крак и намести обувката си точно в средата на капандурата. Пое си дъх и се отпусна с цялата си тежест.

Летвите се счупиха с прашене, после той и стъклата се изсипаха в стаята. Падна на крака, олюля се и насочи пистолета. Карлос лежеше без да мърда на леглото, като само цигарата му се движеше нагоре-надолу. Човекът на пода инстинктивно посегна към пистолета си. Беше зама-ян от съня и инстинктът му го уби. Ако не беше заспал, нищо на света не би го накарало да посегне към оръжието си. Фенър го застреля между очите.

Райгър и Карлос бяха замръзнали като статуи. Просто гледаха Фе-нър с неподвижни стъклени очи.

– Трябваш ми – каза Фенър на Карлос.

Пепелта от цигарата падна върху гърдите му. Погледна обезумял към Райгър и после отново към Фенър.

– Остави ме на мира – каза му той с пресипнал глас.

– Млъкни – отговори Фенър. – Вас двамата търсех и сега ще получите каквото заслужавате. Няма аз да го правя. Ще го направите вие. Ще се биете, за да се отървете. Който победи, ще си отиде оттук. Аз няма да го закачам. Може би сте чували вече, че държа на думата си. Или това, или ще ликвидирам и двама ви.

Райгър изведнъж се отпусна.

– Ако го убия, няма да ме закачаш? – Говореше, сякаш не можеше да повярва.

Карлос се притисна още по-силно към стената.

– Райгър! – изпищя той. – Не прави глупости! Аз съм ти шеф, чуваш ли! Няма да правиш това!

Райгър бавно се изправи от стола. Лицето му беше замръзнало в усмивка.

– Чакай – каза му Фенър. – Застани до стената и вдигни ръцете си.

Райгър се намръщи, но Фенър го ръгна силно с пистолета в ребрата. Застана до стената, обърна се с гръб и вдигна ръце. Фенър извади пистолета от задния му джоб и отстъпи назад.

– Стой там, без да мърдаш.

След това отиде до Карлос, хвана го за ризата и го измъкна от леглото. Претърси го бързо и се увери, че няма оръжие.

Фенър отиде до ъгъла, който беше близо до вратата, и каза:

– Какво чакате, никой от вас ли не иска да си отиде у дома?

Карлос започна да пищи, но разбра, че ще трябва да се бие. Райгър тръгна след него с отпуснати ръце и с животинско изражение на лицето, а той започна да обикаля и да блъва непрекъснат поток ругатни. Стаята не беше голяма и това не можеше да продължава вечно. Райгър изведнъж се втурна и сграбчи Карлос през кръста. Той се разпищя, опита се да го удари по главата с юмрук и да се измъкне. Райгър започна да го удря в ребрата, от което се чуваше тъп звук. Започнаха да се люшкат из стаята, да се удрят и да се лашкат в стените. После Карлос се спъна в чергата и падна, но Райгър беше отгоре. Той започна да блъска главата му в дъските. Обърна се и се ухили на Фенър.

– Пипнах я тази въшка – изхриптя той. – Пипнах я.

Карлос протегна ръка и с извити пръсти бръкна в очите на Райгър. От гърлото му излезе ужасен вик, който завърши със скимтене. Карлос

се измъкна. С една ръка върху очите си, Райгър започна да размахва другата наоколо. Карлос пропълзя на пода и го изчака отново да мине покрай него. Когато мина, той протегна крак и го събори. Райгър падна по очи и остана да лежи, като пъшкаше, стенеше и риташе с крака.

Карлос изглежда беше забравил, че и Фенър е в стаята. Виждаше само Райгър. Хвърли се на гърба му и заби червените си пръсти в гърлото му. Той започна да се мята, да се дави, да се мъчи да улови ръцете на Карлос, но след малко утихна. Карлос го пусна и стана разтреперан. Фенър се облегна на стената и му каза:

– Имаш късмет. Махай се, преди да ми е хрумнало нещо друго! Хайде, изчезвай!

Карлос се олюля, отиде до вратата и я отвори. Фенър чу как се лута долу в тъмното и търси ключовете. Обърна глава на една страна и се ослуша. След това два автомата „Томсън“ разкъсаха нощната тишина. И двата дадоха дълги откоси, после утихнаха.

Фенър прибра пистолета си и запали цигара. Този град май вече ми писна, помисли си той. Ще се прибера у дома и ще заведа Пола някъде навън, за разнообразие. Изкачи се обратно през капандурата и слезе по железната стълба. Докато слизаше, че шум от кола. Алекс и Кемерински си отиваха.

Заобиколи отпред и погледна Карлос. Фенър обичаше всичко да е наред. Не се съмняваше, че тези двамата са свършили работата, но все пак трябваше да е сигурен. Оказа се, че наистина е било излишно да се безпокои.

Изтупа дрехите си с ръце и без да престава да мисли, тръгна към казиното на Нулън.

Когато Фенър влезе, Нулън се изправи.

– Какво стана? – попита го той.

Фенър го изгледа.

– Какво мислиш, че стана? На кайма са. И двамата. Къде е Глори?

Нулън избърса лицето си с кърпа.

– Мъртви? И двамата? – Не можеше да повярва.

Фенър повтори с нетърпение:

– Къде е Глори?

Нулън сложи треперещите си ръце на бюрото.

– Защо ти е?

– Каж ми къде е тя, дяволите да те вземат! – Очите на Фенър бяха ледени.

Нулън посочи.

– Горе е. Можеш да я оставиш на мира. Сега вече аз ще се грижа за нея.

Фенър изсумтя подигравателно.

– Какво мислиш да направиш? Да се хванеш на вдицата ѝ, като ти каже, че се разкайва?

Лицето на Нулън почервения.

– Не искам да слушам плоските ти шеги. В края на краищата, тя е моя жена!

Фенър бутна стола си назад.

– Дявол да го вземе – каза той, – наистина няма по голям глупак от стария глупак! Добре, щом така стоят нещата. – Той вдигна рамене. – Тази Глори е страхотна мадама. Зарязва мъртвия чувал с пари и се хваща за следващия.

Нулън седеше с неподвижен поглед и леко изкривена уста.

– Остави тези шеги, Фенър – каза той. – Не ми харесват.

Фенър се обърна към вратата.

– Ще отида да я видя. Къде е?

Нулън поклати глава и каза:

– Не, няма да отидеш. И ако започнеш да правиш глупости тук, ще си изпатиш много.

– Така ли? Добре, тогава няма да я виждам. Ще ти кажа какво ще направя вместо това. Ще се върна след един час с ченгетата и със заповед да я арестуват.

Нулън изсумтя.

– Нищо нямаш срещу нея.

– Точно така, нищо. Само обвинение в убийство. Голяма работа! Само малка смяна на познатите.

Дебелите ръце на Нулън потрепваха нервно, а лицето му придоби зеленикав оттенък.

– Какво имаш предвид? – попита той, без да движи устните си.

Фенър тръгна към вратата.

– Ще научиш – каза му той. – Нямам време да се занимавам с теб. Или ще я видя сега, или по-късно в затвора. Все ми е едно.

Лицето на Нулън блестеше на светлината от лампата върху бюрото.

– Дясната врата на горния етаж – каза той.

– Няма да се бавя. А ти ще стоиш тук и няма да мърдаш.

Фенър излезе и затвори вратата след себе си.

Когато стигна до дясната врата, той натисна дръжката и влезе. Глори подскочи от стола и устата очерта едно голямо „О“ върху лицето ѝ.

Фенър затвори и се облегна на вратата.

– Не започвай да си събуваш чорапите – каза ѝ той. – Само ще си поприказваме. Нищо повече.

Тя отново се отпусна на стола.

– Не сега – гласът ѝ беше напрегнат. – Късно е... искам да спя... уморена съм. Казах на онзи долу да не пуска никого при мен.

Фенър избра един стол срещу нея и седна. Бръкна в джоба на сако-то си и извади пакет цигари. Предложи ѝ да запали.

– Махай се оттук! Махай се оттук! Не искам да...

Фенър извади една цигара и мушна пакета обратно в джоба си.

– Млъкни! – каза ѝ той.

След това запали и изпусна тънка нишка дим към тавана.

– Аз и ти ще си поговорим малко. Най-напред аз, после ти.

Глори стана и тръгна към вратата, но Фенър се протегна, улови я за китката и я спря. Тя посегна към лицето му с извити нокти. Той мушна и другата ѝ китка в същата си ръка и я удари по лицето със свободната. На бузата ѝ се появиха четири червени ивици и тя изпъшка:

– Ох!

Фенър пусна ръцете ѝ и я бутна грубо настрана.

– Седни и млъкни!

Тя седна с ръка, допряна до бузата.

– Ще съжаляваш за това.

Фенър се отпусна на стола така, че той проскръца.

– Ти си мислиш – каза ѝ той с прозявка. – Нека ти разкажа още една малка историйка. Ще умреш като я чуеш!

– Престани. Знам какво искаш да ми кажеш и не искам да слушам.

– За теб никога не е имало никой друг, освен Чанг. Когато Карлос го е убил, животът ти е спрял. За теб вече нищо не е имало значение. Останало ти е само желанието да отмъстиш на Карлос, задето ти е отнел единственото, за което си е струвало да живееш. Така е, нали?

Тя сложи ръце върху лицето си, потрепери и каза:

– Да.

– С Тейлър сте заминали за малко в Ню Йорк. Дори за миг не си можела да се отделиш от Чанг, така че той също е отишъл там и сте се виждали, когато Тейлър не е бил наоколо. Карлос е изпратил двама кубинци, те са пипнали Чанг и са го убили. Това също е вярно, нали?

– Дойдоха през нощта, когато бях с него – каза тя. Гласът ѝ не изразяваше нищо. – Единият от тях ме държеше, докато другият му пререже гърлото. Направиха го пред очите ми. Казаха му, че ако се

съпротивлява, ще убият мен, така че той легна на леглото и остави онзи ужасен кубинец да му пререже гърлото. Дори някак си успя да ми се усмихне преди това. О, само ако беше го видял! Само ако беше видял как кубинецът се навежда над него! Внезапният ужас и болката в очите му, преди да умре! Не можех да направя нищо, но се заклекх пред Бога, че ще пипна Карлос и ще унищожа всичко, което е негово.

Фенър отново не сдържа прозявката си. Чувстваше се уморен.

– Не си много стока – каза ѝ той. – Не мога да изпитвам жалост към теб, защото винаги си мислила най-напред за себе си. Ако струваше пукната пара, щеше да си отмъстиш с цената на всичко. Но не ти е стигнал куража да загубиш това, което вече си имала. Затова си започнала да кроиш планове как да си запазиш Тейлър, а да хвърлиш на вълците само Карлос.

Глори започна да плаче.

Фенър продължи:

– Докато това е продължавало, Тейлър си е намерил друга играчка. Той също е бил от хубава порода. Имало е някакво момиче, на име Линдзи. Може би я е срещнал на някакво празненство. Харесал я е и някак си е успял да я заведе до жилището. Знаел е, че ти не си там и я е убедил да се отбие. Мога да си представя какво се е случило. Опитал се е да я оправи, но тя се е съпротивлявала. Така е получила синините, нали?

Глори продължи да плаче.

– Е, той е попрекалил. Тя е умряла. Когато си се прибрала у дома, след като Чанг е бил убит, си заварила Тейлър да се чуди какво да прави с труп на ръце. Така беше, нали?

– Да. – Тя сложи кърпичката на очите си и започна да се клати напред-назад.

– Ти видя Линдзи мъртва, с насинено тяло. Сега идва твоя ред. Слушам те. Какво направи ти?

– Ти ѝ без това знаеш всичко. Защо ме питаш?

– Защо дойде при мен?

– Бях чула за теб. Помислих си, че това е шанс да спася Хари и да създам неприятности на Карлос. Бях чула, че не си поплываш и че не би се спрял пред нищо. Сложих си черна перука, облякох по-обикновени дрехи и дойдох при теб. Помислих, че ако...

– Дойде при мен и се представи за Мериан Дейли. Каза ми, че сестра ти е изчезнала. Помисли, че ако поема твоя случай, рано или късно ще стигна до Карлос. Ти ми подхвърли следата, по която да тръгна. Спомена дванадесет китайци, защото от Куба докарват винаги по

толкова. Преценила си, че ще проявя достатъчно ум и ще разбере, че това е работа на Карлос. С Тейлър сте направили така, че да намеря тялото на Линдзи без крака и без глава, за да си помисля, че е тялото на Мериан Дейли. Тъй като тя никога не е съществувала, Тейлър не би могло да бъде съден за убийство на несъществуващ човек. И сте се опитали да ме заблудите, че трупът е на Мериан. Накараха си Тейлър да направи синини по гърба ти. Когато беше при мен, той ми се обади, за да ти даде повод да се съблечеш. Съвсем естествено, синините ме впечатлиха. Този план е гнил и никога не би издържал в съда, но ти би могла доста да услужиш нещата, ако беше изиграла картите си правилно. Само че Тейлър допусна грешки.

Той е искал да нареже трупа и да го махне от къщата си. Искал е да ме убеди, че си Мериан Дейли колкото се може по-бързо. Ако беше закъснял, по установеното време на смъртта много лесно би могло да се докаже, че трупът в къщата не може да е на жената, идвала при мен. Най-напред е трябвало да дойдеш, а след това е трябвало нещо да ме забави за ден-два, докато Тейлър подреди сцената така, както му е било нужно. Именно за да ме забави е сложил китаеца в кантората ми. Ти не си знаела за това. Накарал е кубинците да пренесат Чанг при мен и се е надявал, че ченгетата ще ме задържат, за да ме разпитват. Само че аз го изпреварих, разбрах къде се крият кубинците и ги убих преди да успеят да се отърват от едната ръка на Линдзи. Тази грешка обърка всичките му планове. Така е, нали? Глори седеше отпусната.

– Да така е – каза тя. – Наистина беше безумна идея, но Хари беше толкова уплашен, че беше готов да направи всичко, което му кажа. Нямах много време да изпирам нещата, но все пак това беше една възможност да притисна Карлос. Накарах Хари да се изтръска с десет хиляди. Дадох ти шест, защото знаех, че така ще се заемеш със случая. Фалшифицирах писмото, което трябваше да те насочи по следата и когато секретарката ти ме заведе в хотела, изчаках удобен момент и избягах. Това беше краят на Мериан Дейли. Върнах се с Хари в Кий Уест и те изчаках да дойдеш. Тейлър каза на кубинците да оставят трупа и дрехите в един куфар на гарата „Гранд Сьнтръл“ в Ню Йорк. Щяхме да ти подскажем с нещичко, как да го намериш. Оставих това на Хари, но той обърка всичко.

Фенър се облегна и загледа тавана.

– Било е глупаво – каза той. – Ако беше дошла и ми беше казала за Карлос, пак щях да се захвана с него. Човек, който търгува с хора, като него, заслужава да си изпати.

Глори се надигна.

– Говориш сякаш е мъртъв – каза тя.

Фенър я погледна.

– Да, мъртъв е. Без никакво съмнение. Имаш късмет. Изглежда винаги си успявала да намериш някой будала, който да ти свърши мръсната работа. Но, при всички случаи ми е приятно да знам, че Карлос вече го няма.

Глори си пое дъх разтреперана. Понечи да каже нещо, но Фенър я прекъсна.

– Убиецът на Линдзи е мъртъв. Ти все още си моя клиентка. Със смъртта на това момиче ще се разправят ченгетата. Може би ще разберат за Тейлър. Може би дори ще стигнат и до теб, но аз няма да им помагам. Аз съм дотук. Можеш да останеш при Нулън и да правиш каквото искаш. Не ми харесваш, не ми харесва и Нулън. Ще се радвам да се прибера у дома. Не ме интересува какво ще стане с теб. Но можеш да бъдеш сигурна, че нещо ще стане. Жена като теб не може да се задържи за дълго. Толкова по въпроса.

Той стана, отиде до вратата и излезе, без да се обръща.

Когато слезе долу, завари Нулън да стои във фоайето с очи насочени към тавана. Дори не си направи труда да го погледне. Вън, на улицата, той замислено подръпна носа си, после бързо се отправи към летище „Пан Американ“.

КРАЙ

© 1940 Джеймс Хадли Чейс
© 1992 Владимир Германов, превод от английски

James Hadley Chase
Twelve Chinks and a Woman, 1940

Сканиране, разпознаване и редакция: Xesiona, 2008
Вторична редакция и форматиране: Борис Борисов, 2008

Издание:

Джеймс Хадли Чейс. Дванадесет жълти и една жена
„Абагар“, София
Първо издание. Библиотека „Трилър“

Превод Владимир Германов
Редактор Севдалина Банова
Художник на корицата Константин Жеков
Предпечатна подготовка: „Абанос“ ООД
Печат: ДФ „Абагар“, В. Търново

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9379>]